

SENTEZ**12-13**

100'üncü Yılında, Yaşasın Sovyet Ermenistanı! (1/2)

Kafkaslar'da ilkin 28 Nisan 1920'de Azerbaycan'da iktidarı ele geçiren Bolşevikler, 29 Ekim 1920'de Ermenistan'da; arkasından 25 Şubat 1921'de ise Gürcistan'da devrim gerçekleştirmiş ve iktidarlar değişmiştir...

DÜNYA - NEPAL**16**

İktidardaki "Nepal Komünist Partisi"nde Yol Ayrımına mı Gelindi?

2018'de birleşilerek kurulan Nepal Komünist Partisi'nin eşbaşkanları Başbakan KP Sharma Oli ve Pushpa Kamal Dahal (Prachanda) arasındaki mücadele keskinleşirken Partinin bölüneceği yönünde yorumlar yapılıyor.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir**16 - 29 Aralık 2020****15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 227****www.ozgurgelecek21.net****Fiyatı: 2 TL****EMEK****6**

Bütçe'nin Sahibi Sermayenin Kendisidir!

2021 Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı 7 Aralık pazartesi günü Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay'ın sunumu ile mecliste görüşülmeye başlandı. 2021 yılında Merkezi Yönetim Bütçesi'nin 1 trilyon 346 milyar TL olması öngörülmektedir...

ANALİZ**15**

Ağır Metal Eşliğinde Kirli Bir Savaşın Pazarlanması, Drone Savaşları

Türk yapımı silahlı insansız hava aracı olan TB-2'li görüntüleri, kamuflaj giyimli şarkıcıların gitar ve davullar eşliğinde heavy metal bir parçayı seslendirdikleri görüntülerle montajlanarak servis edildi. Dağlık Karabağ'ın işgali sırasında servis edilen bu propaganda yüklü görüntüler toplumda binlerce insanın öldüğü ve daha büyük bir insan nüfusunun yerinden zorla göç ettiği bir savaşı daha şirin yapmadı.

İşçi ve emekçiler, pandemi döneminde ekonomik ve örgütlenme haklarına yönelik artan saldırılara karşı direnişte. Emekçiler; Simbo'dan AtlasGlobe'ye, Bimeks'ten Ekmekçiöğlulları metal işçilerine kadar birçok noktada mücadelede.

AKP-MHP iktidarının, çığ gibi büyüyen ve her gün yüzlerce can alan koronavirüs pandemisine yönelik politikalarına tepki gösteren Partizan bir açıklama yaptı.

PARTİZAN : Koronavirüs Salgınına Karşı Gelir Güvencesi Eşliğinde Tam Kapanma!

Partizan tarafından yapılan açıklamada bakanlık tarafından yapılan açıklamalara güvenilemeyeceğine ve şeffaf bilginin önemine dikkat çekilerek: "Dünya çapında açıklanan vaka sayısı 70 milyona yaklaşmış, ölümlerin sayısı bir buçuk milyonu geçmiş durumda. Salgın başlangıcında her şeyin kontrol altında olduğunu ve bu krizden de güçlenerek çıkacaklarını ileriye süren devlet yetkililerinin gelişen aşamada halka yalan söyledikleri açığa çıkmış durumdadır." dile getirildi.

Sürü Bağışıklığı Değil Gerçek Önlem İçin Mücadele

AKP-MHP ittifakının sürü bağışıklığını göstermelik önlemlerle yaşama geçirdiğine dikkat çekilerek; testin en yaygın şekilde ücretsiz yapılması; TTB'nin önerisi olan gelir güvencesi eşliğinde 14 günlük tam kapanma, kapatılan işletmelerde "ücretli izin" uygulamasını zorunlu kılacak düzenlemeler; öğrencilerin KYK'dan almakta olduğu öğrenci kredilerinin herhangi bir gerekçe ile kesilmemesi; salgın döneminde kadın, LGBTİ+ ve çocuklar başta olmak üzere tüm dezavantajlı grupların şiddet görme tehlikesinin önlenmesi ve kadın örgütlerinin talepleri dikkate alınması talepleriyle mücadele edeceğini dile getirerek tüm kamuoyuna çağrı yaptı.

Örgütlenme çağrısı

Pandemi sürecinde işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin önemine de dikkat çekilen açıklamada şu ifadeler yer verildi:

Ancak işçi ve emekçiler salgın karşısında çaresiz değildir! Emekçilerin salgınla mücadelede kendi dayanışması, bağımsız yerel inisiyatifleri, öz örgütlenmeleri var. Öte yandan sağlık meslek ile emek örgütlerinin salgınla mücadele adına ortaya koyduğu onurlu bir çaba ve duruş var. İşçi ve emekçiler olarak, dayanışma ve örgütlülüğümüzü büyütürük, somut taleplerle salgınla daha etkili ve güçlü bir mücadele yürütebiliriz; size mahkum değiliz!"

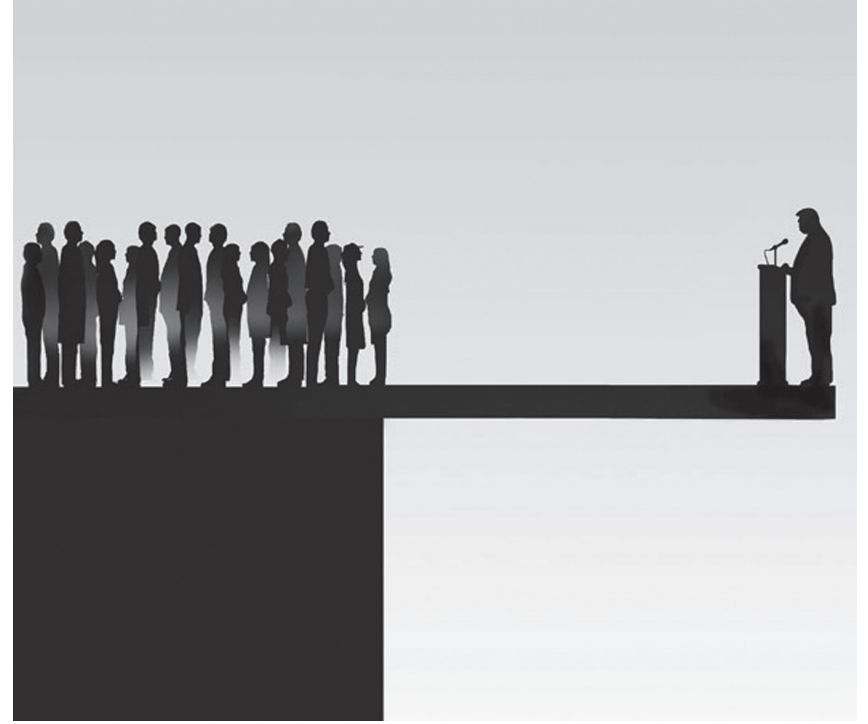
Demokratik Ülkelerde Seçmenler ve Seçilenlerin Eğitim Düzeyinin Seçimleri Etkilemesi

Seçmenin eğitiminden bahsettik de, peki ya seçilenin eğitimi ne düzeyde olmalı? Üzülerek belirtiyorum; bu ülke, daha okuma yazma bilmeyen Binali Yıldırım'ı başbakan yaptı.

Demokratik bir devlette yaşamak önemlidir. Ve bu, o ülkede temel, dokunulmaz insan haklarına saygı duyulduğu ve güvence altına alındığı, eşitliğin garanti edildiği ve desteklediği, temel insan özgürlüklerinin güvence altına alındığı ve desteklendiği anlamına gelir.

Demokrasi, bireylerin ve azınlıkların haklarıyla birlikte çoğunluğun iradesi ilkelerine dayanır. İnsanlar farklı ırklara mensup olsa da, farklı diller konuşsa da, farklı bir tanrıya inanıyorsa da ve farklı cinsiyette olsa da kanun önünde eşittir. Ama bu eşitlik, herkesin eşit olduğu veya olması gerektiği anlamına gelmez, ancak insanlar arasındaki farklılıkların ayrımcılığa ve farklılaştırılmış muameleye dayanamayacağı anlamına gelir. Örneğin, Müslümanlara ve ateistlere olduğu kadar Alevilere ya da Zerdüştlere de düşüncelerini ifade etme özgürlüğünün garanti ediliyor olması demokrasinin eşitlik ilkesine dayanır.

Bu eşitlik ilkesi, etkili eşitliğin önündeki hem fiziksel hem de ahlaki engellerin ortadan kaldırılması gerektiği anlamına gelir; bu da ülkedeki "adalet" kavramıyla yakından bağlantılıdır. Demokrasinin dezavantajlarından biri, geri bir çoğunluğun bize yol göstermesidir. Çünkü çoğunluğu sağlamak doğru tercihi bulmak demek değildir. Yalnızca tek taraflı medyayı kullanan herkes savunmasız hale gelebilir ve bir siyasi tarafın kör bir destekçisi olma riski taşır. Aynı zamanda ülkemizde oy satın alma durumu maalesef yaygın ve bu sorunu ortadan kaldırmak zaman

alacak. Çünkü yüz ya da iki yüz lira artık halk için çok önemli. Hatta son seçimlerde bir gelenek haline geldi.

Aslında oy satma tamamen ailevi ve ekonomik bir sorun. Eğer fakir doğduysanız, eğitim almadıysanız, özellikle zeki değilseniz ve aileniz size yapmaya çalıştığınız her şeyin başarısız olacağını öğrettiyse, seçimlerde oy satma riskiniz daha fazladır. Ama güçlü bir ailede doğduysanız, harika bir eğitim aldıysanız ve size ne isterseniz yapabileceğinizi söyleyen bir aileniz varsa seçimleriniz daha çeşitli ve sağlıklı olur.

Demokraside oy vermek bireysel değil, toplumsaldır. Nefes alıp vermek, kişiyi ülkenin geleceğinde rol alması bakımından bir ehliyet sahibi haline getirmemelidir. Bir ülkenin geleceği eğitilmiş bireylerin söz sahibi olmasından geçer. Ülkeyi yönetecek kişileri belirlemek ciddi bir konu. Oy kullanacak insanların belli bir eğitim seviyesinde olması ülkenin menfaati ve geleceği açısından büyük önem arz etmektedir. Kendini eğitemeyen kişiler toplum ve devlet gibi önemli konularda söz sahibi olamaz. Tabii bu, her eğitilmiş bireyin iyi karaktere sahip olduğu anlamına gelmez. Yüksek eğitilmiş insanlar da bencil olabilir ve toplumdaki faydalanabilir.

Yolsuzluğa bulaşmanın yeni

yollarını açmak için eğitimlerini ve bilgilerini de kullanabilirler. Bir diğer tabirle okumamış bilinçli insan olabileceği gibi okumuş cahil insan olabileceği de muhtemeldir.

Seçmenin eğitiminden bahsettik de, peki ya seçilenin eğitimi ne düzeyde olmalı? Üzülerek belirtiyorum; bu ülke, daha okuma yazma bilmeyen Binali Yıldırım'ı başbakan yaptı. Sadece Türkiye için demiyorum, birçok gelişmekte olan ülkede yaygın. Bir ülke için hiç iyi olmayan bir durum. Çünkü bu işin sorumluluğu çok büyük. Eğitimsiz, okuyup yazamayan biri milletvekili bile sayılamaz. Dosyaları okuma ve anlama becerisi olmayan bir bakan, düzenli olarak uygun kararlar alamaz. Ülke için uygulanabilir yasaları yönetmeleri ve tasarımları gerekiyor.

Zayıf eğitilmiş bir başbakan ya da cumhurbaşkanı, basit gerçekleri bilmiyorsa, danışmanlarına rağmen sık sık kendisiyle alay edilir. Platon'un deyişiyle demokrasi, bir eğitim işidir. Eğitimsiz kitlelerle demokrasiye geçilirse oligarşi olur. Devam edilirse demagoglar türer. Demagoglardan da diktatörler çıkar.

Bir okurumuzun başka bir çalışmasından düzenlenerek gönderilmiştir. Gazetemizin yaygın politikalarını yansıtmayabilir.

“İŞ-AŞ”: DÜZENİNİZİ YIKACAĞIZ, ÖZGÜRLÜĞÜ KAZANACAĞIZ!

AKP-MHP iktidarının en çok kullandığı sloganlardan birinin “yerli ve milli”lik olduğu koşullarda bir kez daha ABD ve AB emperyalizmine yaranmanın, olası yaptırımları hafifletmenin adımları atılmaktadır.

Son bir haftada kamuoyunun gündeminde yer alanlar, çarpıcı bir Türkiye gerçekliğini ortaya koyuyor. Bu gerçeklik, içinde yer aldığımız ve değiştirme iddiasında bulunduğumuz toplumsal formasyonun durumuna ilişkin önemli veriler sunuyor. Türkiye devrimine soyunanların gözardı edemeyeceği bu olgu aynı zamanda devrimcilerin çok boyutlu görevlerine de işaret ediyor.

Türkiye toplumunun içinde bulunduğu durum ve yaşanan çelişkilerin çözümü elbette son tahlilde sınıf mücadelesi ve bir devrim sorunudur. Ancak meseleye sadece bu şekilde yaklaşmak kaba bir indirgemecilik tehlikesini de içinde barındırır. Bu ise devrimcilerin anın devrimci görevlerini ıskalamasına neden olur. Örneğin son bir hafta içinde Türkiye toplumu kadın sorunundan insan haklarına, ırkçılığa, koronavirüs salgınından açlık ve yoksulluğa, işçi direnişlerinden yolsuzluk ve israfa dair bir dizi gelişmeyi tartışmış durumdadır. Bütün bu sorunlara dair bir yaklaşımı olmayan, çözüme dair devrimci bir program ileriye sürmeyen dahası bu program hedefiyle pratik bir mücadele içerisinde olmayan bir anlayışın kitlelerin içinde bulunduğu durumu anlaması ve onların taleplerine devrimci temelde yanıt olması beklenemez.

Kısaca yaşananları özetlemek bile nasıl bir toplumsal gerçeklik içinde olduğumuzu gösterir. 10 yaşındaki çocuğun velayetinin kendisini istismar eden erkeğe verilmesine, Gerçüş'te bir çocuğun aralarında kamu görevlilerinin de olduğu 27 erkeğin cinsel saldırısına uğramasına, hemen her günü ırkçı saldırıyla geçen bir ülkede, bir futbolcunun ırkçı saldırıya uğraması karşısında, başta MHP gibi ırkçı faşist partilerin kınama mesajları yayınladığı bir coğrafyadayız.

Samsun'da 45 yaşındaki vatandaşın

eline “iş, aş” yazıp korkuluklara kendini asıp intihar ettiği bir düzende aynı gün AKP'nin ihale rekortmeni patronu Mehmet Cengiz'in 47 milyon dolara iş jeti alacağı haberleri basında yer almaktadır. Mobilya işçisi Metin Irmak'ın “iş-aş” deyip intihar ettiği kısa bir zaman aralığının içinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Zümrüt Selçuk “Yoksulluk Türkiye için sorun olmaktan kalktı” diyebilmektedir.

Daha dün emperyalist mali sermayeye alan açmak ve patronları desteklemek için “hukukta reform” diyen Tayyip Erdoğan doğrudan yargıya talimat vermekten çekinmemektedir. Örneğin bir kez daha “Demirtaş gibi bir teröristin, varsa, hakkını koruyacak değiliz. İnaniyorum ki yargımız böyle bir imkan tanımaz” diyebilmektedir. Ya da iktidarın diğer ortağı MHP lideri Devlet Bahçeli, HDP'nin kapatılması çağırısı yapabilmektedir. Adli bir çete lideri meclis kürsüsünde övülmekte devrimci önderlerden Mahir Çayan ise “terörist”likle suçlanabilmektedir. Bu yaklaşım bile TC devletinin “hukuk reform”undan anladığının halka saldırı, patronlara ve emperyalistlere hizmet olarak tanımlandığını göstermektedir.

10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü'ne dair açıklama yapan Tayyip Erdoğan “insan haklarında büyük ilerleme” kaydettiklerini hiç yüzü kızarmadan ileriye sürebilmektedir. Tarihi katliam, işkence, baskı, gözaltı ve hak gaspları ile dolu olan ve geline aşamada son hızıyla sürdürülen faşist uygulamalar övülebilmektedir.

Memleketin hali ahvalini en iyi özetleyen hususlardan biri de bir yandan “ırkçılık karşıtı” kampanya yürütürken diğer yandan soykırım suçlusu İsmail Enver'in övülmesinde görülmektedir. Daha önceden katıldığı bir TV programında; “Benim için bir ara neler dediler. Gürcü dediler. Affedersin daha çirkinini söylediler, Ermeni dediler” ifadelerini kullanan Tayyip Erdoğan Bakü'de yaptığı konuşmada Ermeni Soykırımı planlayıcılarından olan İsmail Enver'i anmakta ve “Enver Paşa'nın ruhu şad olsun” diyebilmektedir.

Hakim sınıfların ve onların sözcülerinin müthiş bir iki yüzlülüğü, kapsamlı bir riyakarlığı söz konusudur. Dahası bu kara propaganda toplumun bütün sınıf ve tabakalarını doğrudan etkilemekte ve zehirlemektedir. Öyle bir tablo ile karşı karşıyayız ki; örneğin ırkçılığın lanetlenmesi bahsinde bile ırkçılık yapmakta, Kürt ulusu bir kez daha milli zulme maruz bırakılmaktadır.

“Yerli ve Milli”lik Emperyalizmin Hizmetinde

AKP-MHP iktidarının en çok kullandığı sloganlardan birinin “yerli ve milli”lik olduğu koşullarda bir kez daha ABD ve AB emperyalizmine yaranmanın, olası yaptırımları hafifletmenin adımları atılmaktadır. ABD ve AB emperyalizmi tarafından dillendirilen yaptırım kararları TC'yi adım atmaya zorlamaktadır. Hemen belirtmek gerekir ki; ABD ve AB emperyalizminin “yaptırım karar”ları öyle sanıldığı gibi

kapsamlı olmayacaktır.

ABD emperyalizmi açısından başta NATO olmak üzere Türkiye'nin kullanışlı bir aparat olarak görüldüğü bilinmektedir. Bu durumda yaptırım meselesinin, hiza-ya çekmek ve kendine daha fazla muhtaç hale getirmekten öteye geçmeyeceği açıktır. Benzer biçimde AB emperyalistleri ile TC arasında ilişki mültecı kartı, pazarı kaybetmemek, daha fazla Rusya'ya yaklaşmasını engellemek üzerinden şekillenecektir. Nitekim Avrupa Birliği Liderler Zirvesi'nden Türkiye'ye yönelik geniş ekonomik yaptırımlar çıkmadı. Yaptırım uygulanması kararı, Doğu Akdeniz'deki sondaj çalışmalarında da adı geçen şirket ve kişilerle sınırlandırılmış durumdadır.

TC devletinin emperyalistlerle ilişkiler konusunda pragmatist ve gelişen duruma ayak uydurmada son derece kabiliyetli olduğunu ifade etmek gerekir. Örneğin ABD seçimlerini Demokrat Parti'nin adayını kazanınca “yerli ve milli” olan iktidar duruma ilişkin yeni pozisyon almakta gecikmedi. Ukrayna ile geliştirilen ilişki, ABD emperyalizminin Rusya'yı çevrelemesine hizmet eder ve TC devletinin kullanışlı bir aparat olduğunu gösterirken, benzer biçimde Libya'da izlenen politika ABD emperyalizminin Rusya karşısında çıkarlarını gözetmeye evrilmektedir. TC devletinin sözcüleri gerektiğinde (ABD emperyalizmi istediğinde) Rusya'dan alınan S-400'lerin ambarlarda çürütülmesine yeşil ışık yakmaktadır.

TC devletinin önümüzdeki süreçte

hamlesi “Şii İran tehditi”ne karşı, “Sünni barikat” olarak kendilerinin konumlandırılması, NATO’nun bir üyesi olarak son derece kullanışlı bir “müttefik” olduğunun hatırlanması olacaktır. Nitekim Tayyip Erdoğan’ın Bakü’de okuduğu bir şiir (evet yine bir şiir) İran’ın tepkisine neden olmuş durumdadır.

Yine AB ile Doğu Akdeniz’de Yunanistan aracılığıyla girişilen “Mavi Vatan” soslu dalış, yerini “diplomatik çabalara” bırakmakta, TC’nin yerinin “Avrupa olduğu” açıklanmaktadır.

TC’nin bütün bu hamleleri elbette iktidar sahiplerinin çıkarlarını gözetmeye, emperyalistlerle olan sömürü ilişkisini daha da sıkılaştırmaya hizmet etmektedir. Ancak izlenen politikaların karşılığı yarı sömürge ülke ekonomisine, örneğin dövizde dalgalanma olarak yansımakta, TL’nin değeri düşmektedir. Bu durum da işçi sınıfı ve emekçi halkın daha da yoksullaşmasına, işsizliğin ve pahalılığın artmasına neden olmaktadır. Kısacası mevcut iktidarın dışta izlediği her politika beraberinde işçi sınıfı ve emekçi halka fatura edilmektedir.

Salgın Koşullarında Devrimci Faaliyeti Örgütlemek

Türkiye’de tüm bu gündemler yaşanırken virüs salgını da tüm hızıyla sürmektedir. Koronavirüs salgını tüm hızıyla sürer, vaka ve ölüm sayıları artarken, sorumlular halen verileri açıklarken şeffaf olmamakta, göstermelik tedbirlerle açıktan “sürü bağışıklığı” politikasını izlemektedirler. Salgına dair önerilerde bulunan TTB ve SES gibi sağlık örgütlerinin bırakalım

önerilerinin dikkate alınmasını, kısa bir süre önce “milli güvenlik” sorunu olarak tanımlanıp kapatılması çağrılarının yapıldığı bir gerçeklikten bahsettiğimiz bilinmelidir.

Salgının doğrudan işçi sınıfını ve çalışanları etkilediği daha görünür olmuştur. Salgının sınıfsallığı bir kez daha kendini hissettirmektedir. “Çarklar dönsün” denilerek çalışmaya zorlanan işçilerden *-İŞİG Meclisi’nin verilerine göre, Kasım ayında en az 294 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirmiş- ölenlerin % 54’ünün ölüm nedeni Covid-19 olarak kayda geçmiş durumdadır. Covid-19 işçi ölümlerinde ilk sırada yer alırken, çalışanlar hemen işe dönebilsin diye doğrudan Sağlık Bakanı’nın açıklamasından anlaşıldığı üzere patronların talebi üzerine karantina süreleri de kısaltılmıştır. Bu durum hakim sınıflar açısından işçi ve emekçilerin nasıl görüldüğünün özeti gibidir. Emekçiler, “çarkların dönmesi” için ölüme yollanmaktadır.*

İşçi ve emekçilerin başka şansı ya da tercihi bulunmamaktadır. Ya çalışarak ya da “evde kalıp” işsizlikten, açlıktan ve yoksulluktan ölecektir. İşsizlik hakim sınıflar tarafından emekçilerin üzerinde sınıfsal bir tehdit olarak kullanılmaktadır. Nitekim DİSK Araştırma Merkezi’ne (DİSK-AR) göre salgın koşullarında işsizlik artmaktadır. Geniş tanımlı işsiz sayısı 9.5 milyona yükselmiş durumdadır. Sadece İstanbul’da 20 bin, Ankara’da ise 15 bin işletme salgın sebebiyle geçici süreyle ya da tamamen faaliyetlerini durdurmuş durumdadır.

TC devleti ise halka yalan söylemeye, rakamlarla oynamaya devam etmekte-

dir. Türkiye İstatistik Kurumu tarafından açıklanan Eylül 2020 işsizlik verilerine göre, Türkiye’de işsizlik oranının yüzde 12.7’ye gerilediği iddia edilebilmektedir. İktidarın hemen her konuda halka yalan söylediği virüs salgını karşısında “hasta” ve “vaka” ayrımı yaparak gerçek durumu gizlediği durumda bu türden iddialar şaşırtıcı değildir. Nitekim TTB’nin tahmini açıklamasına göre Türkiye’de koronavirüs vaka sayısı 3 milyon civarındadır.

Salgının daha yıkıcı sonuçlar yaratmasının önüne geçmek için TTB’nin önerisine paralel biçimde 14-28 günlük “tam kapanma”, gelir güvencesi eşliğinde hayata geçirilmelidir. Acil ve zorunlu mal ve hizmet üretimi dışında bütün sektörler, en az 15 gün süreyle durdurulmalı, çalışanlara ücretli izin verilmelidir. Zorunlu sektörlerde sağlık koşulları eksiksiz yerine getirilmeli ve çalışma saatleri kısıtlanmalıdır.

Yaşanan durum devrimciler açısından mutlaka önemsenmelidir. Devrimciler hem kendi sağlıklarını hem de halkın sağlığını düşünmek zorundadırlar. Dolayısıyla faaliyetlerine virüs salgını koşullarında önlemler de alarak ve dayanışmayı sürdürerek devam etmek zorunluluğuyla karşı karşıyadırlar. Dayanışma ağlarını örgütlemeye devam etmek, “kardeş aile kampanyası”nı sürdürmek ve güçlendirmek önceliğimiz olmalıdır.

Virüs salgını koşullarında gerekli önlemleri alarak yaşanan küçük ancak yaygın işçi direnişleriyle temas edip, direnişin bir parçası olmaya çalışmak önemsenmelidir. İşçi sınıfı ve ezilen halk içten içe öfke biriktirmektedir. Öfkenin, sınıfın kendisine

değil de doğru hedefe yöneltilmesi bizim çalışmamıza bağlıdır. Sürece devrimci müdahalenin önemi açıktır. Ülkemizde sınıf mücadelesi çok çeşitli çelişkilerle kıyasıya sürmektedir. Çelişkilerin keskinleştiği durumda elbette devrimci öncünün tarihsel rolünü oynaması, güçlerini buna göre konumlandırması gerekir. Bu noktada ilk hareket noktası devrimci öncünün kendi gündemi ile kitlelerin gündemini birleştirmesi olmalıdır. Virüs salgınının giderek yayıldığı ve artık kontrolden çıktığı, halkın işsizlik ve yoksullukla boğuştuğu, kadınların katledildiği, taciz ve tecavüze uğradığı, LGBTI+ların baskılara maruz kaldığı, gençliğin giderek geleceksizleştiği bir ortamda “sol” görünen ama özünde sağcılığın sembolü olan keskin dogmatik sloganlarla sürece yanıt olduğunu sanmak ve buna ciddi ciddi inanmak bir “çocukluk hastalığı”ndan ziyade düpedüz ideolojik bir soruna karşılık gelir. Bu türden anlayışlar iflah olmazdır ve düzeltilmeleri zordur.

Benzer biçimde çelişkilerin keskinleştiği bir süreçte, kendi rolünü oynamak yerine, şu veya bu kliğin peşine takılmak, başkalarından medet ummakta doğru değildir. Kendi özgücüne güvenen ve kitlelerin örgütlendiğinde ve harekete geçtiklerinde neler başarabileceğinin bilincinde olan bir anlayış sürece yanıt olabilir. Bu temelde birleşebileceğimiz ve halihazırda kimi noktalarda ortaklaştığımız, dışımızdaki devrimci güçlerle birleşik mücadeleyi adım adım örmek andaki devrimci yönelimimize karşılık gelmektedir.

Böylesi yüklü gündemlerin ve görevlerimizin olduğu durumda, sınıf mücadelesinin gerisinde kalmamak için basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, yakına ama ileriye adımlar atmamız gereklidir. Faşizm ezilen milyonlara topyekun saldırırken bizim adımlarımız da faşizmi geriletmeyi hedefleyen pratikleri yaşama geçirmeli. Karşımıza çıkan gündemlerle bu temelde ilişkilenebilir, güncel devrimci görevlerimizi bu zeminde somutlamalıyız. Kitlelerin biriken öfkesini anlık ve bireysel dışavurumdan uzaklaştırabilmenin, kitlelerin kendiliğinden hareketini örgütlü, sistemli bir güce dönüştürmenin önkoşulu buradadır. Söz konusu devrimci görevleri doğru zeminde tanımlayabilen ve yaşama geçirmek için dizginsiz bir biçimde çabalayan devrimci özne olabilmektedir. Karşımıza çıkan her gündemi, çalışmayı, birlikteliği vd. bu ciddiyetle ele almalı, incelemeli ve bir parçası olduğumuz her çalışmanın pratik karşılığının yaratılması için dizginsiz çaba ve ısrarı kuşanmalıyız.

AtlasGlobal İşçileri: “İşçinin Elindeki Tek Güç Direniştir”

Kurulan direniş çadırının ardından eylemin ses getirmesiyle birlikte işçilerin üzerindeki polis baskısı arttı ve 8 Aralık günü direniş çadırına yapılan polis saldırısıyla işçiler gözaltına alındı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak gözaltına alınan işçilerden Tamer Ercan ile direnişleri üzerine söyleşi gerçekleştirdik.

Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy'un kardeşi Ali Murat Ersoy'un sahibi olduğu havacılık şirketi Atlasglobal çalışanlarının, şirketin iflasından sonra maaşları, kıdem ve ihbar tazminat ücretleri ödenmedi. Aralık 2019'dan bu yana maaşlarını alamayan işçiler bir araya gelerek, Atlas Zedeler Adalet Platformu (AZAP)'nu kurdu. Bu isim altında direnen işçiler, her hafta şirket sahibi Ali Murat Ersoy'un İstanbul Südiye'deki evinin önünde ve Ersoy Turistik Servisleri (ETS) Tur'un Kadıköy'de bulunan genel merkez binasının önünde açıklama yaparak haklarını istedi. Buna rağmen sonuç alamayan işçiler, 3 Aralık'ta ETS Tur'un genel merkez binası önünde direniş çadırı kurdu.

Kurulan direniş çadırının ardından eylemin ses getirmesiyle birlikte işçilerin üzerindeki polis baskısı arttı ve 8 Aralık günü direniş çadırına yapılan polis saldırısıyla işçiler gözaltına alındı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak gözaltına alınan işçilerden Tamer Ercan ile direnişleri üzerine söyleşi gerçekleştirdik.

-Patron Ersoy'un haklarınızı gasp etme süreci nasıl başladı?

2019'un Kasım ayından itibaren maaşları ödememeye başladılar. Ondan sonra bu süreçte bizlerle defalarca toplantı yaparak sadece nakit akışında problem yaşandığını, en kısa zamanda bunun çözüleceğini ve yolumuza daha güçlü olarak devam edeceğimizi söyledi defalarca. Aylar aylar geçtikten sonra bir takım ekipler uçmama kararı aldılar. Üçüncü ayın sonunda da tüm ekip maaşları almadan uçmama kararı aldı. Daha sonra patron Şubat'ın 14'üne kadar çözüleceğini ve uçuşların devam etmesini istedi ama daha Şubat'ın 12'sinde iflas kararı aldılar. Tabii geçen bu sürede de insanların 3 buçuk aylık maaşları birikti.

-Peki toplamda mağdur edilen kaç işçi var?

Toplamda 2 bin civarında işçi mağdur edilmiş durumda. Bizim toplamda alacağımız 41 milyon lira da para var.

SÖYLEŞİ | TAMER ERCAN

Bazı arkadaşlarımızın hem kıdem tazminatları hem ihbarları var, bazı arkadaşlarımızın ise sadece ihbarları var. Para alamama süreci nasıl gelişti?

Patron Ağustos ayında bizimle muhabakat yapmaya çalıştı. Bu görüşmede patron paramızın bir kısmını ödemeyi teklif etti bizim de çoğunluğumuz bunu kabul etti. Eylemlerin etkisi olduğunu ve bu eylemlerin kazanımı olduğunu düşündük açıkçası. Ancak Ağustos ayının ardından da herhangi bir ödeme yapmadı. Bir süre sonra patron, benim de dahil olduğum 4 arkadaş toplantıya çağırdı. Toplantıda direniş gösterdiğimizi, sosyal medyada yazı yazdığımızı ve orada olan 4 arkadaş olmak üzere yazılar yazan herkesi tespit ettiğini ve bize asla ödeme yapmayacağını söyledi. Ben de böyle bir şeyi yapamayacağını bizim paramızı ödemesi gerektiğini söyledim ve tartıştık. O tartışmanın ardından aynı hafta içerisinde bize ödeme yapacağına dair haber gönderdi. Somut olarak hiçbir şey olmadı, sadece söylenen yalanlar oldu. Ama oradan da bir şey çıkmadı ve

biz de bugüne kadar geldik

AZAP'ı kurdunuz siz de sürecin devamında ve eylemselliğe başladınız. Bize bu süreci aktarır mısınız?

AZAP'ı biz şubat ayında kurduk Hava-Sen'in önderliğinde. Mart ayındaki yasaklar başlamadan önce toplu dilekçe verdik ilk olarak. Ve hep birlikte ilk eyleme böyle başladık. Yasaklar süreci boyunca da sosyal medyadan örgütlenerek haber olmaya çalıştık. Ancak bu konuda da 'kendine kahraman' diyen kartondan kahramanları da gördük yani. Karşımızda büyük bir güç var bunu biliyoruz. Ancak dünyanın her yerinde bir bakanın kardeşi binlerce işçiyi mağdur edip iflas yoluna gidiyorsa haber olur ama bu bir tek Türkiye'de haber değeri taşımadı. Bunun nedeni de Turizm Bakanı Mehmet Ersoy ve sahip oldukları kapital. Ana akım medyadaki durum da ortada açıkçası. Buna karşı biz de eylemlerin şiddetini biraz daha artırmayı ve sesimizi duyurmayı seçtik.

Zaten sesinizi duyurmaya başlayınca da polis saldırısına maruz kaldınız ve gözaltına alındınız. Size neyi gözaltı

gereğesi olarak gösterdiler?

Tabii. AZAP'ın ilk defa bir paylaşımı 1 milyonu aşınca ertesi günü arkadaşlarımızda gözaltına alındık. Büyük ihtimal Mehmet Nuri Ersoy'un talimatıyla, ETS Tur çalışanlarının şikayeti üzerine 'huzuru bozmaktan' gözaltına alındık. Biz orada zaten dedik ki, polis bize nereyi gösterdiyse oraya oturduk, giriş-çıkışları engellemiyorduk. Polisler de bunu biliyordu ama yukarıdan gelen talimatla gözaltına alındık. Üstüne emsali görülmemiş bir şekilde hem yurtdışı yasağı hem de adli kontrol şartıyla serbest bırakıldık. Bu yurtdışı yasağı da aslında bizim ileriye dönük çalışmalarımızı kısıtlayıcı bir ceza. Çünkü havayolu çalışanlarıyız, hayatımız yurtdışında geçiyor. Bize yurtdışı yasağı vermek demek bizim 2 yıl boyunca herhangi bir yerde çalışmamamız demek. Zaten şu anda birçok arkadaşımız işsiz, benim görüştüğüm bir işyeri var ama bu durumda yurtdışına çıkamazsam beni işe almayabilir. Yani bizi açlıkla terbiye etmek istiyorlar.

-Son olarak şunu soralım. Bugün birçok yerde işçi direnişleri var. Sizin direnişiniz de dahil olmak üzere devam eden işçi direnişlerine dair ne söylemek istersiniz?

Biz eylemlerimizi kesinlikle geliştireceğiz. Yani bir kere hakkımız olanı almadan bu eylemleri durdurmak söz konusu değil. Çünkü önümüzde çok güzel örnekler var; Bağımsız Maden-İş'le direnen ve haklarını kazanan Somalı maden işçileri, şu anda direnmeye devam eden Ermenek işçileri, dört yıldır savaş veren Bimeks işçileri, 14 yıldır hala alacaklarının peşinde olan Uzel işçileri gibi tüm hak kaybına uğrayan arkadaşlarımızla dayanışma içerisindeyiz. Ve emin olun bu direnişlerin hepsi birbiriyle haberdar ve hepsi birbirine destek halinde. Çünkü işçinin elindeki tek güç direniştir. Biz de asla bu işin peşini bırakmayacağız ve hakkımızı alana kadar devam edeceğiz.

Bütçe'nin Sahibi Sermayenin Kendisidir!

Elbette bu iktidar sahiplerinin çizdiği yoldur. Yine bu yolu değiştirecek olan işçi ve emekçilerin meşru mücadelesidir.

2021 Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı 7 Aralık pazartesi günü Cumhurbaşkan Yardımcısı Fuat Oktay'ın sunumu ile mecliste görüşülmeye başlandı. 2021 yılında Merkezi Yönetim Bütçesi'nin 1 trilyon 346 milyar TL olması öngörülmektedir. Merkezi yönetim bütçeleri, planlanan yıl içinde devletin gelir kaynaklarının ne olacağı, elde edilen ve var olan kaynakların nasıl kullanılacağını belirlediği için salt verilerden ibaret olmayan iktidarın sınıfsal pozisyonun açık bir şekilde yansıtıldığı ve bu sınıfsal pozisyon etrafında ülkeyi nasıl yöneteceği konusunda veriler veren politik metinler olması bakımından önemli bir yerde durmaktadır. Ekonomik kriz ve pandemi ile birlikte artan işsizlik, yaygınlaştırılan esnek ve güvencesiz çalışma hayatının yanında işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik topyekûn saldırının olduğu dönemde hazırlanan 2021 bütçe tasarısı bütün faturayı işçi ve emekçilere kesmektedir. Nitekim bütçe taslağının hazırlanmasında faturanın kesildiği kesim dışarıda bırakılmıştır. 2021 yılı bütçesi de kendinden önceki bütçelerde olduğu gibi sermaye sınıfının istekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan,

işçi ve emekçiler için ölümcül salgın döneminde dahi hiçbir ihtiyacının karşılanmadığı, aksine bütün gelir kalemlerinin onların sırtına yıkıldığı bütçe olarak karşımıza çıkmaktadır. Bütçe sunumunda laf kalabalığı olan hiçbir zaman yapılmayan, eğitimde reform, herkese eşit refah, sağlık sisteminin etkin hale getirilmesi, tarımda üretim ve verimliliğin artırılması gibi hedefler dilek olarak tekrarlanmaktadır.

Bütçede, 2020'de yaklaşık 790,7 milyar lira olması beklenen vergi gelirinin, 2021'de yüzde 16,7 artarak 922 milyar 744 milyon liraya yükselmesi hedeflenmektedir. Çalışanlardan 195,3 milyar lira gelir vergisi, 213,7 milyar lira ÖTV, 70,6 milyar lira dâhilde alınan KDV, 18,5 milyar lira MTV, 28,5 milyar lira BSMV, 23,8 milyar lira damga vergisi, 34,4 milyar lira harç toplanması öngörülmektedir. Yani 2021 Ocak ayından itibaren ezilenler bir zam yağmuru ile karşı karşıya kalacak. Görüldüğü üzere bütçenin gelir kısmının büyük bölümünü vergiler oluşturmaktadır. Bu vergilerin ana kısmını, işçi ve emekçilerden alınan vergilerin oluşturması, bütçenin

faturasının emekçilerin sırtına yıkılacağını göstermektedir. Önceki yıllara bakarsak bu durum netleşecektir. 2019 yılında çalışanlardan kesilen gelir vergisi 96 milyar lira olurken, yaklaşık 850 bin şirketin ödediği kurumlar vergisi tutarı 78,8 milyar lirada kalmaktadır. 2020'nin ilk dokuz ayında, pandeminin de etkisiyle, gelir vergisi geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 6 düşerken, kurumlar vergisindeki azalma yüzde 41,8 olarak gerçekleşmiştir. Yani çalışanlardan alınan vergi, onları çalıştıran patronlardan alınan verginin üzerindedir. 2021 bütçesinde de var olan hedeflerle birlikte aynı yönde devam edileceği açıklanmaktadır.

İktidar 'müşteri garantili' projelere 2020 bütçesinde 18,9 milyar TL ayırmıştı. Çokça tartışılan garanti projelere ödenen tutarların ardından iktidar kanun değişikliğine giderek, garanti projelere yapılacak ödemenin bütçede gösterilmesinin önünü kesti. Bu durum yandaş sermayeye akıtılacak kaynağın büyüklüğüne işaret etmektedir. İçerde dışarda savaştan başka yöntem bulamayan iktidar bu duruma paralel olarak 2021 yılı bütçesinde İçişleri Bakanlığı, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), Emniyet Genel Müdürlüğü (EGM), Jandarma Genel Komutanlığı, Milli Savunma Bakanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı'na toplamda 148 milyar 471 milyon 798 bin TL ayırarak, "savaşa devam"da ısrar edeceğini göstermektedir.

Fuat Oktay'ın "Bütçenin sahibi Sayın Cumhurbaşkanımızın bizatihi kendisidir" ifadesinde vücut bulan, krizin ve salgının faturasını emekçilerin sırtına yıkan, bütçenin sahibi sermayenin kendisidir.

Asgari Değil, İnsanca Yaşam Ücreti!

Türkiye'de resmi olarak 2014 verilerine göre kayıtlı çalışanların yüzde 40'ı asgari ücretle çalışmaktadır. Daha sonra asgari ücretli çalışan sayısının açıklanması yasaklanmıştır. Bugün düşündüğümüz de ortalama olarak çalışanların yarısı asgari ücret almaktadır. Diğer ücretlerde asgari ücrete paralel olarak düzenlenmektedir. Yani yıllar öncesinin başlangıç ücreti olan asgari ücret, şimdiki koşullarda çalışanların normal ücreti olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle asgari ücret tartışmaları milyonlarca çalışana direkt olarak etkilemektedir. Asgari ücret tespit komisyonu ilk toplantısını 4 Aralık Cuma günü gerçekleştirdi. Bu görüşmelere işçi ve emekçileri temsilen katılan Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Nazmi Irgat, Pandemi

koşullarında milyonlarca kişinin işlerini kaybetmemek için hayatlarını tehlikeye atarak çalıştığını belirterek, "Fedakârlıkla, ekonomik kriz döneminde servetine servet katanlar yapsın. Artık işçilerin daha fazla fedakârlık yapacak takatları kalmamış durumda" dedi. Patronları temsilen orada bulunan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Sekreteri Akansel Koç, pandemi nedeniyle yaşanan ekonomik sorunları işaret ederek yüksek belirlenecek asgari ücretin işsizliğe neden olacağını belirterek, salgın döneminde tüm yükü çeken çalışanları işsizlik ile tehdit etmekten geri durmadı. İktidar cephesini temsilen Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk "bakanlık olarak bu süreçte hakem rolü üstleneceğiz" diyerek rengini açıkça ifade etmiştir. Aynı bakan bütçe görüşmelerinde Samsun'da bir eline iş, bir eline de aş yazarak yaşamına son veren bir vatandaş ve artan intiharlar hakkındaki soruları yanıtlamayı, "Yoksulluk, özellikle aşırı yoksulluk, uluslararası dokümanlarda da ifade edildiği gibi artık Türkiye için sorun olmaktan kalktı. Biz daha ziyade refahı paylaşmayı ve bu süreçteki acil durumlarda vatandaşlarımızın yanında olmayı hedefleyen bir sosyal yardımı önemsiyoruz" cevabını verebilmektedir. Açlık sınırının altında olan asgari ücretle geçinmeye çalışan milyonlar açlığa, yoksulluğa, yoksunluğa terk edilmek istenmekte, asgari ücretin insanca yaşam ücreti olmasını istemek lüks sayılmaktadır. Çalışanların en alt alacakları ücreti belirleyen asgari ücret, çalışanlar için normalleştirilmiştir. Ağır vergi yükü, yüksek enflasyon şimdiden asgari ücretlinin gelirini ipoteklemiştir. Verilecek zam bırakın geçinmeyi bu yükleri dahi karşılamayacaktır.

İlk toplantının ardından görülen, iktidar sermayenin isteklerini yerine getirerek bu isteklere göre asgari ücreti belirleyecektir. Belirlenen asgari ücretin tepki yaratması sonucunda yine bildiğimiz durum ortaya çıkarak şahsı devreye girip alın bende de bu kadar ek diyerek görüşmeler tamamlanacaktır.

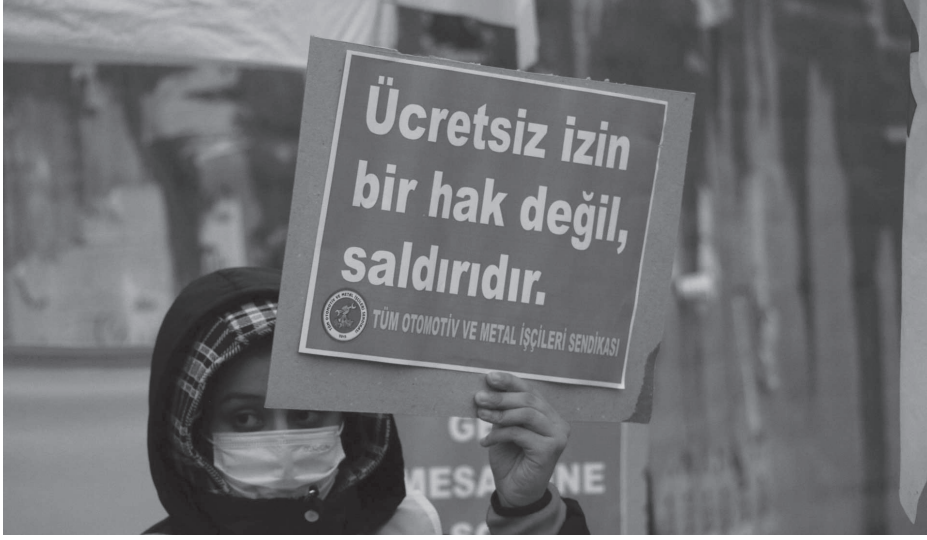
Elbette bu iktidar sahiplerinin çizdiği yoldur. Yine bu yolu değiştirecek olan işçi ve emekçilerin meşru mücadelesidir.

Bütçe tasarısı, asgari ücret görüşmeleri ekonomik krizin ve salgının çıkardığı tüm yükü sırtlayan işçi ve emekçilere daha fazla fatura çıkarmaktadır. İktidar sahipleri kendi yarattıkları tüm krizlerin faturasını halka kesmek istemektedir.

İşçi Sınıfı Hakları ve Geleceği İçin DİRENİYOR!

İşçi sınıfı sendikali olma, örgütlenme ve güvenceli yaşam hakları ve geleceği için Gebze, Çorum ve İstanbul'da direnişi sürdürüyor.

Sinbo'da direnişi sürüyor

Sinbo işçilerinin ücretsiz izin saldırısına karşı başlattıkları fabrika önündeki direniş birinci ayını doldurmak üzere.

Sinbo direnişçileri sosyal medya hesaplarından yayınladıkları direniş alanında çekilen bir video ile Atlas Global ve Bimeks işçilerine yapılan gözaltı saldırılarını kınadı. Sinbo direnişçileri şunları ifade etti: "Atlas Jet ve Bimeks işçilerine yapılan gözaltı saldırılarını kınayarak başlıyoruz. Onlara yapılan saldırıyı bizlere yapılmış olarak kabul ediyoruz. Baskılarımız bizi yıldıramaz. Direnen işçiler kazanacak. Yaşasın işçilerin birliği!"

Çorum'da direnen metal işçilerine kağıt işçileri destek verdi

Çorum Ekmekçiöğulları Metal Fabrikası'nda DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetki almasının ardından iş akdi feshedilen sendika üyesi işçilere bir destek de Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası'ndan geldi.

Sendikali olarak işe geri dönmek için direnişlerini sürdüren Ekmekçiöğulları Metal Fabrikası işçilerini ziyaret eden Olmuksan Kağıt Fabrikası işçileri, "Birleşen işçiler asla yenilmez", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla karşılandı. Olmuksan'da örgütlü olan Selüloz-İş Sendikası'nın temsilcisi İbrahim Karaman, işçilerin haklı mücadelesinde yanlarında olduklarını söyledi.

Hakları için direnen AtlasGlobal işçileri işkenceyle gözaltına alındı
Hakları ödenmeyen AtlasGlobal işçilerine desteğe gelen müzisyen Loodin Girra Öz-

demir, Medyascope muhabiri Ufuk Kerim ve işçiler 10 Aralık günü işkenceyle gözaltına alındı.

Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy'un kardeşi Ali Murat Ersoy'un sahibi olduğu havacılık şirketi AtlasGlobal çalışanları, şirketin iflasından sonra ödenmeyen maaşları, kıdem ve ihbar tazminat ücretleri için direniş çadırı kurdu.

Atlas Zedeler Adalet Platformu(AZAP)'nu kuran ve 6 gündür ETS Global'in Kadıköy'de bulunan Genel Merkez binası önünde haklarını aramak için direnişte olan işçilere polis, valilik yasağı olduğu gerekçesiyle saldırı.

Müdahalede, "100 ülkede 100 şarkı" projesi kapsamında desteğe gelen müzisyen Loodin Girra Özdemir ile haber takibinde olan Medyascope muhabiri Ufuk Kerim ve işçiler darp edilerek gözaltına alındı.

BİMEKS işçileri bir kez daha gözaltına alındı

Birikmiş ücretlerini ve tazminat haklarını isteyen BİMEKS işçileri, 10 Aralık günü

BİMEKS yöneticisi Vedat Akgiray'ın aynı zamanda öğretim görevlisi olduğu Boğaziçi Üniversitesi önünde eylem yaptı. İşçiler yine gözaltına alındı.

İşçilerin açıklamasına izin vermeyen polisler, aralarında Umut-Sen yöneticilerinin de olduğu 5 kişiyi gözaltına aldı.

Özer Elektrik işçileri taleplerini 130 günlük direnişle kabul ettirdi
Gebze'de işten atılan ve 130 gündür direnişte olan Özer Elektrik işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı.

Gebze'de bulunan Özer Elektrik'te çalışan işçiler, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 2 No'lu Şube'ye üye olmalarının ardından işten atılmaları üzerine direnişe başlamıştı. İşçilerin 130 gün süren direnişlerinin ardından tüm talepleri 9 Aralık günü karşılandı.

Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu Şube Sekreteri Engin Kulu, cuma günü işveren avukatı ve sendikalarının avukatı arasında bir protokol imzalandığının bilgisini paylaşarak, işçilerin tüm alacakları aldığını kaydetti. İşçilerin işten atılmasına neden olan 25/2 maddesinin de kaldırıldığını belirten Kulu, "İşe geri dönmek isteyenlerin önündeki engellerde kaldırıldı. Bu karar işçilerin onayıyla alındı" dedi. İşçilerin verdiği direnişin bir örnek olduğunu vurgulayan Kulu, "130 gün süren direniş bu kazanımda etkili oldu. İşçilerin dört koldan kuşatıldığı bir süreçte direniş ve kazanım canlılık kattı. İşçiler bu süreçte çeşitli baskılarla karşılaşmalarına rağmen direnmeye devam etti ve bunun sonucunda kazandı" dedi.

Sinbo İşçilerine Partizan Okurlarından Ziyaret

İstanbul: Sinbo fabrikasında, patronun sendikalaşma mücadelesini engellemek adına ücretsiz izne çıkardığı kadın işçilerin direnişin 20. gününde (7 Aralık) sabah saatlerinde Partizan okurları olarak fabrikanın karşısında kurulan direniş çadırı ziyaret ederek Sinbo işçileriyle dayanışmamızı ifade ettik.

Sinbo'nun direnişçi kadın işçileri ile direnişin durumu, içerideki işçilerin sahiplenmesi, patronun tutumu ve pandemi üzerine, sıcak bir ortamda sohbet etme imkanı bulduk. Fabrikada çok ciddi düzeyde Covid-19 vakalarının olduğunu dile getiren işçiler, patronun kar hırsıyla işçileri salgınla baş başa bıraktığını ifade ettiler.

Sinbo'da direnen kadın işçiler, Dilbent Türker, Hüsnü Kuralay ve Kardelen Çelik ile bir hak gaspına dönüşen ücretsiz izin uygulaması, salgınla artan işsizlik, fabrikadaki ağır ve güvencesiz çalışma koşulları ve daha pek çok konuda verimli bir sohbet gerçekleştirdik.

İşe dönüş ve ücretsiz izin uygulamasının kaldırılması talebiyle devam eden kadın işçilerin direnişi sınıf dayanışmasıyla daha da büyüyecek!

"Bu Bütçe Yoksulların, İşçilerin Bütçesi Değil"

HDK Emek Meclisi 9 Aralık günü Kadıköy'de yaptığı eylemle hazırlanan bütçe görüşmeleri ve asgari ücret görüşmelerini eleştirerek, işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdı. Eylemde, hazırlanan bütçenin işçi ve emekçiler için değil sermaye için hazırlandığı vurgulanırken, asgari ücretin de vergilerden muaf net 4 bin TL olması gerektiği vurgulandı.

Eyleme aralarında Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik'in de bulunduğu çok sayıda kurum katıldı. "Sermayeye değil emekçiye bütçe. Herkese insanca yaşanabilir ücret" pankartı açılan açıklamada "Sermayeye değil emekçiye bütçe" ve "Savaşa değil emekçiye bütçe" sloganları atıldı.

Eylemde HDP milletvekili Musa Piroğlu ve ardından HDK Eşsözcüsü İdil Uğurlu konuştu. Uğurlu da hazırlanan bütçenin ne kadınların, ne işçilerin, ne de gençlerin bütçesi olmayacağını ifade etti.

KADINLARIN BİRLİĞİ

İFŞA, ÇOK İYİ BİR ŞEYDİR, HİÇ DE “ÇOK KÖTÜ” DEĞİLDİR!

“İfşa” silahımız, bir anda “linç” olarak adlandırılmaya ve erk-ek egemenliğinin çılgınlıkları ile kulaklarımız tırmalanmaya başladı. Tam bu noktada ilk elden söylenmesi gereken şey şudur; ifşa sonrası açığa çıkan yaptırımlar “linç kültürü” değil, bedeldir.

“Uykularınızı kaçıracağız” dedi yakın zamanda kadınlar ve LGBTİ+’lar. Ve başladılar cinsel şiddet ve tahakkümle baskı altına alınmaya çalışılan yaşamlarından kesitleri, deneyimleri paylaşmaya... Tabii kadınların bu girişimine erk-ek ittifakından doğan saldırılar da gecikmedi. Kadınların anlatımlarına inanmayanlardan cinnet geçirdiklerini söyleyenlere, “tamam siz de haklısınız ama...” cümlesi ile “abartılı” yaklaşıldığını dillendirenlerden Hasan Ali Toptaş başta olmak üzere kimi yazarlara dönük yayınevlerinden doğru yaptırımlarla somutlaşan kimi bedelleri “linç” olarak tarifleyenlere dek geniş bir yelpazede erkek egemen söylemler havada uçtu.

Böylesi bir kaos içerisinde kimi meselelerin toz-dumana boğulmasına engel olmak adına net olmamız gereken noktalar vardır. Bunların başında “ifşa” ve “kadın beyanı esastır” ilkeleri gelmektedir. Kadına yönelik suçlarda “kadın beyanı esastır, aksini ispatlamak erkeğin yükümlülüğündedir” ilkesi uzun yıllardır, “ya kadın yalan söylüyorsa...”, “ya iftiraysa...” vb. ile yok sayılmaya çalışsa

da kadın mücadelesinin ısrarı ve çabası sonucunda birçok alanda ilkesel olarak kabul edildi. Ancak bizler biliyoruz ki, kazanımlarımız ilk fırsatta ters yüz edilmekle kalınmayıp ya altı boşaltılacak pratiklerle kullanılamaz hale getirilecek ya da tamamen ortadan kaldırılması için girişimlerle karşı karşıya kalacaktır. Ki “kadın beyanı esastır” ilkesi de yıllardır saldırıya en sık maruz kalan kazanım olsa da, kadınlar uyanık bir şekilde bu kazanıma sıkı sıkı sarılmış durumdadır.

İfşa ise yine bu ilkemizden hareketle savunduğumuz bir mücadele aracıdır. Twitter’da Hasan Ali Toptaş’ın ifşa edilmesiyle başlayan, geniş ve ciddi bir bilincin de açığa çıktığı dayanışma ağına dönüşen süreç, birbirinden güç bulan kadınların yıllardır konuşamadıkları, susturuldukları cinsel saldırı ve mobbing deneyimlerini açığa çıkardı. Bu deneyimlerin açığa çıkması ve ciddi bir protesto eylemine dönüşmesi sonrası maddi yaptırımların (yayınevlerinin ve kimi internet sitelerinin adı geçen kişilerle iletişimi kesmesi, ödüllerin geri alınması, film tasarılarının iptali vb.) gerçekleşmeye başlaması ile “ifşa” silahımız, bir anda “linç” olarak adlandırılmaya ve erk-ek egemenliğinin çılgınlıkları ile kulaklarımız tırmalanmaya başladı. Tam bu noktada ilk elden söylenmesi gereken şey şudur; ifşa sonrası açığa çıkan yaptırımlar “linç kültürü” değil, bedeldir.

Peki ifşa’ya neden ihtiyaç duyulur? Erkekler genelde cinsel saldırıya girişecekleri vakit, bunu uluorta yapmaz, geride ka-

nıt bırakmayacağı, kapalı kapılar ardında kalan bir hat izlemeyi uygun bulur (binlerce yıllık egemen cinsiyet olma deneyimlerini düşünelim). İşte bu noktada kadınların, LGBTİ+’ların, çocukların imdadına “kadın beyanı esastır” ilkesi yetişir. Ancak bu ilkenin hayata geçmediği burjuva erkek hukuk ya da bir bütün toplumsal alanlarda erkeklerin bu saldırıları cezasız kalır, kanıtlanamaz ya da cinsel saldırıya uğrayanı mahkum eder.

Bu konu sayısız yargı pratiği ile ortadadır. Dolayısıyla saldırıya maruz kalanlar açısından böylesi bir sürecin altından kalkmak, zaten halihazırda cinsel saldırının yükünü taşıırken bir de erk-ek işbirliği karşısında sürekli kendini ka-

Kadınların bunu yapabilmesinin önünü açan ise kadın özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin geldiği noktadır; kadın dayanışmasının gücüdür.

nıtlamak zorunda kalmak kolay değildir. Zaten kadınlar çoğunlukla dar alanlarında bu deneyimi birbirleriyle paylaşmaktadırlar. Ancak ifşa ile söylenmek istenen şudur: “Yeter! Susmuyoruz, boyun eğmiyoruz! Kadın karşısında erkeğin korumalığını üstlenen burjuva mahkemelerin ve erkek egemen zeminden beslenen toplumun yapamadığını yapıyor ve cinsel saldırganları, üzerimizde çeşitli biçimlerde tahakküm kurmaya çalışanları açık ediyoruz.”

Kadınların bunu yapabilmesinin önünü açan ise kadın özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin geldiği noktadır; kadın dayanışmasının gücüdür.

Kadın örgütleri, tacize maruz bırakılan ve şiddet faillerini sosyal medya üzerinden ifşa eden kadınlarla dayanışmak için ortak açıklama gerçekleştirdi.

Kadın Örgütlerinden Ortak Açıklama

Sosyal medyada 20’den fazla kadının Hasan Ali Toptaş’ın kendilerini taciz ettiğini ve cinsel saldırıda bulunduğunu açıklamasının ardından, edebiyat ve sanat dünyasından başka erkeklerin de başka kadınları taciz ettiği açıklandı.

Sosyal medya kullanıcısı kadınlar, “tacizci, mobbingci erkeklerin” isimlerini not alıp tek bir listede topladı. Buna karşı “çok abartılıyor”, “sanatçılar linç ediliyor” gibi manipülatif söylemlerle erkeklerin uyguladığı şiddet görünmez kılınmaya çalışıldı. Leyla Salinger Hasan Ali Toptaş’ı teşhir etmesiyle beraber #metoo etiketiyle kadınlar birbirinden güç alarak paylaşımlar yapmaya başladı.

Halen ifşa ve kadın dayanışması sürerken Yeni Demokrat Kadın’ın (YDK) da içinde olduğu 62 kadın örgütü tarafından Leyla Salinger’e destek açıklaması yapıldı.

“Her kadının yanında olacağız”

Kadın örgütleri, “Hepimiz 8 Aralık gününden beri sosyal medyada başlayan büyük bir kadın isyanına tanıklık ediyoruz” sözleriyle açıklamaya başladı.

Açıklamanın devamında, “Leyla Salinger’in Hasan Ali Toptaş hakkında attığı bir tweet ile başlayan ve kadın dayanışmasının gücü ile büyüyen bu eylem ile birçok taciz failinin isimleri tek tek ortaya döküldü. Binlerce kadın yıllardır yüksek sesle ifade edemediği, maruz bırakıldığı tacizleri anlattı ve sosyal medyada haykırdı” denildi.

“Uykuların kaçsın ben ne zaman ifşa edileceğim diye!” sözleriyle süren açıklamanın devamında, “10 Aralık günü ise birçok edebiyatçının yanında Ankara’da yayınevi sahibi olan İbrahim Çolak’ın da taciz fiilleri ifşa oldu.

Ardından twitter üzerinden kız kardeşimiz Leyla Salinger bu şahsın intiharının sorumlusuymuş gibi yüzlerce hesap tarafından hedef gösterildi.

Hepimiz biliyoruz ki kadınların tacize, tecavüze, erkek şiddetine karşı başlattıkları isyan hareketleri patriyarkal düzen tarafından her zaman bastırılmaya ve farklı yöntemlerle itibarsızlaştırılmaya çalışıldı. Bugün başlatılan bu linç kampanyası her kesimden kadının isyanı karşısında paniğe kapılan patriyarkanın isyanın sesini yükselten kadınlara ‘susacaksınız’ deme biçimidir.” denildi.

Yapılan açıklama, “erkek şiddeti karşısında sessiz kalmayan her kadının yanında olacağız ve mücadelemizden asla geri adım atmayacağız.” sözleriyle sonlandırıldı.

Gerçüş'te Savaşın Rutin Politikası İşletilmek İsteniyor!

Batman'ın Gerçüş ilçesinde, aralarında uzman çavuş, polis ve korucuların da bulunduğu 27 erkek 15 yaşındaki bir çocuğu cinsel istismara maruz bıraktı. Uzman Çavuş Musa Orhan tarafından sistematik cinsel saldırıya maruz bırakılan İpek Er'in yaşamını yitirmesinin ardından henüz çok zaman geçmemişken şimdi de bir çocuğun Gerçüş'te polis, uzman çavuş ve korucular üçgeninde cinsel saldırıya maruz bırakılması gündeme geldi.

Batman'da "emniyet" tarafından yürütüldüğü söylenen soruşturmada, cinsel istismar suçundan aralarında uzman çavuş, polis ve korucuların da bulunduğu 27 erkeğin isminin geçtiği, fakat saldırının basına yansıdığı günün ardından bu isimlerden sadece 11'inin isminin soruşturma dosyasına eklendiği öğrenildi.

Cinsel saldırı suçunun aslında Batman'ın Gerçüş ilçesinde çok daha boyutlu olduğu ortaya çıktı. Gerçüş'te bir çok kadının benzeri bir saldırıya maruz kalması, çok fazla sayıda kadının fuhuşa zorlanması, aynı çocuğun daha önce iki kez cinsel istismar sonucu hamile kalması gibi bir çok bilgi ile açığa çıktı. Cinsel saldırının Jinnews tarafından 1,5 aylık bir araştırma ile ortaya çıkması üzerine muhabirlerinin tehdit edilmesi, Jinnews'e erişim engelinin getirilmesi, paylaşım yapan 27 kullanıcı hakkında soruşturma başlatılması devletin kendi cinsel saldırı politikasını örtme, kendi asker ve polisini koruma çabasıdır.

Gerçüş'te yaşanan ve devletin son dönemde daha sistematik bir savaş politikasının bir parçası olarak, hayata geçirdiği Kürdistan'daki kadınlara ve çocuklara dönük cinsel istismar, aynı zamanda istismarın ortaya çıkarılmasını sağlayan gazeteciliğin engellenmesi de başka bir saldırı biçimi olarak karşımıza çıkıyor. Bu anlamıyla istismarın sistematik oluşu için önemli bir boyutu iken, açığa çıkarılması ve gerçeğin etrafında bir aradalığın engellenmesine dönük sistematik başka bir saldırı da işin diğer önemli boyutunu oluşturuyor.

Jinnews'in 1, 5 ay boyunca yaptığı araştırma ile 27 kişinin çok boyutlu cinsel istismarını ortaya çıkarmasının ardından erkek devlet anlayışı hemen devreye girdi. Cinsel istismarın, devletin kamu görevlisi denilen polis, uzman çavuş ve korucularının eliyle yapıldığı gerçeğini örtmek için başsavcılık, bir kişinin tutuklanma-

sının ardından yayın yasağı kararı verdi. Batman Cumhuriyet Başsavcılığı'nın açıklamasındaki, "Soruşturmada şu ana kadar kamu görevlisi olan herhangi bir şüpheli tespit edilmemiştir" ifadeleri bu üniformalıların devletin koruma zırhının içinde olduklarını göstermeye yeter.

Devletin Kürdistan'da özellikle cinsel saldırıyı 2015 Haziran ayı ile birlikte daha üst boyutta devreye koyduğunu görmek gerekiyor. Yine bu politikanın bir parçası olarak koruma ve cezasızlık politikası da sistematik bir hal almış durumdadır. Bugün İpek Er ve Gerçüş'teki örnekler sadece gazetecilerin baskılara rağmen imkansızlıklar içinde açığa çıkarabildikleri. Ancak Kürdistan'daki bir çok yerde benzer saldırılar devlet eliyle çok yoğun bir şekilde yaşanıyor

Geçtiğimiz temmuz ayının ortalarında Şırnak, Batman, Ağrı ve Antep'te 5 çocuğa yönelik cinsel saldırı gündemi oldukça sarsmasına rağmen, devletin uzman çavuşlarının da yer aldığı taciz ve tecavüz saldırıları, failerin korunması, "yetkililerin" yaptığı istismarı savunan açıklamalar, iktidarın politikalarının savaşta istediği başarıyı yakalayamaması üzerine bir intikam güdüyle hareket ettiğini göstermektedir.

Bunun en son örneği olan ve kadınların tüm ülkede gösterdiği tepki ile tutuklanan ancak kısa bir süre sonra serbest bırakılan Musa Orhan'dır. İpek Er'i cinsel saldırıya maruz bırakan Musa Orhan'ın serbest bırakılması bu cezasızlığın bir boyutu iken esas olarak serbest bırakılması Batman açısından özellikle polis ve uzman çavuşlara cesaret vermiş, cinsel saldırı için adeta önleri açılmıştır. Diğer yandan konuyu araştırmak için Gerçüş'e giden Jinnews muhabirlerinin de aktardığı üzere ilçede cinsel saldırı 8 aydır bilinmesine rağmen üniformalılara duyulan korku sessiz kalınmasına yol açmaktadır. Batman halkı cezasızlık ve korku ile, saldırıyı ortaya çıkaran gazeteciler baskı ile susturulmak istenmekte. Bütün bunlar devletin cinsel saldırıyı rutin bir savaş politikası olarak devam ettirmek istemesinin açık göstergesidir.

Gerçüş'teki istismarın, Musa Orhan'ın cezasızlık zırhı ile korunması Dersim'de Gülistan Doku'nun kaybedilmesi ve temmuz ayında Şırnak, Batman, Ağrı ve Antep'te 5 çocuğa yönelik cinsel saldırı Kürdistan'da savaş politikasının bir parça-

sıdır. Bölge halkını kadınlara dönük cinsel saldırı ile boyun eğdirme politikasının katlanarak devam ettiğini göstermektedir.

1993'ten 2020'e Kürdistan'da özel savaş politikası olarak cinsel saldırı Yıl 1993. İktidarda Tansu Çiller'in başbakanlığında, Doğru Yol ile Sosyal Demokrat Halkçı Parti koalisyonu var. Mardin'deki faili meçhul cinayetler davasında 13 köylünün öldürülmesinden yargılanan Ankara Jandarma Bölge Komutanı olan Musa Çitil, tümgeneralliğe terfi ettirilmesinin ardından Diyarbakır Jandarma Bölge Komutanlığı'na getiriliyor. O yıllarda Diyarbakır Derik Karakolu'nda onlarca işkence ve tecavüz vakası yaşanıyor. Bu saldırılardan birini de 29 Haziran 1993'te gözaltında tecavüze uğrayan 16 yaşındaki çocuk yaşıyor. O çocuk yaşadıklarını Ocak 1996'da dönemin feminist dergisi Pazartesi'ye anlatmış, olay Filiz Koçali ile Ayşe Düzkın'ın yaptığı haberle batıya da duyurulmuştu.

Musa Çitil, Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) mahkum olduğu Ş.A. davasındaki 405 sorumludan biriydi.

Ş.A'nın, 1993 Haziranı'nda götürüldüğü Derik İlçe Jandarma Karakolu'nda tecavüze uğradığı için Türkiye'de açtığı davada yargılanan sanık Musa Çitil beraat etmişti. Ancak AİHM Türkiye aleyhine karar vermiş ve tazminat cezası verilmişti.

Yıl 2002. İktidarda bu kez Abdullah Gül'ün başında olduğu AKP var. Mar-

din'de, o tarihlerde 13 yaşında olan çocuğun iki kadın tarafından para karşılığı erkeklere satıldığı haberi düşüyor kamuoyuna. Aralarında kaymakamlık yazı işleri müdürü, kent esnafı ve bir yüzbaşının da bulunduğu 26 kişi tarafından tecavüze uğrayan N., Türkiye tarihine bir "utanç davası" olarak geçti. Cinsel saldırıların ortaya çıkmasıyla tecavüzçüler ile 2 kadın hakkında dava açıldı. Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen dava yaklaşık 10 yıl sürdü. Dava sonunda 24 sanığa alt sınırdan 5 yıl ceza verildi ve bu ceza 'iyi hal' indirimiyle 4 yıla kadar düşürüldü.

Cinsel saldırı politikalarına karşı dayanışma önemli

Kısacası bu örneklerle birlikte rutinleşen savaşın bir parçası olan cinsel saldırı ve çocuklara dönük istismar devlet-yargı eli ile sürdürülüyor. Gerçüş'te ne oluyor diye sorduğumuzda; "Batman'da İpek'e, Ankara'da Şule'ye ya da Aleyna'ya Dersim'de Gülistan Doku'ya ne olduysa o oluyor" cevabını vermek durumunda kalıyoruz.

Musa Orhan'dan, Ümitcan Uygun'dan cesaret alanlar, sistemin çarkını işletiyor!

Bundan kaynaklı olayın açığa çıkarılması, ses çıkarılması çok çok önemli. Haberin açığa çıkmasını sağlayan gazeteci kadınlarla dayanışma çok çok önemli, Rosa Kadın Derneği gibi saldırıların hedefinde olan Kürdistan'daki kadın örgütleri ile dayanışmak ve somutta bu dayanışmayı bulduğumuz her noktadan örnek çok çok önemli.

30 Ekim-9 Kasım tarihleri arasında Dersim Aliboğazi'na yönelik gerçekleştirilen hava bombardımanında ölümsüzleşen Ferdi Tosun son yolculuğuna uğurlandı.

Ferdi Tosun (Muharrem) Sarıgazi'de Sonsuzluğa Uğurlandı

Malatya Adli Tıp Kurumundan 10 Aralık günü teslim alınan TKP/ML TIKKO savaşçısı Ferdi Tosun'un cenazesi, 11 Aralık'ta ailesi ve yoldaşları tarafından İstanbul Sarıgazi'de bulunan Cemevi'ne getirildi.

Ailesi ve yoldaşlarının omuzlarında Cemevi bahçesine getirilen Ferdi Tosun'un tabutu kızıl bayrağa sarıldı. Burada düzenlenen tören devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Ardından tutsak aileleri adına bir konuşma yapılarak devrim şehitleri anıldı. Cenaze, Cemevi'ne yapılan törenin ardından mezarlığa götürüldü.

Mezarlık çevresini geceden itibaren ablukaya alan polis, mezarlığa girişe izin vermedi.

Mezarlığa alınmayan kitle "Ferdi Tosun Ölüm-süzdür!" sloganlarını attı. Ferdi Tosun'un (Muharrem) cenazesi Erol Volkan İldem (Nubar) ve Ali Kemal Yılmaz'ın (Özgür) yanında toprağa verildi. Ferdi Tosun'un mezarı karanfillerle süslenirken mezar başında türküler söylendi.

Cenazeye Yeni Demokrasi Aileleri Birliği (YDAB) çelenk gönderilirken, ESP ve SGDF üyeleri de katılım sağladı.

Dersim'de Süregelen Devlet Geleneği: Asimilasyon

Dönem değişiyor, iktidar değişiyor, uygulanan yöntem değişiyor; ama devletin asimilasyon politikalarının temeli değişmiyor.

Dersim Araştırmaları Merkezi (DAM) yaptığı bir çalışmanın sonucunda tarikatların Dersim'de bir örgütlenmeye gittiğini ortaya çıkardı. Yapılan çalışmada tarikatların; Munzur Eğitim ve Kültüre Hizmet Derneği (Süleymanlıların), Ehlibeyt Sevenler Eğitim Kültür ve Sosyal Yardımlaşma Derneği (Menzil Tarikatı), İlim Yama Cemiyeti Tunceli Şubesi, TÜGVA Tunceli Temsilciliği, Milli Beka Hareketi Derneği, Ensar Vakfı Tunceli Şubesi ve Birlik Vakfı Tunceli Şubesi üzerinden örgütlendiği ve özellikle Atatürk Mahallesi'nde bu tarikatlar ile ilişkili işletmelerin çoğaldığına dikkat çekildi. Ve bu çalışmaların en yoğunlaştığı yer ise Munzur Üniversitesi.

Dersim Araştırmaları Merkezi tarafından yapılan açıklamada: "Araştırmamız sonucunda gördük ki tarikatların çalışmaları esasen üniversite bünyesinde görevli akademisyenler eliyle yürütülmektedir. Dolayısıyla tarikatlar Dersim'e kendiliğinden gelmiyor. Devlet bürokrasisi için içinde ve bir nevi onların eliyle örgütleniyorlar. Yani bir fiil devlet mekanizması yol vermekte ve bu asimilasyon çalışması aleni olarak desteklenmektedir" ifadeleri yer alıyor. Devlet'in Dersim üzerindeki bu politikaları yeni değildir. Önceli olan Osman-

lı'dan, Yavuzlardan, Kuyucu Murat-lardan almıştır bu mirası. 1938'de Devlet tarafından Dersim'e yönelik başlatılan; bölgedeki Alevi/Kızılbaş halkını toplu imha ve sürgün politikaları ile bitirme ve Dersim'i kendine göre İslamcı bir şekilde dizayn etme planları tutmamıştır. Asimilasyon politikasından vazgeçmeyen devlet, 12 Eylül'de Alevi çocukları zorla toplu bir şekilde kuran kurslarına göndermeye başlamış ve köylere zorla cami yapılarak Dersim halkı tekrar zor ile asimile edilmeye çalışılmıştır. 90'lı yıllarda köyler yakılıp-yıkılmaya başlanmış ve zorunlu göç dayatılarak Dersim halkına toprağından, doğasından, kutsalından koparılmaya dayatılmıştır. Ardından Munzur'a yapılan baraj ve Dersim'in birçok yerine yapılan/yapılmaya çalışılan HES'ler ile halkın kutsal inançları, değerleri ve doğası talan edilmiştir. Halkın inancına göre kutsal olan dağ keçileri rant için avcılık adı altında katledilmiştir.

Şimdilerde ise bu asimilasyon (tabi ki yine bizzat devlet eli ile) Munzur Üniversitesi üzerinden tarikatlar aracılığı ile yapılmaktadır. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz ve her geçen gün yeni rekorlar kıran işsizlik de devletin ekmeğine yağ sürmektedir. Özellikle bu devlet destekli yapılanmalar arkalarındaki

maddi güç ile gençleri yanına çekerek halk gençliğini yozlaştırmaya ve kendi gerici ideolojisini gençler yoluyla bütün bir Dersim halkına empoze etmeye çalışmaktadır. Halkın içinde bulunduğu ekonomik krizi fırsata çevirerek bölge de alevi halk koruculaştırılmaya ve bu sayede de kendi değerlerinden kopararak asimile edilmeye çalışılıyor. Aynı şekilde yerel seçimlerde de halka iş vaadi verilerek belediye kazanan iktidar buralarda kendi ideolojisini yaymaya çalışıyor.

Dönem değişiyor, iktidar değişiyor, uygulanan yöntem değişiyor; ama devletin asimilasyon politikalarının temeli değişmiyor.

Egemenler varoluşları gereği ezilen halklara yönelik bu saldırılarını gerçekleştirmiş/gerçekleştirecektir. Dersim'in nasıl bir yolda gideceğine karar verecek olan devlet değil Dersim halkı ve halkın bu saldırı furyalarına karşı gösterdiği direniş ve kutsalına sahip çıkması olacaktır. Evet içinden geçtiğimiz bu zorlu ve baskının had safhaya çıktığı dönemde devlet istediğini belli oranda başarmış gibi görünüyor ve bu Dersim halkına bizlere dert olmuştur; ama ezelden beri dersim halkı devletin asimile politikalarını ve saldırılarını boşa çıkar-mıştır bu da devlete dert olmuştur.

PKK Şengal'den Çıktı ama Bağdat ve Hewler Hedefine Ulaşır mı?

Haftalardır Kürdistan'ın dört parçasında da kapsamlı tartışmalara konu olan Şengal'de, yeni gelişmeler yaşanıyor. Şengal özelinde yapılan anlaşma ile beraber, esas amaçları PKK ve PKK'ye yakın güçleri (YBŞ) bölgeden çıkarmak olan anlaşma taraflarının açıklamalarına çoğu kez şahit olduk. Esasta PKK'nin bölgedeki varlığının (sadece anlaşma taraflarına değil, işgalci ve sömürgeci güçlere de) rahatsızlık verdiği açık bir biçimde ifade edildi, ediliyor. Özeldede ikiyüzlü açıklamalarını sürdüren KDP tarafının, PKK'yi TC devletinin saldırganlığından, savaş politikalarından sorumlu tuttuğuna dahi şahit olduk. PKK'nin 2014'ten beri Şengal'de ve toplamda bölgede daha etkin olmasının, TC devletine bir saldırı bahanesi sunduğu, yerelde yaşayan halkın saldırılar sonucu köy boşaltmak zorunda kaldığı, aynı zamanda PKK'nin sebebiyet verdiği(!) bütün bu olaylar zinciri sonucunda Kürdistan'ın hem ekonomisine hem de ulusal birliğine bir darbe vurduğu iddiasında bulunuluyor. Bu iddiada bulunan taraf olan KDP ve Federe Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin Türkiye ile yaptığı petrol anlaşmasını gözden kaçırdığını varsaymak gerekiyor elbette ki!

Tartışmaya mahal vermeksizin Şengal'e yönelik bir saldırı niteliği taşıyan bu anlaşmanın yanında, Federe Kürdistan bölgesinde halk, ekonomik krizden kaynaklı sokaklara dökülmüş durumda, protestolarını sürdürüyor. Ancak ekonomik krizin, protestoların sorumlusunu ararken dönüp kendine bakmaktan aciz

olan KDP ve bölgesel yönetim suçlayacak birilerini aramakta. Kendine düşman bellediği PKK dururken suçlu bulmak elbette zor değil. Belirttiğimiz gibi bölgede kalmakta ısrarcı olması PKK'nin, yaşanan olumsuzluklardan sorumlu olmasına yeterli bir sebep olarak gösteriliyor.

Mevcut durumda tüm bu yaşananlar, Şengal halkı başta olmak üzere Kürt ulusunun çıkarlarını gözetmek bir yana dursun, daha fazla darbelemekten başka bir şey yapmayan KDP'nin iddialarının inandırıcılığını ne denli yitirdiğinin bir göstergesi. Yapılan açıklamaların ikna edici bir tarafı ve inandırıcılığı yok.

Yabancı olmadığı süreçler yaşanıyor Şengal'de ve Bölgesel Yönetim Başbakanı Mesut Barzani başta olmak üzere provokatif açıklamalar yapılarak PKK hedef gösteriliyor. Mevcut gelişmelere baktığımız zaman Şengal halkı yapılan anlaşmaya, YBŞ ve Şengal Özerk Meclisi'nin yok sayılmak istenmesine, esasında kendi iradelerinin çiğnenmesine karşı çıkıyor ve protestolarını sürdürüyor. Saldırı ile karşılık bulan bu protestolar henüz kesilmiş değil. Ayrıca Ezidixan Asayiş Merkezleri'ni kaldırmak isteyen Irak Merkezi Hükümeti'ne karşı çıkan ve bunu kabul ettiren halk, saldırılar karşısında teslim olmayacaklarını ve kazanımlarını korumak adına ellerinden geleni yapacaklarını anlaşma taraflarına göstermiş oldu.

En son yaşanan gelişmelerle beraber, PKK tarafından Şengal'den çıkıldığına dair bir açıklama yapıldı. Elbette ki yıl-

Hem Bağdat hem de Hewler hükümetinin yaklaşımlarının yabancı olmadığı, somutta çok kez bu türden politikalar ile karşılaştığımızı söyleyebiliriz.

lardır Şengal halkı ile beraber, DAİŞ saldırıları başta olmak üzere birçok saldırı karşısında direnen ve Ezidilerin yanında saf tutan PKK'nin bölgeden çıkmış olması bir kayıp olarak nitelendirilebilir. Ancak dönüp baktığımız zaman Şengal halkı PKK'yi, haklı taleplerinin, mücadelelerinin yanındaki duruşunu çok net bir biçimde görmektedir. PKK Şengal'i sadece bir mevzi, Rojava'ya geçiş bölgesi, yani stratejik konumu dolayısıyla önemli bir bölge olarak görmediği için hem Bağdat hem de Hewler hükümetinden ayrılmaktadır. Diyebiliriz ki, PKK bölgeden ayrılmıştır, ancak ideolojik olarak yerel halk içerisinde iyi bir örgütlenmesi mevcuttur. Sadece dışarıdan bir güç olarak görülemeyeceği için halk içerisindeki saygınlığı ve kabullenilmiş olması gayet doğaldır. Ki Şengal Demokratik Özerk Meclisi hala, yerel halkın ve Ezidilerin iradesi konumundadır. Meclisin ise PKK ile ilişkisi ve yakınlığı da ortadadır.

Hem Bağdat hem de Hewler hükümetinin yaklaşımlarının yabancı olmadığı, somutta çok kez bu türden politikalar ile karşılaştığımızı söyleyebiliriz. Stratejik açıdan mühim bir bölge olan Şengal'e, ekonomik kriz dolayısıyla sokaklara dökülen halka saldırıp, TC ve ABD ile işbirliğini sürdürüp, bütün bu yaşananlardan "dış mihrakları"(!) yani PKK'yi sorumlu tutmak iki tarafın da sıkışmışlığının resmidir. Yaşanan saldırıların hiçbir mantıklı ve ikna edici tarafı bulunmazken, iki tarafın da inandırıcı olmayan söylemlerin ardına sığınması gayet doğaldır. Çünkü Şengal halkı yıllardır yanında duranın kim olduğunu, halka saldırının kim olduğunu gayet net bir biçimde görmektedir. Ayrıca Irak Merkezi Hükümeti, TC, ABD gibi dış güçlerle ittifakını devam ettirdiği sürece KDP'nin, halkın gözünde daha net bir konuma sahip olacağı da açıktır.

Süryani ve Asuri askeri kuvvetlerden oluşan Til Temir Askeri Meclisi ve Ş. Nubar Ozanyan Taburu aylardır çete saldırılarına karşı kenti ve köyleri koruyor.

Til Temir Hattında Çete Saldırıları Geri Püskürtüldü

Rojava: TC destekli çete saldırıları, Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi topraklarında artarak devam ediyor. 9 Aralık gecesi Til Temir'in Til Tevilla, Til Garabet ve Um el Keyf köylerine saldırı başlatan çete grupları, Til Temir Askeri Meclis kuvvetleri ve Ş. Nubar Ozanyan Ermeni Taburu güçlerince boşa çıkarıldı. Saldırıların Qasimiye ve Reşidiye köyleri yönünden yapıldığı ve Um el Keyf köyüne yönelik işgal girişimi olduğu kaydedildi. Havan, obüs, ağır silahların kullanıldığı saldırıya aynı sertlikle yanıt veren Tabur ve Askeri Meclis güçleri, saldırının erkenden fark edildiğini ve püskürtüldüğünü belirttiler. Til Temir Askeri Meclisi çetelere ağır darbeler indirdiklerini ve geri çekilmek zorunda kaldıklarını belirttiler.

Süryani ve Asuri askeri kuvvetlerden oluşan Til Temir Askeri Meclisi ve Ş. Nubar Ozanyan Taburu aylardır çete saldırılarına karşı kenti ve köyleri koruyor.

Eyn İsa'ya yönelik işgal girişimleri devam ediyor

Eyn İsa'ya yönelik son zamanlarda gerçekleştirilen yoğun saldırılara karşı Gire Spi Askeri Meclis güçlerinin kent savunması devam ediyor. 6 Aralık'tan beri kente ve M4 karayoluna saldıran çetelerin birçok işgal girişimi boşa çıkarıldı. Saldırıların ve provokasyonların devam etmesi ile birlikte Suriye Demokratik Güçleri (QSD) bir açıklama yaparak, Eyn İsa'ya yönelik saldırılarda Rusya ve Rejim güçlerinin sessizliğini kınadı. Gire Spi Askeri Meclisi Komutanı Riyad ElüXe-lef, Eyn İsa'nın doğu, batı ve kuzey yönünde 3 askeri noktanın kurulacağını, bu noktaların Rus ve Suriye rejim güçlerince ortak kullanılacağını duyurdu.

Çetelere yönelik operasyonlar devam ediyor

Suriye Demokratik Güçleri (QSD) bir açıklama ile Derazor'da 3 çetenin yakalandığını duyurdu. 10 Aralık günü gerçekleştirilen operasyonda yakalanan çete üyelerinin sorgularının devam ettiği belirtiliyor. Son haftalarda özellikle Derazor'da çetelerin Aşiret liderlerine yönelik suikastlar planladıkları, Rejimin de bu tür provokasyonları desteklediği kamuoyuna yansımıştı.

100. YILINDA YAŞASIN SOVYET ERMENİSTANI! (1/2)

29 Kasım 1920'de ilan edilen Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 100. yılındayız.

Büyük Ekim Devrimi'nin yankıları kendisini Kafkaslar'da ve Sovyet Cumhuriyetleri'nde gösterince, halklar kölelikten kurtuluşlarının ancak Sovyetler'e katılarak olacağını görmüş, SSCB'ye iştirak etmişlerdir. Kafkaslar'da ilkin 28 Nisan 1920'de Azerbaycan'da iktidarı ele geçiren Bolşevikler, 29 Ekim 1920'de Ermenistan'da; arkasından 25 Şubat 1921'de ise Gürcistan'da devrim gerçekleştirmiş ve iktidarlar değişmiştir.

Bu süreçle birlikte Sovyet Cumhuriyetleri altınçağını yaşamış, faşist Hitler saldırganlığına karşı "vatan savunması"nda ortaklaşmış, sosyalizmin inşasında ve kazanımlarında önemli bir rol oynamışlardır. Ne var ki; Sovyetler Birliği'nde Stalin'in ölümünden sonra iktidarı ele geçiren revizyonistler, sosyalizmden geriye dönüşün yolunu açmış ve son olarak Glasnost-Pereistorika politikaları ile sosyalist ekonomi ve sosyal düzen kendisini açıktan kapitalist düzene bırakmıştır.

70 yıl sonra Sovyetler Birliği içinde yaşayan halklar bugün kendi öz yaşantıları ile gördükleri düzeni adeta "cennetten cehenneme" geçiş olarak adlandırmaktadır. Ezilen halklar eski Sovyet Cumhuriyetlerini mumla ararken, bugün artık sosyalizme ait hiçbir değer kalmamıştır. Kapitalist sistem, halkçı ekonomiyi çökertirken, insani bütün değerleri de beraberinde yok etmiştir. Bu acı gerçek, bütün çıplaklığı ile kendisini Hayastan'da da göstermiştir.

Batı Ermenistan'da soykırım ile yok edilen 1.5 milyon Ermeni'nin durumu ortadayken, Doğu Ermenistan'da yaşam kurmaya çalışan Ermeni halkı yine İttihat ve Terakki'cilerden kurtulamamıştır. Güvenlik sorunları ile karşı karşıya kalmışlardır. Talat-Enver-Cemal soykırımcılarının devamı Kemalistler geri kalan 2 milyon Ermeni'nin yok edilmesi, Ermeni Devleti'nin haritadan silinmesi Batum'dan Yerevan'a işgal edip Azerbaycan ile birleşerek zengin petrol yataklarının sahibi olma mücadelesi içerisinde olmuştur. Bu mücadele bitmemiştir. Aynı zihniyet bugün kendini Artsakh işgal savaşında yine göstermiştir. Tarih bir kez daha tekerür etmiştir.

İçinden geçtiğimiz yeni bir yüzyılda, Ermeniler ve tüm insanlık adına zor ve acının hakim olduğu kara tablo, bizleri

Arjantinli Ermenilerin 100. yıl video konferans yolu ile dünyanın çeşitli ülkelerinden sosyalist-komünist örgütler aracılığı ile gerçekleştirdikleri konferans görseli

“Azerbaycan işçi-köylü hükümeti, Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ni kurmak için ayaklanan kahraman köylülerin görkemli zafer haberleri ile bir kez daha coşmuş, halkların mutluluğunu aynı duyguyla paylaşmıştır. Bugünden sonra Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki tüm sınırların kaldırıldığını açıkça ilan ediyoruz. ... Yaşasın Sovyetler Ermenistanı, Yaşasın Azeri proletaryası ve köylülerinin kardeşliği, Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!”

1920'lere götürürken, Hay'lar ve Hayastan, gelecek ve güvenlik kaygısı içerisine düşmüştür. Bir avuç kara parçasının Ermenilerin yaşaması için çok görüldüğü Kafkaslar'da, dün Alman emperyalizmini arkasına alarak saldırgan bir politika izleyen TC faşizmi, bugün de aynı şekilde emperyalizmin jandarmalığına soyunmuştur. Dün Ermenistan halkının yardımına koşan hesapsız Bolşeviklerin yerini bugün yeni Çar olan ve kendi çıkarını önceleyen Putinler almıştır. Dostluk, yoldaşlık ve yardımlaşmanın yerini bugün geçer akçe olan "ulusal çıkar"lar almış ve Hayastan, ulusal güvenlik sorunları ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Bolşevikler Kafkasya'da ve Kafkasya Devrimci Askeri Konseyi Konstantinoviç Orjonigidze (Sergo) 50 yıllık mücadele tarihinde her zaman Lenin'in en yakın mücadele arkadaşı olmuş, 26 yaşında MK üyeliğine, 40 yaşında ise Sovyet devletinin öncü kadroları arasına yükselmiştir. Gürcistan doğumlu olup öğrenimini tıp doktoru olarak tamamlamıştır. 1901 yılında Bolşeviklerin Tiflis örgütlenmesinin kurucuları arasında yer almıştır. Lenin'in Çarlık tarafından her tarafa arandığı ve yer altına çekildiği dönemlerde, MK ile bağlantıları sağlayan kişi olmuştur. En yakın arkadaşları Kamo,

Spandaryan, J. Stalin ve Şahumyanlar ile birlikte Menşeviklere karşı mücadele eden ender kişilerden birisi olmuştur.

1918-20 yılları arasında Gürcistan'da iktidarı ele geçiren Menşevikler, Ermenistan'da EDF (Ermeni Devrimci Federasyonu) Taşnaklar, Azerbaycan'da ise Musavatçılardan oluşan burjuva iktidarları, emperyalistlerden aldıkları destek ile Bolşevik Devrimini bastırmak için işbirliği içine girmişler, Kafkaslar'da gelişen devrimci hareketin önünde engel olarak çıkmışlardır. Lenin'in sadık ve güvenilir mücadele arkadaşı olan Sergo, Lenin'in önerisi ve isteğiyle Kafkasya bölgesinde görevlendirilir. Lenin Sergo için "Sergo, güvenilir bir askeri militandır. O sadık ve çok çalışkan bir devrimcidir. Ben şahsen kendisini on senedir tanıyorum" ifadelelerini kullanır.

Sergo, bölgesel gelişmeler ile Kafkaslar'ı yerinde inceleyerek durum tespiti yapar. Menşevikler, Musavatçılar ile Taşnakların gerçek yüzlerini ortaya çıkarır. Ağır bir dille eleştirir. Halkın durumunun oldukça kötü olduğunu gördükten sonra Lenin'e rapor eder:

"Kafkaslar'da durumlar iyi değil, özellikle bölge halkları, kurtuluş umudunu Bolşeviklere bağlamış" diye mesaj gönderir. Sergo, Kafkaslar'da Ermenilerle-

rin durumunu ise şöyle tanımlar: "Ermenilerin durumu oldukça trajik, Yerevan il sınırları içerisinde iki kuşak vilayette 600.000'den fazla göçmen yığılmış durumda, bunların çoğu açlıktan ve salgın hastalıklardan kırılmak üzere. Kendi yaşadıkları topraklarda halkın yarısından çoğunu Türkler katletmiş. Karabağ, Şuşi, Zangezur ve iki ilçesi Türkler tarafından işgal edilmiş durumda, halk sonuna kadar direnmeye devam ediyor. Ermeni halkı Sovyetlerden gelecek yardımları bekliyor."

Kafkaslar'da değişmekte olan ekonomik ve sosyal koşullar beraberinde yeni saflaşmaları yaratırken, burjuva hükümetlere karşı, komünist partilerin kurulmasının objektif şartlarını yaratmıştır. Azerbaycan, Ermenistan ile Gürcistan'da komünist partiler bu ortamda doğmuşlardır. Yine RKP(B)'nin görüşlerinin doğru bir şekilde uygulanması için "Kafkasya Askeri Konseyi" oluşturulur. 1919'da oluşturulan bu konseyin başkanı Orjonikidze (Sergo) olur. Yardımcılığına ise S. Kirov atanır. Konseyin üyeleri olarak ise Neriman Nerimanov, B. Mdiveni, Al. Stopani olarak görevlendirilir. Artık bundan sonra RKP(B) MK'sı Kafkaslar'da Parti faaliyetlerinin yoğunlaştırılması kararını hayata geçirmek için yoğunlaşır.

28 Nisan 1920'de Sovyet Rusya Kızıl Ordusu yardımıyla Azerbaycan'da Sovyet iktidarı kurulur. Artık Ermenistan'ın komşusu Sovyet iktidarı olur. Kızıl Ordu, Hayastan sınırlarına çok yaklaşır. Taşnak yönetiminden nefret eden halk, Azerbaycan halkının zaferinden son derece mutlu olur. Emekçi halkın gözünde Komünist Parti yücelir ve büyür. Hayastan mücadele tarihinde ise 1 Mayıs 1920 dönüm noktası olur. Komünist Partisi, 1 Mayıs'a damgasını vurur. Alanı dolduran emekçiler, Sovyet Rusya'sı ile dayanışma gösterilerinde bulunurlar. Gösteriler birçok yerde silahlı halk ayaklanmalarına dönüşür. Halk, Taşnak yönetimi ile ülkeyi talan eden yabancı yönetimlere karşı isyan bayrağını çeker.

1920 yılında RKP(B) MK SB üyesi J. Stalin kendisine verilen en geniş yetkilerle Bakü'ye gelir. Stalin Bakü'ye geldiğinde, "Kafkasya Büro"sunun çalışmalarını güçlendirmek için bölgenin politik durumu hakkında Sergo'dan bilgi alır. Azerbaycan'da kurulan Sovyet iktidarının güçlendirilmesi kararı alınır. Gürcistan ile Ermenistan'ın sovyetleştirilmesi için uygulanacak politikalar üzerinde tartışma

yürütülür. Tartışmalarda yer alanlar Gürcistan temsilcisi Şeyman, Azerbaycan temsilcisi Hüseyinov, Ermenistan temsilcisi ise B.V.Legran'dır.

Türklerin saldırıları ve ilerlemeleri karşısında Aleksandropol'un (Leninagan-Gümrü) düşmesi ve yapılan ateşkes antlaşması ile alınan ağır darbeler, halk arasında umutsuzluk, karamsarlık ve moral bozukluğu yaratır. Taşnakların, Gürcü ve Azerbaycan halklarından ilişkilerini kopararak maceracı politikalarına karşılık halk arasında Sovyetler'in kendilerini Türkler ve emperyalistler tarafından parçalanmaktan kurtaracakları düşüncesi yaygınlaşır.

Taşnakların Sonu ve Sovyet Hayastanı'na Geçiş

Her geçen gün ve saatin Hayastan işçi ve köylülerinin aleyhine işlediğinin farkında olan Ermenistan Komünist Partisi (EKP), Bolşeviklere mektup yazarak Sovyet iktidarının kurulması için yardım talebinde bulunur. 11. Kızıl Ordusu'nun müdahale etmesi için çağrılar yapılır. Bakü'den Lenin'e bir telgraf çeken Stalin "Ermenistan sorununda gecikmiş olabiliriz, dahası biz yetişene kadar Kemalistler onları imha etmiş olabilirler" diyerek durumun vahametini bildirir. RKP(B) MK'ya, Kafkasya Komitesi'nin acil olarak müdahale etmesi çağrısında bulunur. Orjonokidze ise

"Dün bu sorunu EKP-MK ve yoldaş Nerimanov'la inceledik. Daha fazla beklemektense bir an evvel girişimde bulunmanın doğru olacağı görüşünde birleştik" der. Ve devamla "eğer Ermenistan'da Sovyet iktidarının bir an evvel kurulması için girişimlerde bulunulmazsa, biraz daha gecikirse onu bekleyen tehlikenin daha korkunç sonuçlar doğuracağı kesindir. Askerler, subaylar ve halk bize başvurarak ne yapmaları ve nasıl hareket etmeleri gerektiğini soruyorlar. Bizlerin böyle bekleme içerisinde olmamız, halk arasında, sanki bizler de onları terk etmiş ve kaderiyle başbaşa bırakmış etkisi yaratmaktadır" der. Artık bu saatten sonra Stalin derhal Lenin'e ulaşarak, "Ermenilerin ordusunun olmadığını, Türklerin istedikleri zaman bütün Ermenistan'ı hiç zorlanmadan kısa bir zamanda işgal edebileceklerini" aktarır.

Sovyet Ermenistanı bayrağı 1936-1940

Ermenistan Sovyetleri amblemidir

Kemalistler ise Taşnak iktidarının son bulacağını görebilirken Ermenistan'a girmeyi yasallaştırmak için Taşnaklar ile bir "Barış Antlaşması" imzalamayı planlar. Sovyet Rusya'nın ileride Kemalistlerden talep edeceği hiçbir yasal hakkın kalması için işgalin bir an önce garanti altına alınmasından yanaydılar. İktidarlarının yıkılacağına farkına varan Taşnaklar ise Kemalistlerle antlaşma yaparak bir an evvel Kemalistlerin koruması altına girmeyi düşündüler. Böylelikle K. Karabekir'in desteğiyle kurulan "Yeni Yerevan Hükümeti"nin Türklerin süngüleri ile korunacağına inandılar. Oysa ki bu anlayış celladına kafasını koparması için uzatmaktan öte bir şey değildi.

25 Kasım 1920'de EKP üyeleri Azerbaycan-Bakü'den Kazan'a gitmek üzere yola çıkarlar. Özel bir tren içerisinde ekmek, şeker, ilaç ve kumaştan oluşan yardım malzemeleri de götürmeyi ihmal etmezler. Bu 11. Kızıl Ordu'nun ve Bakü proletaryasının Hayastan emekçilerine sunmuş olduğu ilk yardım paketi olur. Devrimci kardeş halkların ilk dayanışması olur. Devrimci Askeri Konseyi aynı zamanda Yerevan'da hükümet ile görüşmeler yapması ve zora başvurulmadan Taşnakların istifa etmeleri için Legran'ı görevlendirir. Legran Kafkasya Bürosu'nun direktifleri doğrultusunda hareket eder.

Taşnak iktidarı Legran ile görüşmektense Kemalistlerden K. Karabekir ile görüşerek anlaşmayı kararlaştırmıştı. O dönem Taşnakların yayın organı olan Haraç

(İleri) dergisinde resmi düşüncelerini şu şekilde izah ederler: "Eğer Ermeni halkı yaşamak devletini ve varlığını güvence altına almak istiyorsa yönünü Ruslara değil Türklere çevirmelidir."

Ve Kafkaslar'da Sovyet İktidarı

Hayastan Devrimci Konseyi, halktan gelen yoğun talep doğrultusunda, hiç kimseden izin almadan Kazan'dan gece sınırı geçerek Dilidjan'a doğru hareket eder. Bu harekete Sovyet 11. Ordusu da dahil olur. Tüm askeri ve politik hazırlıkları tamamlayan Devrimci Konsey üyeleri, 29 Kasım günü sabahın erken saatlerinde emrindeki ordu birlikleri ile Ermenistan'a girer. Dilidjan ve İdjevan'dan iki koldan Yerevan'a girerler. Ermenistan Devrimci Askeri Konseyi Komitesi, Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ni bir deklarasyonla ilan eder. Sınırı geçişlerde, şehirlerde ilerlerken ve Yerevan'a girişte yoğun sevgi gösterileri ile karşılanırlar.

Taşnak Hükümeti 2 Aralık'ta ellerinde bulundurdukları tüm bakanlıklardan istifa eder. Legran ile anlaşma imzalarlar. Devrimci Komite'ye ilk elini uzatan sosyalizmin ilk büyük devleti Sovyet Rusya olmuştur. Bir iç savaşa yer vermeden Taşnakların barışçıl yollardan teslim olmaları başka çareleri kalmamıştır. Uluslararası emperyalist güçlerin ve ülke içerisinde karşı-devrimcilerin böylelikle oyunları boşa çıkarılarak Sovyet İktidarı Hayastan'da ilan edilmiş, iktidar kansız bir şekilde ele geçirilmiştir.

Moskova'ya bildirilmek üzere Lenin ve Çiçerin'e çekilen telgrafta "...bir cum-

huriyet daha kuruldu. Yaşasın Ermenistan Sovyetler Cumhuriyeti" diye belirtilir. Telgrafta cevap veren Lenin; Ermenistan Devrimci Komitesi'ne "Yerevan Ermeni Devrimci Askeri Komite Başkanı yoldaş Kasyan'a sizlerin şahsında, emperyalistlerin baskılarından kurtarılmış işçi Sovyetleri Ermenistanı'nı devrimci coşkuyla selamlıyorum" der.

Kafkaslar'da esen bu olumlu havayı kardeş Azerbaycan halkı ve Bakü proletaryası coşkuyla karşılar ve selamlar. Neriman Nerimanov yaptığı açıklamada

"Azerbaycan işçi-köylü hükümeti, Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ni kurmak için ayaklanan kahraman köylülerin görkemli zafer haberleri ile bir kez daha coşmuş, halkların mutluluğunu aynı duyguyla paylaşmıştır. Bugünden sonra Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki tüm sınırların kaldırıldığını açıkça ilan ediyoruz. ... Yaşasın Sovyetler Ermenistanı, Yaşasın Azeri proletaryası ve köylülerinin kardeşliği, Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!" der.

Ermenistan'ın sovyetleştirilmesi ile sonuçlanan devrimde Kafkas halklarının dayanışma ruhunun bugün aradan geçen yüz yıl sonra birbirini boğazlama durumuna geldiği korkunç noktanın öğrenilmesi açısından Azerbaycan Devrimci Konseyi'nin yayınladığı mesajın ne kadar anlamlı olduğu ortadadır.

Nitekim Azerbaycan Devrimci Konseyi adına N. Nerimanov mesajında; "Bakülüler, Azerbaycan'ın tüm zenginliklerinin, petrol ve yeraltı hammaddelerinin her iki ülkenin ortak malı olduğunu bir deklarasyonla bildirdiler. Oturum çok coşkulu ve verimli geçti. Şu anda Kızıl Ordu'nun ve proleterlerin kitlesel gösterisi var. Yarın yoldaşlardan oluşan ikinci bir kafiye, yanlarında bol miktarda petrol, kumaş ve gıda maddeleri ile bölgeye gönderiyorum" ifadelerini kullanmaktadır.

Eğer Sovyet Rusya'sı olmamış olsaydı ne Azerbaycan ne Ermenistan ne de Gürcistan emekçileri özgürlüklerine kavuşmuş olacaktı. Bu Kafkas halklarının 1920'lerde sovyetleşmesiyle yaşadığı gerçekliktir. İnkâr edilemez.

(Devam Edecek)

Sovyet Ermenistanı Bayrağı 6 Eylül 1940-17 Aralık 1952

Ayn İsa'da Neler Oluyor?

Türk devletinin Rojava'ya dönük işgal saldırılarında, gelinen aşamada Ayn İsa ilçesi yeni bir hedef olarak öne çıkmış durumda.

TC devleti ve ona bağlı 'Suriye Milli Ordusu' adı altındaki çetelerin son bir ayda Ayn İsa'ya yönelik saldırıların da belirgin bir artış söz konusu. Bölge, TC devletinin Rojava'ya yönelik politikaları ve buna paralel Rusya ve ABD ile Rojava'nın işgaline dönük geliştirdiği pazarlıkların merkezinde. Başka bir deyişle TC, Ayn İsa'yı işgal ederek Rojava'ya yönelik emelleri doğrultusunda bir hamle daha atmanın ve M-4 karayolunun bir bölümünde kontrolü ele geçirmenin peşinde.

İlçenin , uluslararası M-4 karayoluna birkaç metre uzaklıktaki Maalek, Sayda köyleri, Ayn İsa kampı ve kasabanın etekleri bir aydır, TC ve güdümündeki çeteler tarafından top mermileri ve füzelerle hedef alınıyor. Saldırıların sonucunda bölge halkının bir bölümü Rakka şehrine ve komşu Tabka kasabasına göç etmeye başladı. DAİŞ'ten özgürleştirerek bölgede kontrolü ele geçiren Suriye Demokratik Güçleri'ne (SDG) bağlı Gire Spi Askeri Meclis güçleri, TC devleti ve onun kontrolündeki çetelerin saldırılarına karşı ilçeyi koruyor.

Ayn İsa, Halep'ten Menbiç'e uzanıp Kobanê'nin altından kıvrılarak Rakka'ya bağlanan ve oradan da Hasekê üzerinden Irak'a kadar açılan M-4 Karayolu üzerinde yer alıyor.

Türkiye sınırına paralel uzanan M-4 Karayolu'nun genel olarak İdlip-Halep (doğu kırsalı dahil) bölümü rejim ordusunun kontrolünde. Rakka'dan Irak sınırına

kadar olan kısım büyük ölçüde SDG'nin elinde. Türk ordusu ve beslediği cihatçı çeteler ise İdlip'ten Fırat nehrinin batısı ağırlıklı olmak üzere karayolunun üst kısmında yer alıyor. M-4 Karayolu Suriye'nin kuzeyindeki geniş bir bölgede TSK ve desteklediği gruplar ile Suriye ordusu ve SDG arasında bir sınır durumunda. Ayn İsa ise, yolun altında kalıyor.

SDG, geçen yıldan bu yana, TC'nin Rojava'yı bir bütün olarak işgal etme stratejisi kapsamında Kobanê'yi ele geçirmek istediğini, Ayn İsa'nın bu anlamda kilit bir rol oynadığını dile getiriyor. Nitekim Ayn İsa'nın TC'nin eline geçmesi durumunda, M-4 yolunun bir bölümü çetelerin kontrolünde olacak. Bunun sonucunda Kobanê de güneydeki Tişrin bağlantısı dışında kuşatılmış olacak.

TC'nin İdlip'de Rusya'nın çıkarları doğrultusunda atacağı bir adım karşılığında Fırat'ın doğusunda da 'Barış Pınarı Harekâtı' ile işgal ettiği bölgeleri genişletmek isteyeceği herkesin bildiği bir sır. Nitekim TC'nin Kuzey Doğu Suriye'de SDG'nin kontrolündeki bölgeleri parça parça işgal ederek bölgeyi bir bütün olarak ele geçirme stratejisi doğrultusundaki hamleleri de bunu ispatlıyor.

Ayn İsa'da, Amerika'dan boşalan üsse yerleşen Rusya'nın ve M-4 karayolu boyunca Esad rejiminin askeri varlığının bulunduğu, son dönemlerde de Rus helikopterlerinin bölgede uçuşlar yapmaya başladığını dile getirmek gerekiyor. Ne var ki TC ve çete saldırıları, Rus varlığına rağmen onların sessiz onayıyla artarak sürüyor. Burada devreye Rusya'nın gözleri önünde gerçekleşen söz konusu taarruz-

Türk devleti yakın zamanda Rusya ile bir görüşme gerçekleştirerek Sayda'da üs kurmak istedi. Ancak Rusya'nın bunu kabul etmemesi üzerine Ayn İsa'ya yönelik yoğun bir saldırı başlattı.

lara neden ses çıkarmadığı sorusu giriyor. Rus yetkililerin ilçenin kontrolünün bir bütün olarak Suriye rejimine verilmesi yönlü talebi bahsini ettiğimiz soruya ışık tutuyor. Kamuoyuna yansıyan bilgiler, SDG'nin bunu kabul etmediği ve nihayetinde 7 Aralık günü Rusya ve Şam hükümetleri ile anlaşmaya varıldığı yönünde.

GirêSpî Askeri Meclisi Komutanı Riyad El-Xelef, Eyn İsa ilçesinin doğu, batı ve kuzeyindeki M-4 yolu üzerinde 3 ortak askeri noktanın inşasına karar verdiklerini duyurdu. Bu gözlem noktaları ile mevcut ateşkes anlaşması ve Türk devleti ile çetelerin anlaşma ihlallerinin takip edileceği açıklandı. Hatırlanacağı üzere, TC ile Rusya arasında Ekim 2019'da imzalanan Soçi Mutabakatı'na göre SDG sınırdan 32 kilometre derinliğe çekildi. Ancak Ayn İsa, Türkiye sınırından yaklaşık 37 kilometre uzakta. SDG, bu nedenle Ayn İsa'yı hedef alan bombardımanın "ateşkes ihlali" anlamına geldiğini belirtiyor.

Rojava'yı parça parça işgal stratejisi

Öte yandan Türk devleti Ayn İsa'ya yoğun bir şekilde askeri yığınak yapıyor. TC, SDG ile temas hatlarını oluşturan bölgelere askeri araçlar, ağır silahlar, radar ve uzaktan izleme cihazları konuşlandırılıyor.

Türk ordusu ve cihatçı çeteleri, Ayn İsa'nın kuzeyindeki Sayda Köyü'nün yanı sıra Tel Tamir ve Zirkan (Ebu Raseyn) hatlarında askeri noktalar oluşturuyor.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'ne göre de kasım başında Türk ordusu M-4 yakınlarında Kaffifa, AynRummana, Tina ve El Rabia'da konuşlandı. Bu durumu, Halk Koruma Birlikleri (YPG) Basın Bürosu Müdürü Mervan Rojava şöyle ifade ediyor: **"Türk ordusu ayırma şeridi boyunca yola sadece birkaç yüz metre uzaklıkta askeri üsler inşa ediyor, siper kazıyor"**

GrêSipî (Tel Abyad) ve SerêKaniyê'yi (Rasulayn) TC'nin M-4 yakınındaki en büyük üslenme alanı Şergirak'daki tahıl silolarıydı. TC'nin Tel Tamir istikametinde Mişerfa Köyü yakınında da bir üslenme alanı mevcut. Ayrıca GrêSipî'ye bağlı Medrut etrafında, Zirkan (Ebu Raseyn) hattında ve M-4 üzerindeki Hoşan ve Halidiye Köyleri'nde mevzi, kanal ve tünel kazıyor.

Türk devleti yakın zamanda Rusya ile bir görüşme gerçekleştirerek Sayda'da üs kurmak istedi. Ancak Rusya'nın bunu kabul etmemesi üzerine Ayn İsa'ya yönelik yoğun bir saldırı başlattı. Ne var ki bu taarruz SDG tarafından püskürtülünce TC, Sayda'ya bir gözetleme noktası kurdu.

TC, ABD'deki seçimleri ve geçiş sürecini fırsat bilerek Rojava'ya yönelik askeri saldırılara hız vererek alanda inisiyatif geliştirmenin peşinde. TC elbette burada Rusya ile karşı karşıya geleceğini biliyor. Ancak Rusya ile gerek İdlip gerekse de Kafkaslar'daki askeri varlığından hareketle önemli bir pazarlık payına sahip olduğu açık.

Rusya ise gelişmeleri; Türk devletinin Rojava'ya yönelik düşmanlığını, bir yandan Kuzey Doğu Suriye'de yeni bölgelere askeri üs ve gözlem noktaları kurmak; SDG'nin etkisini adım adım daraltmak ve yerine rejimi getirmek diğer yandan böylelikle Esad rejimini kendisine daha fazla mahkum kılmak ve aynı zamanda da TC'yi de Amerikan emperyalizminden koparmak adına bir manevra alanı olarak görüyor.

Esad rejimi, Rus emperyalizminin bu politikasına teşne. Zira böylelikle rejim, ABD'ye karşı Rusya'nın gücünü ve desteğini arkasına almış diğer yandan yine Rusya sayesinde kontrolü kaybettiği yerlere yeniden girmiş ve SDG'nin etkisini kırmış olacak.

Açık ki tüm bu süreç içinde aslanan SDG'nin nasıl bir politika izleyeceği. ABD ve Rus güçlerinin emperyalistleri nitelikleri; verdikleri hiçbir söze güvenilmeyeceğini ve en nihayetinde her türlü demokratik, ilerici fikir ve yapıyı yok etmek isteyeceğini garanti altına alıyor. Taktik hamlelere Kuzey Doğu Suriye halkının ideolojik-politik ve örgütsel anlamda daha fazla kazanılması ve örgütlenmesi politikasının eşlik etmesi gerektiği açık.

Bölgenin emperyalistlerin iştahını kabartan gerçekliği ile TC'nin tarihi Kürt düşmanlığı ve fetih hayalleri bunu bir zorunluluk haline getiriyor.

Ağır Metal Eşliğinde Kirli Bir Savaşın Pazarlanması, Drone Savaşları

Türk yapımı SİHA'lar Azerbaycan ve Ermenistan'ın Karabağ bölgesinde tutuştu- ları savaşın gidişatına yönelik ciddi etki- siyle yeniden gündeme geldi. Azerbaycan tarihsel bir çarpıtma ve manipülasyon eşliğinde Dağlık Karabağ'ı işgal etti. Bu işgalin Türk yapımı silahlı insansız hava aracı olan TB-2'li görüntüleri, kamuflaj gi- yimli şarkıcıların gitar ve davullar eşliğİN- de heavy metal bir parçayı seslendirdikleri görüntülerle montajlanarak servis edildi. Dağlık Karabağ'ın işgali sırasında servis edilen bu propaganda yüklü görüntüler top- lamda binlerce insanın öldüğü ve daha bü- yük bir insan nüfusunun yerinden zorla göç ettiği bir savaşı daha şirin yapmadı. Dağlık Karabağ, savaş endüstrisine, yeni bir pazar alanı ve satıcısıyla Türkler lehine bir katkı sağladı.

***

Aslında Türk SİHA'larının dünyaya adını duyurması yeni dönemde çokça tar- tışıldığı ve çatışmalı bölgeler için büyük devletlere *ilham* ve *cesaret* verdiği Dağlık Karabağ savaşında değil Libya'da Haf- ter güçlerine karşı kullanılarak olmuştu. Libya'daki SİHA'lar Rus yapımı birçok hava savunma sistemini etkisiz hale ge- tirmiş bunun sonucunda birkaç SİHA'da düşürülmüştü. Bu özgün süreçte, Rus güçlerinin kendi çizgisini Hafter üzerinde pekiştirmek için daha pasif tuttuğu gerçek- liği de ayrıca not edilmelidir. Ancak her ne olursa olsun bu durum birçok uzman tarafından "*vezir ve piyonun değiştirildiği kazançlı bir takas*" olarak nitelendirilmişti. İngiltere Savunma Bakanı Ben Wallace ise, temmuz ayında katıldığı bir online konfe- ransta Libya'daki Türk insansız hava araç- larının "*oyunun kurallarını değiştirdiğini*" ifade etti.

Ancak bu oyunun kurallarının değişimi, hem Dağlık Karabağ hem de Libya'daki iç savaşta karşı karşıya gelen güçlerin izledik- leri taktikler ve stratejiler bakımından bir kopyası olduğu, Türk Devleti'nin İdlib'e yerleştiği Bahar Kalkınma Operasyonu'nun geliştirilmiş versiyonlarıydı. En nihayetinde, Türk Devleti, yıllarca özel olarak geril- laya karşı daha genel olarak da Kürt halkı- na karşı Türkiye, Irak, Suriye sahalarında kullanarak geliştirdiği savaş teknolojisini uluslararası pazarlarda satma fırsatını ya- kaladı.

Türk devleti bu alanda küçük göröl- meyecek bir girişkenlikle ilerlerken ABD, İngiltere ve Çin'e karşı rakip olarak göste- rilmeye başladı.

Airwars'ın direktörü Chris Woods, 11 Eylül saldırılarına kadar gelişen süreci bi-

rinci drone çağı ve 11 Eylül sonrası silahlı insansız hava araçlarının yaygınlaşması- na paralel gelişen süreci ikinci drone çağı olarak nitelendirmektedir. Woods, "*Silahlı insansız hava araçlarının yayılmasının herhangi bir şekilde kontrol edilebildiği zamanları çok geride bıraktık. Çok fazla devlet ve hatta devlet dışı aktörlerin silahlı dronelara erişimi var - ve bunlar sınırların ötesinde ve sınırlar içinde kullanılıyor - şu anda açıkça ikinci drone çağındayız, yani silahların yayılma çağındayız.*" ifadelerini kullanmıştı.

Uzunca bir süredir Bayraktar ailesi- nin zenginliğine zenginlik katan, *yerli ve milli* savaş envanterlerinin üretimi yakış- turmasıyla propaganda alanı oluşturulan SİHA'lar büyük ölçüde kopya teknoloji- den oluşmaktadır. Yakın dönemde SİHA ve İHA'larda kullanılan Wescam'in elekt- ro-optik ve kızılötesi kamera sistemlerinin satışının Kanada tarafından askıya alınma- sıyla SİHA'ların pek de yerli ve milli ol- madığını öğrenmiş olduk. Fakat bu durum işin özüne dair birçok şeyi sınırlamıyor. Ya- bancı şirketler tarafından dronelerin sistem ve alt sistemlerinin satışının engellenmesi dahi dronelerin üretimini veya pazarlan- masını artık durdurmuyor. Günümüzde bu satışların durdurulması daha büyük ticari ve askeri yaptırımların işiymiş gibi görün- mektedir. ABD veya Çin gibi büyük gelişt- iriciler silahlı insansız hava araçlarının sa- tışını kısıtlamaya karar verseler bile, -artık cin şışeden çıktı - teknolojinin kendisi artık kopyalanabilir. Ve Türkiye de bunu yapı- yor (Umar Farooq, 14 Mayıs 2019, thein- tercept.com).

Türkiye deniliyorsa aslında buradaki kasıt büyük ölçüde Bayraktar ailesi olmak- tadır. Umar Farooq'un ifadesine göre, Eğer *Türkiye'nin katil drone programının vaftiz babası olduğu söylenebilirse onun adı Sel- çuk Bayraktar'dır.*

Bayraktar ailesinin sahneye gelişi

Türkiye ilk insansız hava aracı çağına 1996'da ABD'li General Atomics firma- sından altı silahlı insansız hava aracı sa- tın alarak giriş yaptı. Bu araçlar operasyon merkezlerine görüntü aktarıyorlardı ve esasta PKK'ye karşı gerilla mücadelesinin geliştiği bölgelerde kullanılıyordu. 2014 yılında TSK'dan emekli olan Necdet Özçe- lik, İHA'ların görüntü alıp bu verileri ope- rasyon merkezine iletilmesinin 20 dakikalık bir gecikmeye neden olduğunu ve "öldür- me zinciri"nde hala kritik bir noktanın ek- sikliğini belirtiyordu.

Türk Devleti, ABD'nin yanında

İsrail'den de Heron satın almaktaydı fakat Heron'larda diğer kullandığı hava araçları gibi silahsızdı. 2010 yılına gelindiğinde Mavi Marmara olayı üzerinden yaşanan gelişmelerle beraber İsrail, Heron'ların satışını durdurdu. Türkiye bu sıralarda He- ron'ların yerini alacağını belirttiği Türk Havacılık ve Uzay Sanayii (TUSAŞ) tara- fından geliştirilen Anka ve Phoenix'i üre- teceğini duyurdu. Anka ve Phoenix, 56 fit kanat açıklığına sahipti ve yaklaşık 10.000 metrede 24 saat havada kalabilirdi, ancak bunlarda Heron gibi silahsızdı.

2016 yılına gelindiğinde ise Türkiye'de bir avuç olan ABD yapımı SİHA'ların satışı da Washington tarafından İsrail için bir gü- venlik tehdidi oluşturacağı nedeniyle iptal edildi.

Bu gelişmeler yaşanırken, Selçuk Bayraktar Türkiye'nin isimli üniversitele- rinden birinde elektrik mühendisliği eği- timi almış, Pennsylvania Üniversitesi'nde yüksek lisans yapmış ve MIT'de doktora öğrencisiydi. Bayraktar, 2005 yılında bir grup yetkiliyi üzerinde çalışmakta olduğu ev yapımı bir insansız hava aracının küçük bir gösterisine katılmasına ve gösteriyi iz- lemesine ikna etti. Gösterinin sonrasında, Bayraktar, "Boeing, Lockheed, bunlar büyük şirketler değil mi? Aynı sistemleri yapıyoruz. Türkiye bu projeyi desteklerse, bu dronelar, beş yıl içinde dünyanın ön saf- larına Türkiye'yi çıkartabilir." dedi.

Bayraktar'ın yüksek lisans tezi, insan- sız bir helikopteri çok engebeli arazide, hatta dikey olarak bir duvara indirebilecek bir algoritma üzerineydi.

Bayraktar ailesinin ise, 1984 yılında Türkiye'nin yerli otomobil üretimi çabala- rının bir parçası olarak otomobil parçaları üretmek üzere başlatılan Bayraktar Makina adlı bir firmaları vardı. 2000'li yıllarda şir- ket, insansız hava araçlarına odaklanmaya başladı.

Bayraktar, 2007 yılına geldiğin- de MIT'deki doktora eğitimini bırakarak Türkiye'de tam zamanlı drone üzerinde çalışmaya başladı. Bu sürecin ardından Bayraktar ailesinin kopyalayarak geliştirdiği birçok silahlı hava aracı modeli yerli damgasıyla pazarlanmaya başladı.

Gerilla savaşı yeni bir teknoloji ile karşı karşıya

Günümüzde ise Baykar (Bayraktar kar- deşler) TB-2'nin geliştirilmiş modelleri ve daha spesifik modeller üzerinde çalışmak- tadır. Akıncı gibi daha ağır mühimmat ta- şıyabilecek modeller, Kargu-2 ve Alpagu gibi daha küçük, hafif silahlı dronelarla

suikast benzeri saldırılar düzenleyebilecek modeller bunların birkaçıdır.

Bu yeni hedeflenen araçlar TSK ile gerilla arasındaki savaştan Bayraktar ai- lesinin hanesine yazılacak olan savaş en- vanterleri olarak görünmektedir. Bayraktar ailesinin büyüme örneği, Türkiye dışında herhangi başka bir ülkede gelişemeyecek bir özgünlüğe sahip. Çünkü, Türkiye, sa- dece en gelişmiş yeni insansız hava aracı geliştiricisi olarak değil, aynı zamanda on- ları kendi toprakları içerisindeki bir savaş- ta düzenli olarak kullanan tek ülke olarak öne çıkmaktadır. Bayraktar ailesi devletin gerillaya karşı yürüttüğü savaştaki dene- yimlerinin teknoloji alanına yansıtılması ve benzer teknolojilerin taklit edilmesiyle büyümüştür. Türk Devleti bugün, TUSAŞ CEO'su Temel Kotil'in "Asya'da özellikle Pakistan, Endonezya, Malezya, Tayland ve Filipinler'i stratejik pazarlar olarak görü- yoruz." açıklamasında olduğu gibi SİHA teknolojisini paraya dönüştürmek istemek- tedir.

Tüm bu gelişmelere paralel gerillada yeni savaş konseptine hazırlanmaktadır. Bilindiği üzere, PKK'nin Hava Savun- ma Birimi kurulmuş ve gerilla sahasında çeşitli önlemler alınmaktadır. Fakat gerilla yeni bir teknolojiye karşı ilk defa savaşım vermemektedir. Düşmanın teknolojik ge- lişimi her dönem gerillanınkinden daha gelişkin olacaktır ve dahası SİHA ve İHA gibi araçlar gerillanın daha çok savunma pozisyonundayken etkili olabileceği silah- lar olarak görünmektedir. Devletin yeni kullanageldiği ve geliştirmeyi hedeflediği teknolojisi küçümsenmemelidir ve fakat gerilla, pozisyon değiştirdiğinde ya da ka- lıcı olarak yaratıcılığıyla SİHA ve İHA'ları etkisiz kılmayı başaracaktır.

İktidardaki “Nepal Komünist Partisi”nde* Yol Ayrımına mı Gelindi?

Nepal Komünist Partisi (Maoist Merkez) ile Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist)’in 2018’de birleşerek kurduğu Nepal Komünist Partisi’nin eşbaşkanları Başbakan KP Sharma Oli ve Pushpa Kamal Dahal (Prachanda) arasındaki mücadele keskinleşirken Partinin bölüneceği yönünde yorumlar yapıyor. Ancak böylesi bir bölünme durumunda ortaya çıkacak iki partinin de tek başına tekrar seçilme olasılığı hemen hemen hiç bulunmuyor ve belki de bu sürecin bu kadar uzamasında en büyük neden de bu.

Monarşinin yıkılmasının ardından yapılan 2008 Kurucu Meclis seçimlerinde Nepal Kongresi ve NKP (Birleşik Marksist-Leninist) gibi yılların parlamento partilerinden katbekat fazla oy alarak ülkenin en büyük partisi haline gelen NKP(Maoist)’in giderek sağ oportünist hatta demirlemesiyle birlikte burjuva partilerle işbirliği ve Çin-Hindistan’ın desteğiyle Nepal tarihinde yeni bir sayfa açılmış, Halk Savaşının önde gelen ismi Prachanda, halkın büyük desteğiyle başbakanlık koltuğuna oturmuştu. 2008 seçimlerinde NKP(Maoist) parlamentoda 575 sandalyenin 220’sini kazanmıştı. Ancak Nepal halkı, Halk Savaşı’nın bu başarılı partisini parlamentoda kısa sürede test etmiş olacak ki, 2013 seçimlerinde, **üçüncü parti olarak sadece 80 sandalyeye sahip olacaktı.** Buna rağmen 2008’den bugüne kadar iki kez Prachanda, bir kez de Baburam Bhattarai başbakanlığında üç kez hükümet kurmayı başaracaktı.

Siyasi tarihi Maoist hareket gibi Naxalbari isyanına kadar uzansa da, 1990’larda parlamenter sistemi benimseyerek düzen sınırlarına çekilmiş, Maoist harekete yönelik, Halk Savaşı’nın en başarılı süreçlerinde dahi görmezden gelme ve küçümseme tavrını takınmış bir burjuva-parlamenter parti olarak NKP (BML)’de de birlik öncesinde işler iyi gitmemekteydi ve bugünkü çıkar çatışmasına bakılırsa bu iki partinin alelacele birleşmesinin esas nedeni de buydu.

Nitekim The Post gazetesinden Tika R Pradhan’a bilgi veren bir NKP kadrosu, Genel Kongre’ye kadar partinin bir süre daha birlik içinde kalabileceğini, ancak üst düzey liderler (Oli ve Prachanda) arasındaki ilişkilerin mevcut halinin, parti birliğini korumanın ardındaki mantık üzerine sorular ortaya çıkardığını söylüyor ve ekliyor: “Birlik, güç paylaşımı ve bazı liderler için menfaat anlamına geliyorsa, bu hiç mantıklı değil. Ve şimdi ayrılmaya karar verirsek, kimse kazanamayacak!”

On yıllardır hem eski UML’yi hem de

eski Maoist Merkez’i hararetle takip eden bir siyasi yorumcu olan Shyam Shrestha ise, “İktidar partisinin içinde bulunduğu tatsız durum kesinlikle çok büyük. Parti tabanından partiyi bir arada tutmak için büyük bir baskı var, ancak üst düzey liderler arasında sertlik çok arttı.”

NKP içinde yaşananlar, birçok çevre tarafından liderler arasında bir çekişme ve çıkar çatışması olarak görülüyor. The Rising Nepal’den Ritu Raj Subedi de bunlardan biri: “Çatışma ideolojik kargaşanın ortasında sürüp gidiyor. NKP artık parti için çalışanları bütünleştirme ve örgütsel tabanını genişletmek için ortak bir ideolojiden ve taktik çizgiden yoksundur. Dolayısıyla mevcut didişme kazanılmış menfaatler ve akıl dışı kişisel rekabetle bağlantılı. Liderler farklılığı (NKP’yi oluşturan partiler arasındaki -ÇN) ortadan kaldırmak için izlenecek yöntemler konusunda bölünmüş durumda. Oli fraksiyonu, parti içi ihtilafın birlik kongresi gerçekleştirene kadar uzlaşma temelinde çözülmesi gerektiğinde ısrar ediyor ve çoğunlukçu yaklaşımın (azınlığın çoğunluğa tabi olması -ÇN) farklı ekollerden gelen kadrolar arasında bütünleşme sürecini zayıflattığını söylüyor.”

Diğer yandan, Prachanda ve Madhav Kumar liderliğindeki fraksiyonu ise, iki başkan krizi sonlandırmak için inandırıcı bir uzlaşma sağlayamadığı için, azınlığın çoğunluğa tabi olması temelinde karar verecek olan ilgili komitelere yetki vermekten yana. Bu fraksiyon, hükümeti yönetirken partinin normlarını ve sistemini zayıflattığı iddiasıyla Başbakan KP Sharma Oli’ye eleştiriler yöneltirken, Oli bu iddiaları savuşturmak için bir kez daha Parti başkanlığı ve başbakanlığa aday olmayacağını açıkladı. Ancak Nisan ayında yapılacak birlik kongresine kadar beklemek istemeyen Prachanda ve Kumar, Oli’yi siyaset sahnesinden silmeyi kafaya koymuş durumdalar. İronik olan noktalardan biri de Madhav Kumar’ın Prachanda ile değil, Oli ile aynı ideolojik kökenden (NKP-BML) gelmesi. Zaten Oli fraksiyonunun en büyük hayal kırıklığı kendi yoldaşlarını dahi garantiye almaktaki başarısızlığı ve Parti Sekreteryası, Daimi Komite, Siyasi Büro ve Merkez Komite gibi neredeyse tüm yönetici organlarda çoğunluğu sağlayamaması. Prachanda ve Madhav Kumar fraksiyonu da buralardaki çoğunluğun gücüyle Oli’nin tüm kanatlarını kırmaya niyetli.

Oli’nin partisinden liderlik kadrosunda yer alan önemli bazı isimleri de yanına çeken Prachanda, 13 Kasım’da Parti Sekreteryası toplantısına 19 sayfalık politik bir

doküman sunarak Oli’nin hem parti hem de hükümet görevlerini yerine getirmede başarısız olduğunu savundu, hatta Oli’yi yolsuzlukla itham etti. Bunun üzerine Oli, geçtiğimiz hafta (4 Aralık) günü gerçekleştirilen Sekreteryaya toplantısına katılmayarak Prachanda’nın dokümanına karşılık bir doküman da kendisi sundu. Burada da temel öneri, birlik kongresinde ikisinin de aday olmayarak genç kadrolara partinin sorumluluğunu devretmek üzerine kurulu. Prachanda ve Madhav Kumar çok büyük ihtimalle bu öneriyi kabul etmeyecekler.

Bu konuda gazeteci Ritu Raj Subedi’nin tespitlerini aktarmakta fayda var: “Güney Asya’nın en büyük komünist partisi olmasına karşın NKP, demokratik noksanlık ve kuşaklar arası boşluktan mustarip. Alt komiteleri işlevsiz olduğundan, parti kadroları hükümetin politikasını ve programlarını sahada sahiplenmekte tereddüt ediyor. Bu, güçlü hükümetin sönük performansının ardındaki nedenlerden biridir. Benzer şekilde, parti hala iktidar ve koltuk için birbirinin kuyusunu kazan, denenmiş ve test edilmiş liderlerin yükünü taşıyor.

Siyasi partiler küresel olarak parti sistemine ve teşkilatına taze kan girişini engelleyen kuşaklar arası boşluk nedeniyle ışıklarını kaybediyorlar. Bu aynı zamanda NKP için de geçerlidir. Partinin güçlü kanadı olan 9 üyeli Sekreteryaya parti içi tartışmayı çözemeyen ve partiyi yeniden canlandıramayan gerontokratlarla** dolu. Bu arka plana karşı, Oli’nin liderlik görevini ikinci nesil liderlere devretme önerisi sadece kulağa hoş gelmiyor, aynı zamanda mantıklı da. Fırtınadan kurtulmak için iyi niyetle piyasaya sürüldüyse, bu, parti dönüşümünde büyük bir demokratik sıçrama olacaktır. Ama eğer rakip liderlerin dikkatini dağıtacak kırmızı ringa balığı olarak ortaya atıldıysa, bu durum anlaşmazlığı daha da genişletecek ve kazan-kazan çözümü bulma çabalarını karmaşıklaştıracaktır.”

* 1994 yılında kurulan NKP(Maoist), 2008 yılında Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist), 2016 yılında Nepal Komünist Partisi (Maoist Merkez) ismini almış; Mayıs 2018’de ise Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ile birleşerek bugün iktidarda olan Nepal Komünist Partisi’ni kurmuşlardır. Bu birleşmeden önce iki parti 2017 genel seçimlerinde ittifak ilan etmişti.

** Gerontokrasi, yaş bakımından toplum içerisindeki en yaşlı bireyin hiyerarşik anlamda en üst düzeyde bulunması ve bu kişinin iradesine tabi olunmasıdır.

4 Şubat 1996’da Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde başlatılan Halk Savaşı, çok kısa bir sürede, yoksulluğun son derece yakıcı olduğu, merkezi hükümetin elinin çok fazla ulaşamadığı kırsal bölgeleri yani ülkenin bozkırlarını tutuşturmuş ve on yıl geçmeden savaş başkent Kathmandu’ya dayanmış, devrimin bu hızlı ilerleyişi aynı zamanda birçok ideolojik-politik sorunu da beraberinde getirmiş ve “MLM ideolojisinin kavrayış eksikliği, “çabuk zafer” anlayışı, halk savaşının bir dizi başarısıyla gelişen Nepal’de devrimin yoluna ilişkin eklektizm, günümüz dünyasındaki değişime yönelik yanlış bir değerlendirme ile emperyalizm ve proleter devrim çağının doğasında niteliksel bir değişim olduğu sonucuna varılması ve tüm savaş içinde bazı savaşlarda geçici yenilgileri zafere dönüştürebilecek stratejik bakış açısındaki yetersizlik, NKP (M)’nin duruşunda sarsılmaya ve sağ oportünizm kaymasına sebep olmuştur.” (Hindistan Komünist Partisi (Maoist)’in, Nepalli Maoistlere ve kamuoyuna açık mektubundan (20 Haziran 2009)

Bugün NKP(Maoist)’ten ayrılarak devrim iddiasında bulunan birçok grup olmasına karşın, bunların içinde eski kadrolardan Mohan Baidya (Kiran)’ın önderlik ettiği NKP (Devrimci Maoist) ile Netra Bikram Chand (Biplav)’ın önderlik ettiği NKP en öne çıkanlarındandır.

“Bu Fırtınayı Dindirecek Olan Aşı Değil Kapanma”

Her gün yüzlerce can alan ve giderek ağırlaşan koronavirüs salgınını Türk Tabipler Birliği Covid İzleme Kurulu üyesi Doç Dr. Osman Elbek ile konuştuk.

-Dünyada salgın konusunda en ağır tablo hangi ülkelerde görülüyor?

Bugün Türkiye bu toplam vaka sayısı ile dünyada 8. sıraya oturdu. 1. Amerika Birleşik Devletleri, 2. Hindistan, 3. Brezilya, 4. Rusya, 5. Fransa 6. Birleşik Krallık, 7. İtalya ve 8. Türkiye. Bu açıdan bakıldığında ilk üç, Brezilya, Hindistan ve Türkiye'dir. Sıralaması da, 1. Hindistan, 2. Brezilya, 3. Türkiye olmak üzere, en az test yapmasına rağmen bu kadar yoğun hasta sayısına ulaştı. Dünyada Hindistan, Brezilya ve Türkiye'yi koronavirüs salgınının en ağır tablo yarattığı ülkeler olarak görüyorum.

-Bu üç ülkenin ortak özelliği nedir? Türkiye'de salgın nasıl seyrediyor ?

Birincisi; Hindistan çok yoğun nüfusa sahip bununla ilişkili. Brezilya ve Türkiye'nin tablosu ise Covid-19 salgınına yönetmede ki problemlerden besleniyor. Brezilya'nın devlet başkanı da uzun süre Covid salgınının önemli olmadığını iddia etmişti. Türkiye'de de benzer şekilde çok uzun zamandır Covid-19 salgınında bir başarı örneği yazmaya takıldı ama gerçeklik ve fiziksel-toplumsal hareketliliği kısıtlama, çalışanları ücretli izinlerle dindirme süreçlerini yapmadı. Salgın şu anda; tüm bir pandemi dönemini Mart, Nisan ayını da geçti. Son 16 gündeki vaka sayımız 494 bin 850. Tüm salgın boyunca, tüm vakalarımızın yüzde yirmi sekizini, kabaca üç hastadan birini son 16 gün boyunca yaşadık. Bu, Covid salgınının Türkiye genelinde olağanüstü bir vaziyette hızlandığına işaret ediyor. Bundan çok daha az bir salgın hızı olmasına rağmen mart-nisanda görece kapatmalar yapmıştık.

Ölümler konusunda ise Türkiye'ye göre görece çok daha az vaka tanımlayan ülkelere dahi bugün 100'lü veya 500'lü sayılarda ölümler yaşanıyor.

Türkiye gibi iki yüzlü rakamlarda ölüm açıklayan ülkelere toplam vaka sayısı yapılan açıklamalara göre sekiz ile on bin arasında. Halbuki Türkiye günlük açıklanan verilerle genellikle ilk üçte veya ilk 4'te. Bu vefat sayılarının aslında ciddi bir düzeyde filyasyona tabi tutulduğuna işaret ediyor. Ama bu kısıtlı açıklanmaya rağmen, vefat sayılarımız iki yüzlü sayıları aştı ki, Aralık ayı böyle giderse beş binli

rakamları aşacaktır.

Sağlık Bakanlığı'nın bahsettiğiniz bu ağır tablodan çıkışa ilişkin politikası gördüğümüz kadarıyla aşıyla umut verme, umudu aşya bağlama şeklinde. Siz bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Mevcut siyasi iktidarın önerisi “aşı gelecek ve bu fırtına dinecek” şeklinde. Bu fırtınayı dindirecek olan aşı değil kapanma. Çünkü en iyi ihtimalle aşı ocak ayında uygulanmaya başlanacak ve herkese de bir anda uygulanmayacak. Şubat sonunda da aşılınmaya başlanan insanlarda koruyuculuk oluşacak. Toplumun %60-70'ine ulaşmadığı için toplumun geneli şubat sonunda hala aşı vesilesiyle korunmuş olmayacak. Bu aralarda salgını bastırabilmemizin tek yolu; özellikle mavi yakalı olanlara, işe gitmek zorunda kalanlara, veya sokakta günlük çalışarak kendini geçindirmek zorunda olan insanlara ücretli izin vererek kapanmamız lazım. Aşının kendisi değil, aşılama pandemiyi bitirecek olan. Herkes aşığı tartışıyor, aslında tartışmamız gereken aşılama nasıl yapacağımız?

-Aşılama konusunda bakanlığın yol haritasına ilişkin görüşünüz nedir? Diğer yandan iktidara yakın şirketlerin aşı getirdiği şeklinde bilgiler yansıdı basına. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Risk gruplarıyla başlayan aşılama planı doğru bir plan. Sorun bunun hayata nasıl geçeceği. Biliyorsunuz PCR testlerine ulaşabilenler ve ulaşamayanlar diye iki ayrı sınıf oluştu bu ülkede. Kimileri ayda sekiz tane test yapıyor kendisine, kimilerine de yakınları Covid olmasına rağmen test yapılmıyor. İnsanların aşılınmaya başladığı iddiaları ve Sağlık Bakanı da açıktan bu iddiaları reddetmedi, üstelik “Getiriliyor olabilir bunu bilemem” vs. ifadeleri oldu. Birtakım şirketler Çin'den çok yüksek miktarda aşı aldı ve bugün itibarıyla kimi seçilmiş kişilere yapılmaya başlandı.

Örneğin LÖSEV'in bir yetkilisi Twitter'dan “bizim hastanemizin yüksek düzeyde depolama kapasitesi vardır derin dondurucularda. Bu yüzden biz BioNTech ile temasa geçtik onların aşılarını tutabileceğiz” yazdı. Hastanelerin Sağlık Bakanlığı'ndan bağımsız olarak aşı şirketleriyle temasa geçmesi tekrar bir eşitsizliği gündeme getirecektir. Bu konuda izlememiz

SÖYLEŞİ | OSMAN ELBEK

gereken rota şu; Sağlık Bakanlığı kamusal otorite olacak, planlamayı yaparken uzmanlık dernekleri ve TTB ile ortak bir yol yürütecek, hangi aşılardan hangi gruba nasıl uygulanacağını konuşacak.

Dün itibarıyla ifade edilen Çin'den 50 milyon doz (Koronavac), BioNTech'den de 25 milyon doz gelebilir, daha fazlada gelebilir. İkinci olarak, AstraZeneca/Oxford'un ki güvenilir bulunursa onunla da görüşmeler sürüyor. Birde şöyle bir sorumuz var, bu hafta sonu yapılan kapanmalar cuma ve pazartesi günü insanların fiziksel hareketliliğini çok artırıyor. Bu yüzden fırınlar, gıda satan marketler, sağlık kuruluşlarının dışındaki her yer en az iki hafta kapanmak zorunda. Bunun içinde mavi yakalıların, geliri olmayanların, kamu ve özel sektörde çalışan herkesin bir ay ücretli izne çıkarılması gerekiyor. Gelir güvencesinin sağlanması gerekiyor.

-Siyasi iktidar salgının ilk döneminde uyguladığı kısıtlamalara yönelmiyor, buna ne dersiniz?

Ekonomik açıdan bakıldığında Türkiye'nin tablosu kapanmaya izin vermiyor. Türkiye'de siyasi iktidar başından itibaren ekonomiyi yurttaşlara gelir dağıtıcı olarak tariflemiyor. Halbuki Türkiye'nin giderleri nereye gidiyor; çok fazla fahiş ücretlerle yapılan hastanelere gidiyor, otobanlardan, otoyollardan, köprülerden edilen dolar bazlı zararlara gidiyor. Buralara gitmesi yerine yurttaşlara gitseydi biz bugün kapanabilirdik.

-Çin, Amerikan, İngiliz aşıları tartışılıyor. Aşılar koronavirüse karşı gerçekten etkili mi?

Biz aşıların milliyete tabi tutulmasını, böyle anılmasını kabul etmiyoruz. Aşılar zaten ülkelere ait değil şirketlere ait şu an. Aşı olarak tariflenen Koronavac'ın, Pfizer/BioNTech'in aşısı, ister Oxford/AstraZeneca'nın aşısı olsun güvenilir olduğu ortada. Yeni yayımlandı Oxford/AstraZeneca'nın ve BioNTech-Pfizer'in aşısının etkili olduğu ortada. Koronavac'ın etkisini de muhtemelen önümüzdeki süreçte faz 3'te göreceğiz, o yüzden şu andaki aşılar etkili gibi görünüyor.

-Ancak aşya dair emekçilerin ciddi kuşkuları var. Nedenine dair ne dersiniz?

Bence iki tane nedeni var. Biri aşıları şirketlerin üretmesi. İnsanlar diyor ki bu şirketler aşıları üretirken kar elde etmek için etkilerini abartırken yan etkilerini de saklar. Çok haklılar. Mesela Koronavac şirketinin devletlere rüşvet verdiği ortaya çıktı. İkincisi insanlar devletlere de güvenmiyor. Ülkemizde sağlık bakanlığı çok uzun süre hasta sayılarını iki binlerde falan açıklıyordu. Anlıyoruz ki 20-30 binlerde iken bize iki bin diyorlarmış. Onda birini söylemişler. O zaman bugün doğruyu söylüyorum diyorsa kamusal otorite, yalan söylüyordur.

Bu yüzden bundan çıkış yolumuz bundan itibaren hiç yalan söylememek topluma, TTB ve uzmanlık dernekleriyle, Sağlık Bakanlığı'nın açık bir iletişime geçmesiyle bu güvensizlik en azından birazda olsa onarılabilir.

PUSULA

SAYISIZ MÜCADELE İÇİNDEN SÜZÜLÜP GELEN DOĞRULAR...

Komünist partiler bir çelişkidir. Bu partiler, sınıf savaşımını yürüten öncüler oldukları kadar, kendi içlerinde ideolojik mücadelenin yürütüldüğü birer çatışma arenasıdır da. Yani proleter ideolojiyle, farklı biçimlerde ortaya çıkan küçük burjuva ideolojisinin, mücadele ve çatışma arenasıdır. Zıtların birliği ve mücadelesinin sayısız örneği ve biçimini komünist partiler kendi bünyelerinde yaşarlar.

Dediğimiz gibi proletarya partisinin mücadele tarihine bakıldığında sınıf mücadelelerinin bir devamı olan çatışma ve kopuşlara sıkça ve fazlasıyla tanıklık edilir. Burada en önemli eşik, komünist partinin demokratik merkezîyetçilik ve disiplin ilkesidir. Bu ilkelerin her biri kendi başına da çok önemli iken ayrıca ve esas olarak bütünlüklerinde gerçek anlamlarını bulurlar.

Örneğin değişik dönemlerde gazetemizin sayfalarında mutlaka yer bulan konu başlıklarından birisi olan kolektivizm; çalışma tarzı, kolektif ilke bütünü ve işleyişten kadro politikasına kadar olan başlıklarla ilişkisi vb. üzerinden çokça tartışılmıştır, halen de tartışılmaktadır. Kuşkusuz kolektif çalışmalarda sağlanacak başarının doğal ve somut sonuçları vardır. Ortak düşünüş, ortak pratik, ortak ruhi şekilleniş, ortak söylem ve davranış vb. Canlı bir organizma olan kolektifimizin bileşenleri arasındaki uyum ve refleksin gelişmesi, ortak dil ve kültürün inşa edilip yaygınlaştırılarak yeniden üretimin sağlanması vb. vb.... Ama örneğin disiplin olmadan, demokratik merkezîyetçilik uygulanmadan, iki çizgi anlayışı ve mücadelesi doğru bir çizgide verilmeden kolektivizmi de tam anlamıyla hayata geçirmek zordur.

Bilinir ki, komünist partiler üç temel sacayağı üzerinde örgütlenerek politik iktidar mücadelesini sürdürürler: İdeoloji-program ve örgüt. İdeolojisini MLM'nin evrensel öğretisinden alan, programını Kaypak-

kaya'nın görüşlerinden hareketle oluşturan proletarya partisi de demokratik merkezîyetçilik, disiplin ve özgürlük ilkelerine göre örgütlenir. Bu partinin demokratik halk devrimini başarıya ulaştırmak için politik-askeri çizgisinin doğru olması kadar örgütsel birliğinin de sağlam olması gerekir. Örgütsel birliğini sağlamlaştıracak olan da irade ve eylem birliği, kişisel sorumlulukla kolektif yönetim ilkelerinin bilinçli ve örgütlü bir şekilde uygulanmasıdır.

Bu temel ilkeler komünist partilerin örgütlenme biçimini, işleyişini ve hareket tarzını belirler. Komünist partiler, demokratik merkezîyetçilik ilkeleri temelinde yukarıdan aşağıya, üstten alta doğru örgütsel inşalarını şekillendirirler. Bireyin örgüte, azınlığın çoğunluğa, alt komitelerin üst komitelere, tüm komiteler ve üyelerin merkezi buluşmalara tabi olma ilkesi Bolşevik-Maoist partilerin üzerinde yükseldiği temel direklerdir. Ancak bunlar "uyulması gereken basit kurallar" bütünü olarak anlaşılmalıdır. Tüm bu başlıklar komünist partinin ideolojik varlık zeminidir.

Demokratik merkezîyetçilik, disiplin ve özgürlük, ne basit ve sıradan ne önemsiz ne de ezber ilkeler olarak görülebilir. Salt hukuksal düzenlemeler olarak da ele alınamazlar. Onlar, proletaryanın devrim biliminin evrensel ilkelerinin örgütsel ifadesi olarak anlaşılmalıdır. Devrimci komünistlerin örgütlenme ilke ve iradeleri sahip oldukları ideolojilerin cisimleşmesidir. Sınıf bilinçli proleterler devrim ideolojilerini örgütsel ilkeler ışığında güvence altına alırlar. Bu örgütsel ilkeler aynı zamanda proletaryanın yürüyüş iradesi ve devrim kararlılığıdır. Komünist partinin bu önemli ve yaşamsal ilkelerine doğru zeminden bakılamaması, yeterince proleterleşemeyen, köklü bir devrimci dönüşüm sağlayamayan küçük burjuva unsurların yüzeysel yaklaşımlarının bir sonucudur.

Devrim nasıl ki bir bilimse, örgüt de bir bilimdir. Örgüt biliminin en temel ilke ve kuralları onun sahip olduğu dünya görüşünün ve devrim iddiasının somut ve samimi birer ifadesidir.

Bundandır ki her sınıf bilinçli proleterin demokratik merkezîyetçilik, disiplin ve özgürlük, irade ve eylem birliği kurallarını kavraması ve uygulaması gerekir. Ki bunlar dünden bugüne hızlıca ortaya çıkmış bir bütün değil, sınıf savaşımının gelişim yasalarına uygun olarak, sayısız mücadele içinden süzülüp gelen gerçeğe en yakın doğrulardır. Bunlar süreç içinde "ilke", "kurallar bütünü" adını alır ve devrimci mücadele ve çalışmaya, amaca hizmet eden bir doğrultu vermeye çalışır. Dağınık-düzensiz olanı düzenlemeye, her alanda ve anda yaşamı ve mücadeleyi örgütlemeye çalışır; kendiliğindencilğe müdahale ederler.

Doğanın, toplumun ve savaşın gelişim yasaları vardır; bu yasalara uygun oluşturulan kurallar, demokratik halk devrimini daha güçlü örgütlemek için vardır. Bu kurallar bütünü aynı zamanda proletarya partisinin disiplin ilkeleridir. Bu disipline uymak ve uygulamak aslında devrimin kurallarına uymak, ona hız kazandırmak demektir.

Devrimci kuralların toplamı disiplindir. Ve bu kurallar sadece "bizim dışımızdaki" yoldaşların uyması için değil hepimizin uyması için almır. Kendisi, kendi bileşeni, kendi faaliyet alanı tutarlı ve örnek bir duruş sergilemeyenlerin toplamı güçlü bir şekilde harekete geçirebilmesi mümkün değildir. Bu mümkün olmadığında da kolektifimizin tek bir insan gibi yürümesi...

Kuralların içeriği ve mantığı kavrandığı oranda bunları içtenlikle uygulama gücü kazanılır. Temel sorun kuralların neden-niçin gerekli ve zorunlu olduğuna dair kavrayıştır. Bu kavrayış gerçekleştiğinde uygulamak da kolaylaşır.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Mustafa Şişman

Aslen Sivaslı ve Proletarya Partisi ileri sempatizanı olan Mustafa Şişman, 24 Aralık 1978'de Proletarya Partisi'nin yürüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın, MIT Kontrgerilla dağıtılsın" adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali Kepez

Maraş Elbistan doğumlu Kepez Proletarya Partisi ile İstanbul'da tanıştı. İstanbul'da muhasebecilik yapıyordu. Daha sonra yurtdışına çıktı. 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

İbrahim Kır

Dersim Pulur (Ovacık) doğumlu İbrahim Kır, Proletarya Partisi ile İstanbul'da işçilik yaptığı dönemlerde tanıştı. Aralık 1980'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır'dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceci katiller çareyi onu katletmekte buldular.

Sedat Özkaradağ

Adana Hapishanesi'nde tutsak olan Sedat Özkaradağ Proletarya Partisi tutsaklarının kaldığı 2. Koğuşta faşist cunta askerlerinin işkencesi sonucu 27 Aralık 1980 günü işkencede katledildi.

Abdurrahman Meral

Proletarya Partisi taraftarı olan Abdurrahman Meral, Aralık 1993'te İstanbul'da yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

Derya Ozanyan: 5 Günlük Destek Açlık Grevindeyiz

Derya Ozanyan, PKK ve PAJK'lı tutsaklarca başlatılan eyleme destek olmak amacıyla tüm hapishanelerdeki TKP-ML tutsakları olarak 5 günlük açlık grevi yapacaklarını duyurdu.

9 Aralık günü yayımlanan açıklamada Derya Ozanyan "27 Kasım'da PKK ve PAJK'lı tutsaklarca; PKK Lideri Abdullah Öcalan'a yönelik süreklileştirilmek istenen tecrit politikasına, Covid-19 pandemisi bahanesiyle getirilen kısıtlamalara, hapishanelerde artan baskı ve hak gasplarına karşı başlatılan eyleme dayanışma içerisinde olduğumuzu duyurmak isteriz" dedi.

"Pandemi bahanesi ile önlem adı altında getirilen kısıtlamalar tutsaklar açısından hak gaspına dönüşmüş durumda. Ve biz biliyoruz ki, iktidar çeşitli bahanelerle getirdiği kısıtlamaları kalıcılaştırmak istiyor" diyen Derya Ozanyan sözlerini "... başlatılan açlık grevi eyleminin taleplerinin, taleplerimiz olduğunu ve dayanışma amacı ile 5 gün destek açlık grevinde olacağımızı duyuruyoruz." diyerek sonlandırdı.

Küçük ve Marjinal Çiftçiler Tarım Yasasını Neden Protesto Ediyor?

Açıklama: Hindistan'da köylüler, Eylül ayında başlayan, Kasım ayı sonundan itibaren ülkenin tüm eyaletlerinden yürüyerek başkent Delhi'ye ulaşmasıyla devam eden, yakın tarihin en büyük köylü eylemlerinden birini gerçekleştirmekte. Köylülerin amaçları, tarımsal sübvansiyonların, taban fiyatı belirlenmesinin kaldırılmasını içeren, köylüleri "sözleşmeli çiftçiliğe" mahkum edecek olan "tarım reformu" kapsamında yasama geçirilmeye çalışılan yasal düzenlemelerin tamamen geri çekilmesi. Hindistan'da sivil toplum kuruluşları için çalışan Parijat Ghosh ve Dibyendu Chaudhuri'nin yasanın getirdiklerine ve köylülerin kaygılarına taleplerine ilişkin yazdıkları bu yazı, [https://en.gaonconnection.com/ sitesinde yayımlandı](https://en.gaonconnection.com/sitesinde yayımlandı).

Pencap, Haryana, Uttar Pradesh, Rajasthan ve diğer eyaletlerden binlerce çiftçi, yeni tarım yasasını protesto etmek için Delhi'deler. Ülkenin hemen hemen tüm çiftçi örgütlenmeleri de yeni yasayı protesto ediyor. Çiftçiler bu gaddar yasa geri çekilinceye kadar Delhi'den ayrılmayacaklarını söylüyor. Köylüler toplumun diğer kesimlerinden de destek alıyorlar ve geniş bir halk kesimi sosyal medya üzerinden çiftçilerle dayanışmalarını ifade etti.

Diğer yandan hükümet, muhalif partilerin çiftçilerin aklını çeldiğini ve gerçekte yeni yasanın onların çıkarına olduğunu iddia ediyor, yeni tarım yasasının küçük ve marjinal çiftçiler için faydalı olacağını söylüyor. Ancak gerçekte, (bu yasayla birlikte sistem dışı bırakılacak olan -çn) Tarımsal Ürün Pazarı Komitesi (APMC) pazar alanları ve Asgari Destek Bedeli (MSP), Hindistan'daki köylü topluluğunun neredeyse yüzde 85'ini oluşturan kesime koruma sağlıyordu.

Peki gerçekte ülkemiz köylü toplumunun neredeyse yüzde 85'ini oluşturan küçük ve marjinal çiftçilerin kurumu nedir? İki hektardan (beş acre) daha az toprağa sahip olan çiftçilere küçük köylü, bir hektardan (iki buçuk acre) daha az toprağa sahip olanlara ise marjinal çiftçi deniyor. Bununla birlikte Hindistan'da tüm çiftçilerin yüzde, aşağı yukarı 65'ini oluşturan marjinal çiftçilerin toprak varlığı ortalama bir acre'den (0.4 hektar) daha az ve küçük çiftçilerin ise yakla-

şık üç acre'dir (1.21 hektar).

Bir acre'lik toprağa sahip olmak ne demektir? Çeltik yetiştirme alanlarını örnek olarak alalım. Hindistan'da ortalama çeltik verimi acre başına 1.000 kg'dır. Kaliteli pirincin öğütme oranı yüzde 65-70'dir, bu da işlendikten sonra bir acre araziden 670 kg öğütülmüş pirinç elde edileceği anlamına gelir.

Pirincin tek temel gıda maddesi olduğu Hindistan kırsalındaki beş kişilik bir ailede, günde ortalama pirinç tüketimi iki kg'dır. Yani, bir ailenin kendi tüketimi için yılda yaklaşık 730 kg öğütülmüş pirinç ihtiyacı vardır. Bunun dışında kırsal alanlarda demirci, berber, çoban ve benzerlerine aynı ödeme yapılır - pirinç yetiştirme alanlarında bu aynı ödeme aracı çeltiktir. Yani, ülkedeki marjinal çiftçiler kendi tüketimleri için bile yeterli gıda yetiştirememektedir.

Orta Hindistan plato bölgesinde, çeltikte ortalama üretkenlik çok daha düşüktür -acre başına yaklaşık 800 kg. Orada, küçük çiftçiler bile tüm yıl boyunca ailelerini doyuracak kadar pirinç üretmiyorlar. Bu çiftçilerin arazilerinin çoğu sulanmıyor ve ikinci bir ürün de yetiştiremiyorlar.

Bu çiftçilerin yüzde doksanı sadece gıda sağlamak için daha fazla tahıl satın alıyor, ancak aynı zamanda ürettiklerinin bir kısmını yiyecek ve diğer temel ihtiyaçları satın almak için nakit para karşılığında satıyorlar. Hükümet tarafından açıklanan Asgari Destek Bedeli (MSP) ve hükümetin tedarik sistemi, bu çiftçilerin çeltik ve buğday gibi ürünler için makul bir fiyattan satışına yardımcı oldu. Aksi takdirde, hasattan hemen sonra piyasa fiyatı o kadar düşer ki, çiftçiler üretim maliyetine denk düşen fiyatı dahi alamazlar. Pazar böyle işler -birçok insan aynı ürünü büyük miktarlarda satmak istediğinde, fiyatlar düşer. Çiftçilerin çoğunluğu yoksulluk sınırının altına düşer ve çok sübvansiyonlu bir oranda Kamu Dağıtım Sistemi'nden (PDS) gıda tahılları (çeltik ve buğday) alırlar. Bu çiftçilerin çoğu Yoksulluk Sınırının Altında (BPL) kategorisine giriyor ve yüksek sübvansiyonlu fiyatla Kamu Dağıtım Sistemi'nden (PDS) tahıl (çeltik veya buğday) alıyor. Bu nedenle, MSP ve hükümetin tedarik sistemi sayesinde, çeltik veya buğdayı

daha yüksek bir fiyata satıyorlar ve daha sonra, öncelikli hane olarak görüldükleri için aynı şekilde PDS'den yüksek sübvansiyonlu fiyat elde ediyorlar(...)

Birlik hükümeti, bu yasanın tarım sektörünü serbestleştireceğini iddia ediyor. Tarımsal büyüme son birkaç on yıldır durgunluk içinde, ve düzenleyici yasaların kaldırılması anlamına gelen liberalleştirme sektörün büyümesini artıracak. Örneğin, tüm ürünlerin değişimi herhangi bir pazar ücreti ödemedi, Tarımsal Ürün Pazar Komitesi (APMC) pazarlarının dışında gerçekleşeceğinden, alıcılar arasında rekabet olacak ve çiftçiler mahsulleri için mümkün olan en iyi fiyatı alacaklar. Tarımsal ürünlerin ticareti için yerel girişimciler ortaya çıkabilecek. Şirketler modern teknolojilerle birlikte geleceği ve çiftçiler garantili gelir elde edeceği için sözleşmeli çiftçilik, köylülerin üretim riskini minimize edecek.

Bununla beraber, bu yasaların çiftçileri pratikte nasıl etkileyeceğine ve bu yasaların neden geri çekilmesini istediklerine bakalım.

Çiftçiler ne öngörüyor?

Asgari Destek Bedeli (MSP) hiçbir zaman yasal olmadı. Birlik hükümeti, ülke çapında 23 ürün için MSP'yi duyurular yoluyla açıkladı. Yeni yasa da MSP'yi ortadan kaldırmıyor. Bununla birlikte bu yasa, herhangi bir düzenleyici çerçe-

ve olmaksızın, alıcıların, Tarımsal Ürün Pazar Komitesi'nin pazar alanları dışında ürün satın almak için doğrudan köylülerle iletişime geçmesine izin veriyor. Bu durumda, MSP'nin yasa haline getirilmesi gerekirdi, ki bu şekilde çiftçinin pazarlık gücü güçlendirilebilirdi. Bu şekilde, MSP, pazarlığın başlayacağı yerden standart bir fiyat belirleyebilirdi. MSP ile ilgili herhangi bir yasanın olmadığı koşullarda çiftçilerin daha fazla zarara uğrama olasılığı yüksektir.

Küçük ve marjinal çiftçiler sözleşmeli tarıma girerlerse, bunun yaşamları üzerinde iki büyük etkisi olacak. Birincisi, çiftçilerin mahsul seçimi onlara altı ila dokuz aylık yiyecek, yem, yakıt ve hatta ilaç veriyor. Sözleşmeli çiftçilikte ise mahsul seçimi, pazardaki talebe bakan şirketler tarafından yapılacaktır. Çiftçi bir ailenin ihtiyaçlarıyla ilgilenmemektedirler. Bu, ekonomik olarak yoksul çiftçileri daha savunmasız hale getirecektir.

İkincisi, kapitalizmin işleri öncekinden de düşük kalifiye düzeyinde organize etme eğilimi vardır. Bu sürece vasıfsızlaştırma denir. Bu, fabrikalarda bant sistemi eklenerek veya iş bölümü ile yapılır. Tarımda ise çiftçinin tohum, ilaç ve gübre gibi girdiler çiftçilerin kontrolünden alınıp şirketlere verilerek, tarımsal uygulamaları kontrol altına almaları sağlanarak yapılır.

Bu süreç, çiftçilerin kendi bilgi ve becerilerini kullanamamalarına neden olur. Aksine tohum veya böcek ilacı paketlerinin etiketlerinde yazılanları takip ederler. Sözleşmeli tarım, çiftçileri daha da vasıfsızlaştıracak –her şey şirketler tarafından kontrol edilecek ve çiftçiler işçiye dönüştürülecektir. Aşama aşama, tarım uygulamaları üzerinde hiçbir kontrol sahibi olmadıkları bir köyde yaşama ilgisini kaybederek göç etmeye çalışacaklar –bilgili, yetenekli çiftçiler gittikçe güç duygusunu da yitirecekler. Bir aşamada, tüm küçük ve marjinal toprak parçaları da birkaç şirketin eline geçecek.

Çeltik, patates ve soğan gibi tarımsal mahsuller artık temel ürün olarak görülmeyecek ve bu ürünlerin stoklanması konusunda bir sınırlama olmayacaktır. Çeltik, patates, soğan ve diğer gıda maddelerinin fiyatı, kentlere göç etmiş çiftçilerin satın alamayacağı ölçüde artacaktır.

Pencap ve Haryana'daki çiftçiler neden protestoların en ön saflarında?

Pencap ve Haryana'daki başlıca mahsuller, APMC pazarları aracılığıyla satılıyor. Çiftçiler garantili bir fiyat alır, *arhtiyaslar* (aracı) komisyonlarını alır ve eyalet hükümeti bu işlemlerden önemli miktarda gelir elde eder. Yeni yasalar nedeniyle, eyalet hükümetleri toplam gelirlerinin yüzde 13'ünü; çiftçilerle uzun süredir ilişkileri olan ve mahsul kredisi dağıtıp geri alım garantisi veren *arhtiyalar* komisyonlarını kaybedecek.

Çiftçiler, eyalet hükümeti artık gelir elde edemeyeceği için MSP'deki tedarik sisteminin kaldırılacağından endişe ediyorlar. Çiftçiler, *arhtiyaların* aksine, onları mahsul üretiminde desteklemeyecek, daha ziyade APMC pazar alanının dışında sömüren şirketlerin insafına kalacak.

Bu yasaları kim istiyor?

Kesinlikle, çiftçiler değil! Bu yasaları hazırlarken hiç kimse çiftçi örgütleriyle tartışmadı. Topraksız tarım işçileri uzun zamandır tarımda asgari ücret için bir yasa talep etmekteydi. Bu hiçbir zaman dikkate alınmadı. Şu anda sahip olduğumuz şey, büyük olasılıkla küçük ve marjinal çiftçileri daha da savunmasız hale getirecek olan bir dizi yasa. Bu yasalar, mevcut yasa koyucularımızın ülkemizin ilerlemesini istedikleri yönü gösteriyor. Ve bu yön, küçük ve marjinal çiftçilerin çıkarına aykırı bir şekilde, şirketlerin tarımsal üretim ve ticarete girmesi için daha fazla özgürlük içermektedir.

Devlet Saldırıyor, Öfke Mayalanıyor!

Sokağa çıkma uygulamalarının ve belli başlı kısıtlamaların yeniden devreye sokulmasıyla yürütülen pandemi krizi artarak devam ediyor. Hafta sonları uygulanan sokağa çıkma yasaklarıyla Covid-19'la mücadele edildiği iddia ediliyor, fabrikalarda fiziksel mesafe kurallarına uyulmadan mesaiye devam ediliyor. Bunun yanı sıra on binlerce emekçi ücretsiz izne çıkarılıyor. Kafe ve restoranlar gel-al ya da sipariş üzerinden açık tutuluyor veya hiçbir gelir güvencesi bulunmadan kapatılıyor.

Tüm bunların ortasında esnafın, işten çıkarılan işçinin nasıl yaşayabileceğine dair devletin bir çözümü bulunmuyor. Tek çare olarak ifade ettiği yardımlar AKP-MHP üyelerine ve şirketlere hibe ediliyor. Bu koşullar içinde yumurta satarak yaşamaya çalışan bir kadının yumurtalarına zabıta tarafından el konuluyor, yere atıp kırılıyor. Kıraathanesi pandemi önlemleri gereğiyle kapatılan bir esnaf seyyar satıcılık yapmak istiyor. Arabasına zabıta tarafından el konuluyor. Zabıtaların babasına küfredmesine ve arabaya el koymasına karşı çıkan 9 yaşındaki çocuğun "Bırakın!" çığlığına karşılık zabıta tarafından boğazı sıkılarak "Devleti de zabıtayı da tanıyacaksın!" deniyor.

9 yaşındaki bir çocuğun yaşadığı bu fiziksel ve psikolojik şiddet zabıtanın ifade ettiği gibi devleti tanıtıyor. Devlet pandemi gereğiyle yıllarca vergi aldığı yüz binlerce esnafın iş yerini kapatırken hiçbir gelir güvencesinde bulunmuyor. Açıkladığı destek paketleriyle (ekonomi paketleri) halktan topladığı vergileri şirketlerin kassasına akıtıyor. Halka iban numarası veriyor. Topladığı dayanışma bütçesini nereye aktardığını açıklamıyor. Esnaf kendi alternatifini yaratmaya çalışınca hakaretle, para cezasıyla, el koymayla karşılaşılıyor. Bu tablo devleti 9 yaşındaki bir çocuğa tanıtıyor.

Esenyurt'ta sattığı yumurtalar zabıta tarafından kırılan-el koyulan kadın da devleti tanıyor. AKP'ye bağlı yayın organları 'İBB'ye bağlı zabıta' diye haber yaparak başka bir kliği teşhir etmeye çalışırken iki pratiğinde TC devletini temsil ettiğini ifade etmek gerekiyor. Şiddeti halkı 'terbiye' etmek, istediği çizgiye çekmek için araç olarak gören devletin halka şiddet uygulaması onun faşist karakterini ortaya koyuyor.

İzmir'de bir gencin polisler tarafından ters kelepçelenip dövülerek katledilmesi, Hakkari'de 16 yaşındaki Özcan Erbaş'ın askerler tarafından katledilmesi, Alaattin

Çakıcı, Sedat Peker gibi çete üyelerinin, cihatçı selefi çetelerin tehditleri saldırganlıkları devletin beslediği şiddetin yansımaları oluşturuyor. Zabıta, polis, sivil faşist çeteler tarafından gerçekleşen saldırılar AKP-MHP ittifakının saldırgan politikalarından ve CHP-İYİ Parti-SP sessizliğinden besleniyor.

Kürdistan'da 16 yaşındaki gence kurşun sıkan devlet, Esenler'de 9 yaşındaki çocuğun boğazını sıkıyor. Halka şiddetin önünü yasamasıyla, yargısıyla, yürütmesiyle devlet açıyor. Kemal Kurkut'u katleden polisi beraat ettiren devlet tetikçisini kolluyor. Mecliste, devlet tarafından katledilen Kemal Kurkut'un, Osman Şiban'ın fotoğraflarını İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'ya gösteren HDP Milletvekillerine "ooh olsun" cevabı veren Soylu devletin pervasızlığını ortaya koyuyor.

Halka açlık, yoksulluk, asimilasyon, yozlaşmadan başka bir şey vadetmeyen devletin iktidarını sağlamlaştırmak, kitlelerin hak arama-alma mücadelelerinin önünü kesmek için kullandığı şiddetle halkı dizginlemek istiyor. 9 yaşındaki bir çocuğun haksızlığa karşı direnişine "devleti tanıyacaksın" söyleminin altında korkacaksın, direnmeyeceksin, haksızlığa boyun eğmeyi öğreneceksin demek istiyor.

Ancak bugün 9 yaşındaki çocuk en yavaşsalsal kaygılarıyla direniyor. Pandemiye rağmen sokakta ekmeğini aradığı seyyar tezgahını korumak için direnmesi gerekiyor. Devlet her koşulda halka saldırıların önünü açarken, gerçekliğini tüm toplum önünde apaçık ortaya koyarken bu gerçekliğe uygun bir direniş ortaya koymak; 9 yaşındaki Yusuf'un direnişine, tepkisine ortak olmak oluyor.

Devlet ülkenin dört bir yanında şidde-

ti tırmandırarak kolluk kuvvetleriyle sivil faşist çetelerle kendini tanıtmaya devam ederken, devrimcilerin bu saldırılara karşı açığa çıkan öfkeyi örgütleyecek araçlar yaratması bu araçları örgütlemesi sorumluluğu bulunuyor. Sivil-resmi faşist çeteler tarafından her gün devletin gücü propaganda edilirken komünistlerin halkın gücünün neye tekabül ettiğini, kitlelerin yıkıcı ve yaratıcı gücünün nelerle sonuçlanabileceğini propaganda etmesi, göstermesi önem kazanıyor.

Öncü iddiasında bulunan birçok öznenin kendisini bolca kutsadığı bir durumda kitlelerin yıkıcı ve dönüştürücü gücüne dikkat çekmek bunun örgütlenmesi ve sisteme yöneltilmesi yönünde mücadele etmek faşizme karşı mücadelede hem ideolojik hem politik açıdan hayati bir yerde bulunuyor. Devletin pandemi keyfiyetiyle halka yönelik saldırıları azıya aldığı bir süreçte politik bir mücadelenin kitlelerden beslediği oranda sonuç alabileceğini görmek halkın, kitlelerin yıkıcı gücünü gören bir hareket açısından kitlelerden beslenmenin önemi daha açık görülüyor.

Unutmamak gerekir ki; Muhammed Buazizi'nin seyyar satıcılık yaptığı arabasına el konulması sonrası Buazizi'nin hükümeti protesto etmek için kendisini yakması, Ortadoğu'yu 2011'den bu yana kasıp kavuran isyan dalgasını ateşleyebiliyor. Bugün 9 yaşındaki Yusuf'un ailesinin geçim kaynağı olan seyyar tezgah arabasına el konulması, boğazına uzanan el uzatılması AKP-MHP iktidarını yakıp kavurmak için yeterince sebep oluşturuyor. Kitlelerin yıkıcı gücünü egemenlere gösteren, korkularını daim eden öfkenin örgütlenmesi halkın gücünü devletin korkusu yapacak noktada bulunuyor.

Eğitim-Sen Genel Kurulu; Emek Hareketini Birleşik Mücadele Büyütür!

28-29 Kasım tarihleri arasında gerçekleşen Eğitim-Sen 11. Genel Kurulu tartışmaların odağında.

Genel Kurul'da ortaya çıkan tablo, gerek sürecin doğrudan muhatapları- tarafları gerekse de pek çok politik özne/güç tarafından bir süre daha tartışılacağına benziyor. Genel Kurul'a 511 delegenin 270'e yakını katıldı. Kurulda yaşanan tartışmaların ardından 7 kişilik yeni yönetim; içerisinde KESK Eş Genel Başkanı Aysun Gezen ve Eğitim-Sen Genel Başkanı Feray Aytekin Aydoğan'ın bulunduğu Devrimci Sendikal Dayanışma delegelerinin (Sol Parti) Genel Kurulu protesto edip çekilmesi sonrasında, 193 delegenin kullandığı oy ile seçildi.

Genel Kurul'da, KHK ile meslektan atılan Yüksel direnişçilerinden Nuriye Gülmen, Acun Karadağ, Mehmet Dersulu, Kurul'da hazır bulunan delegelerin oy çokluğu ile sendikadan ihraç edildi.

Genel Kurul'da grup olarak, Demokratik Emek Platformu/DEP (DBP), Devrimci Sendikal Dayanışma/DSD (Sol Parti), Emek Hareketi (EMEP) ve Devrimci Öğretmen (Halkevleri) vardı. Genel Kurul'da DEP tarafından dağıtılan "*Kendimizi Yeniden Var ederek, Direnerek ve Örgütlenerek Faşizmi Püskürteceğiz. Biz Kazanacağız*" başlıklı broşürde, emek-sermaye çelişkinin ele alınışına dair yaklaşımlar ve bu kapsamda ortaya konulan ifadeler, devrimci-ilerici kamuoyunda yoğun tartışmalara neden oldu.

Devrimci-demokratik pek çok kesim tarafından broşürün içeriğine yönelik, sınıfların varlığının inkar edilmesi ve sivil toplumcu anlayış şeklinde çeşitli eleştiriler getirildi. Gün boyu süren ve oldukça gergin geçen tartışmaların neticesinde Eğitim-Sen yeni yönetimini belirlenmiş olsa da ortaya çıkan tablo, başta Eğitim-Sen olmak üzere bir bütün sınıf hareketi açısından oldukça olumsuz bir hava yarattı.

Genel Kurul'da yaşanan gerginlik ve gerilimlerin; Eğitim-Sen'in, eğitim emekçilerinin öz örgütlülüğü olarak, onların sorunlarının çözümü adına; yekpare, güçlü bir duruş ve etkin, kucaklayıcı bir mücadele hattı ortaya koymasında onu zorlayacak bir rol oynayacağını söylemek gerekir.

Genel Kurul'da yaşanan depremin artçı sarsıntılarıyla birlikte emek hareketinin enerjisini soğuracağı ve güvensizlikleri büyüteceği açık. Nitekim özellikle de 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında, AKP

iktidarının yaşama geçirdiği saldırılardan ağır yara alan bir KESK, kamu emekçileri mücadelesi söz konusu iken.

AKP-MHP ittifakının devrimci, ilerici ve yurtsever güçlere yönelik topyekûn yaşama geçirdiği ve aynı zamanda toplumun dinamik tüm kesimlerini hedef alan saldırılarıyla yaşanan geri çekilme hali KESK'te de karşımıza çıkmıştır.

Bu yanıyla KESK'in mevcut halini devrimci-demokratik güçlerin içinde bulunduğu süreçten ayrı ele almamak gerekir. En örgütlü güçlerin yaşadığı kayıplar, ideolojik-politik saldırılar karşısında buna set olacak ve aşacak politikalar üretmede yaşanan eksiklikler kısa sürede sınıf hareketinde de karşılık bulmuştur.

Sınıf/emek hareketindeki geri çekilme, devrimci-ilerici güçlerin yığınlarla temasının daha da azalmasına zemin sunmuştur.

Başka bir deyişle sınıf ve emek hareketi ile politik güçler arasında birbirini tetikleyen, etkileyen, iç içe geçen bir ilişki söz konusudur. Bununla birlikte tarihsel anlamda, eğitim emekçilerinin demokratik-ekonomik talepleri bağlamında yarattığı son derece olumlu, ilham verici bir mirasın da bulunduğu açıktır.

Pazarlık Değil Sendikalarda Gerçek Demokrasi

Türk hakim sınıflarının AKP marifetiyle sistemi yeniden re-organize ettiği son 18 yıllık süreçte, toplumun direnç noktalarına yönelik sistematik saldırı dalgasının bugün zirvelerde dolaştığı bir süreci yaşıyoruz.

Devrimci-demokratik hareket buna benzer şekilde sınıf hareketi hemen her vechesiyle çok ciddi bir gerileme ve geri çekilme hali yaşarken söz konusu gerçek üzerine politik öznelerin herkesten fazla düşünmesi, sorumluluk alması ve duyarlı davranması gerekir. Ne var ki Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda ortaya çıkan tablo; bu konuda coğrafyamız, devrimci-demokrat ve ilerici kesimlerinin hala çok ciddi zaafı taşıdığını; ben merkezci, dar grupçu anlayışlardan hem de böylesi bir dönemde bile mâlul olduğunu gözler önüne sermiştir.

Sendikaların, emekçilerin demokratik öz-örgütlülükleri olduğu gerçeği ne yazık ki devrimci-demokratik hareket tarafından önemli oranda unutulmuş durumdadır.

DEP'in özellikle de T. Kürdistan'ın-

dan doğru delege çoğunluğunu dayanak olarak, Eğitim-Sen'e, bir sendika ve öz-örgütlenme olarak gerekli özeni göstermediği gerçeği Genel Kurul'a yansımıştır. DSD'nin ayrılmasına ve ortaya çıkan son derece parçalı ve yetersiz delege sayısına rağmen Genel Kurul'un ertelenmemesine yönelik tutumun başlıca sorumluluğu DEP'e aittir.

Öte yandan DEP'in, Marksizm karşıtı, sivil toplumcu yaklaşımları bir sır değildir. Bu görüşler uzunca bir süredir savunulmaktadır. Bu konuda doğru tutum dostluk temelinde ideolojik mücadeledir. Diğer grupların olduğu gibi DEP'in de Genel Kurul'da kendi görüşlerini ifade etme hakkı vardır.

Burada sendikal mücadele açısından tartışmanın merkezine, eğitim emekçilerinin sorunları karşısında ortaya konulan öneriler konulmalıdır.

Eğitim-Sen'i Genel Kurula götüren yönetimin bir parçası olan DSD'nin merkezi düzeyde talep ettiği pozisyonların DEP tarafından reddedilmesiyle son iki gün içinde muhalefete soyunması da kabul edilemez. DSD, Genel Kurul'dan çıkarak son üç yılın sorumluluğunu vermekten kaçmıştır.

Gerek DSD gerekse de DEP tarafından yapılan açıklamalar, sendikaların politik güçler tarafından adeta kuşatıldığını ve demokratik niteliklerinin önemli oranda deforme edildiğini göstermektedir.

Nihayetinde DEP dışında hiçbir anlayışın yer almadığı bir yönetim oluşturul-

muştur.

Yüksel Direnişçilerinin İhracı

Genel Kurul'da yaşanan en büyük "skandal" Yüksel Direnişçileri'nin-ki bir kısmı hapisnede- alelacele sendikadan ihraç edilmesidir. Söz konusu çizginin KESK ve Eğitim-Sen'e yönelik son derece ağır ithamları, hakaretleri olduğu herkesin malumudur.

Elbette sendikalar bir işleyiş ve disiplin çerçevesinde hareket eder. Nihayetinde üyelerini ihraçta edebilir. Ne var ki bunun bir hukuku ve ihraç öncesi işletilecek bir süreci vardır. KHK saldırısına karşı -KESK dışında- kendi yöntemleriyle direnen eğitim emekçilerine hele de tutsaklık koşullarında ihraç yaptırımı, farklı görüşlerin sendikal çatı altında birlikte yürütmesi kültüründe önemli bir yara açmıştır.

Yüksel Direnişçileri'nin bahsini ettiğimiz tavır ve tutumları bugünkü ihraca bahane edilemez. Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda ortaya çıkan tablo, devrimci-demokratik ve yurtsever güçlerin sendikal mücadele bağlamında, demokrasi mücadelesini ele alış ve birleşik mücadeleye yaklaşımına dair kötü bir örneği ortaya koymuştur.

Kendimizi azade tutmadığımız söz konusu tabloyu değiştirmek mümkündür! Elbette eğitim emekçilerinin 50 yıllık mücadele ve birlikte iş yapma, sendikal mücadeleyi geniş kitleler için bir çekim merkezi haline getirme adına ortaya koyduğu pratiklerinden öğrenme ferasetini gösterebilirsek!

>>Giriş 24'te

yükselişi ve halk ayaklanmalarını şiddet ve zorla bastırmışlardır. Yukarıda da vurguladığımız gibi hapishaneler bu durumun en önemli kanıtlarındandır.

2000 yılında F Tipi hücre sistemine geçilmesinden bu yana hapishanelerde işkence, baskı ve hak gaspları kesintiye uğramadan devam etti. 2002 yılında iş başına gelen AKP'ye gelecek olursak, AKP kendinden önceki hapishane politikalarını olduğu gibi devam ettirdi. Öyle ki, bu 18 yıllık iktidarı döneminde hapishaneler işkence merkezlerine dönüştürüldü. Sadece 2020 yılında hapishanelerde 49 tutsak hayatını kaybetti, 600'ün üzerinde devrimci tutsak ise yaşam mücadelesi veriyor.

Onlarca devrimci tutsak, "hapishanede kalamaz" raporu olduğu halde, AKP iktidarı tarafından serbest bırakılmıyor.

Sonuç olarak devrimci tutsakların direnişi, AKP iktidarının da saldırıları devam ediyor. Pandemi ile birlikte hapishanelere yönelik saldırılarına farklı biçimlerde devam eden AKP, salgın nedeniyle dayatılan uygulamaları da kalıcı hale getirmenin derdinde. Bu dönemde İHD tarafından hazırlanan raporlar tutsakların sessizlik içinde ölüme terk edilmek istendiğini ortaya koymakta. Örneğin Nisan-Mayıs-Haziran 2020 tarihli Marmara raporunda, "Bu üç ay boyunca mahpuslara yönelik fiziki saldırılar, tehdit, darp ve işkence devam etmiştir. COVID 19 salgınıyla mahpuslara yönelik keyfi uygulamalar ve ihlaller had safhaya çıkarılmıştır. Karantina adı altında hücre cezaları normalleştirilmiş, bütün sosyal haklar kaldırılmış tecrit ve izolasyon derinleştirilmiştir. Aile ve avukat görüşleri yasaklanmış, hastane sevkleri iptal edilerek mahpusların tedavi olanakları tamamen ellerinden alınmıştır. Deyim yerindeyse mahpuslar bu süreçte gözlerden uzak ölüme terk edilmiştir. Birçok hapishanede saldırılar, hak gaspları, baskılar, haksız ve yasalara aykırı uygulamalar rutin hale getirilmiştir. Disiplin cezaları, sürelisüresiz yayınlar ve kitap yasakları ile mektup yasakları, resmi kurumlara yazılan yazılar ve suç duyurusu dilekçelerinin gönderilmemesi, sohbet ve spor haklarının kullandırılmaması yanında hapishane kantinleri kapatılmış, açık olan kantinlerde ise çeşit azlığı ve fahiş fiyatlar uygulanmıştır" denilmektedir.

2000 yılında yaşanan katliamdan tutalım da, askeri cunta dönemindeki saldırılara kadar her dönemde hapishaneler iktidarların, devletin odak noktalarından biri olmuştur. Bu yüzden her dönem olduğu gibi bu dönemde de her faaliyetin bir başlığı hapishaneler ve devrimci tutsaklar olmak zorundadır. Hapishaneler her zamankinden daha fazla dışarıdan desteklenmek durumundadır.

Tedbirler Virüsü Azaltmıyor; Büyük Balık Beslenirken, Küçük Balık Açlığa Mahkûm

Önceki yasaklar döneminde "Yeni hayatın normallerini oluşturuyoruz" diyerek normalleşme sürecinin ön hazırlığı yapılmıştı. "Kontrollü sosyal hayat" tanımlaması ile "tedbirler" için kılıf hazırlanmıştı. Ve sonrasında Haziran ayı ile birlikte sokağa çıkma yasaklarının kaldırıldığı, AVM'lerin, turizm sektörünün açılmasıyla ismine "yeni normal" dedikleri sürece geçildi. Normalleşme döneminde yaz sezonun sektörleri açılırken; kafe ve restoranlar "sosyal" mesafe uygulanamaz diyerek bir süre daha açılmadı. "Normalleşme" sürecinde tam da çıkış noktaları olarak açıkladıkları model devreye koyuldu. Sosyal yaşamımız devlet nezdinde tabi ki virüs kaygısıyla, kontrol altına alındı.

Oysa asıl kontrol altına alınması gereken virüsün yükselişe geçmesini engellemektir. Fakat, virüsün yayılma hızını engelleyecek hiçbir uygulama bulunmazken, yaşamlarımız denetlenmeye başlandı. Örneğin fabrika ve iş yerlerinde hiçbir fiziki mesafe kuralı gözetilmeksizin işçi ve emekçiler çalışmaya devam etti. Sağlık emekçileri sınırlı sayıdaki özel koruyucu ekipmanlarla çalışarak virüsle en çok temas eden kesim oldu. Devlet hastanelerinde belirli şart ve koşullarda sınırlı sayıda test yapılırken, özel hastanelerde ise test fiyatlarının yüksekliği ve değişkenliği ile ayrı bir sektör yaratıldı. Her kesim testten yararlanamadı.

30 Kasım'da, Cumhurbaşkanlığı Kabine toplantısının ardından alınan yeni tedbirleri R.T. Erdoğan açıkladı. Restoran, lokanta, pastane, kafe, kafeterya gibi yeme içme yerleri, paket servisler haricin-

de hizmet veremeyeceği ve aynı zamanda hafta içi ve sonları için sokağa çıkma kısıtlamaları koyulmuştu.

Bu açıklamanın ardından tedbirler devreye sokuldu. Bir hafta sonrasında Bakan Koca vakalarla ilgili haftalık açıklamasında "İl Sağlık yöneticilerimiz ve Başhekimlerimizle İstanbul'u değerlendirdik. Son bir aydaki çabalar ve tedbirlerle bu hafta vaka sayısında %25 düşüş başladı. Ancak hastane ve yoğun bakım yükü devam ediyor. Ara vermeden mücadeleye devam edelim" şeklinde açıklama yaparak alınan tedbirlerin azalış etkisi olduğuna dikkat çekerek, tedbirlere dair güzeleme yapmış oldu. Oysa kendi açıklamasında da ifade ettiği gibi hastane ve yoğun bakımlardaki yoğunluk devam etmekte, açıklanan ölüm sayılarına baktığımızda dahi azalış tespiti gerçeği yansıtmamaktadır.

Açıklanan yeni tedbirlerle birlikte ilk vazgeçilen kesim; kafe, restoran gibi küçük işletmeler kendi kaderine terk edildi. Sağlık emekçilerinin, TTB'nin "tam kapanma" çağrısına kulak tıkayanlar, bugün kontrolden çıkan salgın sürecini yönetememekteler. Zorunlu, acil üretim dışında üretimin durdurulması sadece hizmetler sektörünün değil fabrikaların işyerlerinin kapatılmadığı bir gerçeklikte virüs yükselişe geçmeye devam etmekte. Devletin, sermaye patronlarıyla kurduğu işiyle büyük şirketler, fabrikalar, AVM'leri kapatmaktan imtina ederek, dönemin faturası küçük esnafa, restoran ve kafelere kesilmekte. "Açlıktan ölmek istemiyoruz" diyen küçük esnaf, kafe-restoran çalışanları sokağa çıkarak, devletin

Açıklanan yeni tedbirlerle birlikte ilk vazgeçilen kesim; kafe, restoran gibi küçük işletmeler kendi kaderine terk edildi. Sağlık emekçilerinin, TTB'nin "tam kapanma" çağrısına kulak tıkayanlar, bugün kontrolden çıkan salgın sürecini yönetememekteler.

sözde tedbirlerini protesto etmeye başladı.

Salgın döneminde çalışmak zorunda olan çalışsın (çünkü sermaye kazanacak) ama iş çıkışı direk evine gitmeli. Çünkü virüs var. İşyerlerinde, atölyelerde dip dibe çalışabilirsin, fakat kafe ve restoranlarda maazallah "sosyal" mesafeyi koruyamazsın. Sokaklar da zaten tehlikeli, en korunaklı alan ev, yani ailemizin yanı olduğu mesajları verilmekte.

Hafta sonları sokağa çıkma yasaklarının başladığı günlerde önce Ankara'da, daha sonra İzmir'de tekel bayiden içki satışları yasaklandı. Bu yasağı, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu "Sosyal mesafe deyip duruyoruz. İçki sosyal mesafeyi azaltan bir etkiye sahip. Tabii ki kısıtlama getirmekte haklıyız" sözleriyle savundu. Evet tam olarak içki satışları yasaklanarak, virüs için önlem aldıklarına inanamamızı beklemekteler. Biz size içmeyin demiyoruz (devlet zaten en yüksek vergiyi almakta) hobi olarak yine için, fakat bizim belirlediğimiz zaman ve şartlarda için ki devletimiz kazansın, mantığı ile yeni tedbir ve kısıtlamaların içeriği genişletilmekte.

“Süreçte de bize destekleri olmadığı gibi köstek olmaya devam ettiler”

Pandemi döneminin başladığı Mart ayından itibaren milyonlarca işçi, emekçi sürecin altında eziliyor. Bu süreçte bizzat devletin yasaklarından etkilenen grup ise esnaf ve müzisyenler oldu. Mekan kapatmaları, müzik yasakları ile artık geçinememe durumuna gelen esnaf ve müzisyenler, seslerini duyurmak adına eylemlere başladı.

Kadıköy, Beşiktaş, Beyoğlu gibi semtlerin esnafları sürecin bu şekilde devam etmesi halinde esnafların kepenk indirmekten başka şansı kalmayacağını ifade ediyorlar.

İlk olarak Kadıköy’de mekan işleten Didem Öngüç ile yaşadığı süreci konuştuk. Pandemi yasaklarının en başından itibaren tepeden inme ve herhangi bir hazırlık olmadan alındığını söyleyen Öngüç, esnafların en çok da bu durumdan mağdur edildiğini ifade etti:

“Adım Didem Öngüç, işletmeciyim. Kadıköy’de bir mekanım var ve mekanı dört yıldır işletiyorum. Mart ayında bizi 3 ay boyunca kapattılar. O zaman kapattıklarında bir anda karar alındı ve aslında ne zaman açılacağı da belli değildi. Bir süre sonra açıldı, bu sefer 10’da kapatmamız gerektiği söylendi, daha sonra saati 12’ye çektiler. Sonra normal saate geçtik bu sefer de müziği 12’de kapatacaksınız dediler, sonra o saati de 10’a çektiler. En son da işi 10:00-20:00 arası paket servise çektiler. Bahsettiğim bu süreçlerde ise herhangi bir devlet desteği almadık. Tüm vergileri ödemeye devam ettik, vergilerde bir düşürme de olmadı. Yani bu süreçte devletten herhangi

bir şey almadık. Bundan sonrasında ne olacak diye düşünürsek, birçok esnafın batacağı malum. Hükümet acilen esnaf destek programı yapmazsa birçok esnaf kepenk indirmek zorunda kalacak. Kadın işletmeci olarak zaten bu coğrafyada kadın olmak zor, kadın işletmeci olmak daha da zor. Süreçte de bize destekleri olmadığı gibi köstek olmaya devam ettiler.”

Esnaf olarak acil taleplerini sıralayan Öngüç, şunları söyledi:

“Kiralarda ilgili devletin destek olması lazım. Çünkü 8 aydır kira ödeyemiyoruz. Mesela önümüzdeki ay benim tahliye duruşmam var. Bir gün elektriğim kesiliyor, bir gün suyum kesiliyor, bir gün doğalgazım kesiliyor. En acil olarak kira yardımı yapılması, sonra da vergilerin düşürülmesi, çalışanlara ödenek ayrılması gibi bir sürü destek bekliyoruz elbette ki.”

Son olarak eylemlere dair konuşan Öngüç, sürecin devamında eylemlerin artarak devam edeceğini söyledi:

“Genel olarak insanların, esnafın ne yaşadığıyla ilgili bir bilgisinin olmadığını düşünüyoruz. Bundan sorasında bir şeyler yapmak zorundayız, çünkü devletin artık bizi görmesi gerekiyor”

Öngüç’ün ardından müzisyenlerle konuştuk. Bu süreçte müzisyenler de en fazla mağdur olanlar arasında. Önce mekanlarda müziğin yasaklanması, konserlerin yasaklanması ve ardından müzik yaptıkları mekanların tümünden kapanmasıyla deyim yerindeyse ‘iş alanı’ kalmadı müzisyenlerin. İstanbul’un çeşitli bölge-

lerinde yaptıkları sessiz eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan müzisyenlerden Muzaffer Özcaner, yaşadıklarına dair şunları söyledi.

“Ben müzisyenim. Müzik direktörlüğü ve DJ’lik yapıyorum. Bizim yaşadığımız aslında iki kat zor denilebilir. Çünkü müzisyenlere bakış açısı ve “tu kaka” gösterilmesi de var ve bu bizim zorumuza gidiyor. Aslında biz bu toplumun sevinçlerini, üzüntülerini ve acılarını en iyi şekilde dile getiren insanlarız. Bu dönemde bizim bu şekilde mağdur edilmemiz, dediğim gibi tu kaka gösterilmemiz bizim zorumuza gidiyor açıkçası. Çünkü bütün müzisyen arkadaşlarımız çok zor zamanlar geçiriyor. Bizler günlük belli bir ücret karşılığında ve belli koşullar altında çalışan insanlarız, ancak artık kendi geçimimizi sağlayamayacak düzeye geldik. Hatta çoğu müzisyen arkadaşımız enstrümanını satıp onun parasıyla geçinmeye çalışıyor veya sosyal medyada bir şeyler yaparak kendilerini geçindirmeye çalışıyorlar. Ancak o kadar kısır döngü bir noktanın içerisindeyiz ki nereye gideceğimizi bilemiyoruz, nereye başvuracağımızı bilemiyoruz, o yüzden ne yazık ki büyük sıkıntıdayız”

Konuştuğumuz bir müzisyen de Yakup Güner. 25 yıldır sahnede çalıştığını söyleyen Güner de geçinemediklerini ve artık adım atılması gerektiğini vurguladı:

“Hayatımı sahne yaparak kazanan birisiyim. Ve tabii ki ailemi geçindiriyorum. Mekanları kapatmaları sorun değil ama mekanlarda para kazanan insanların na-

sıl geçineceğini düşünmeleri ve bu konuda bir şey yapmaları lazım. Yapmadıkları için de biz çok zor durumdayız şu an. Faturalarımızı dahi ödeyemiyoruz. Arkadaşımın da dediği gibi değerli eşyalarını satarak geçinmeye çalışıyoruz. Şunu söylemek istiyoruz, mekanların sosyal mesafe ve kurallara uyularak açılması gerekir. Böyle devam ettiği sürece bizim durumumuz iyiye gitmeyecek”

Muzaffer Özcaner’de AKP iktidarının sosyal mesafe diyerek mekanları kapattığını ancak kendi etkinliklerinin devam ettiğini hatırlattı. Amaçlardan ilkinin her zaman müziğin susturulması olduğunu da vurgulayan Özcaner şunları söyledi:

“Müzisyenlerin acil olarak nakdi desteğe ihtiyacı var. Çünkü o insanların başka yapabilecek bir şeyleri yok. Çünkü bu yetenekle gelişen insanların tutup da hemen başka bir iş bulmaları beklenemez. Zaten saçma bir şekilde kafe ve barlar kapatılıyor ama kendileri çok rahat bir şekilde etkinlikler yapmaya devam ediyor, sosyal mesafeyi çiğniyorlar. Ama ilk olarak müziğin susturulması dünya üzerindeki en saçma kurallardan biri. Biz diyoruz ki; müziğimizi susturamazsınız. Biz bir şekilde tekrardan doğacağız.”

Son olarak yaptıkları eylemlerin devam edeceğini vurgulayan Özcaner ve Güner, müzisyenliğin sadece bir hobi olarak görülmemesi, bunun kendileri için bir iş ve geçim kaynağı olduğunun altını çizerek herkesi müzisyenler için ses olmaya çağırdı.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 227

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

20. YILINDA 19 ARALIK HAPİSHANE KATLIAMINI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

2000 yılında F Tipi hücre sistemine karşı başlayan açlık grevlerinin ölüm orucuna dönüştürülmesiyle büyüyen direniş, hapishane duvarlarını aşarak dışarıda da direnişe dönüştü. Hapishanelerde ve dışarıda büyüyen direnişin bastırılması ve ardından hücre sistemine geçilmesi hedefiyle faşist diktatörlük, 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishaneye birden saldırdı. Binlerce özel tim ve polis eşliğinde; kimyasal gaz, ağır silahlar ve bombalarla düzenlenen bu kanlı operasyonda, 28 devrimci tutsak katledilirken, yüzlerce tutsak da geriye dönüşü olmayacak şekilde sakat kaldı.

Saldırıda ölümsüzleşen Ahmet İbili, Ali Ateş, Ali İhsan Özkan, Alp Ata Akçayüz, Aşur Korkmaz, Berrin Bıçkılar, Cengiz Çalıkoparan, Ercan Polat, Fahri Sarı, Fırat Tavuk, Fidan Kalşen, Gülser Tuzcu, İlker Babacan, İrfan Ortakçı, Murat Ördemir, Murat Özdemir, Mustafa Yılmaz, Nilüfer Alcan, Özlem Ercan, Seyhan Doğan, Sultan Sarı, Şefinur Tezgel, Ünsal Gedik, Yasemin Cancı, Yazgülü Güder, Öztürk, Halil Önder, Hasan Güngörmez ve Rıza Poyraz'ı bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Bu saldırı Türkiye hapishanelerinin en büyük, en zalim ve en vahşi katliamı olarak tarihe geçti. Ama aynı zamanda faşizmin tüm silah ve asker üstünlüğüne karşın devrimci iradenin, düşmanı nasıl yenilgiye uğrattığını gösteren süreçlerden biri de oldu.

Faşizm, hapishanelere yaptığı bu operasyonla direnişi "bitireceğini ve toplumsal muhalefeti ezeceğini" hesaplamış, ancak Bülent Ecevit başbakanlığındaki koalisyon hükümeti amacına ulaşamadığı gibi, tutsakların direnişi saldırı sonrasında da devam ederek uluslararası bir boyut kazandı.

Faşizmin, F Tipi hücre hapishane sistemine geçerek 20 yıldır tutsaklara karşı uyguladığı izolasyon ve tecrit uygulaması, 20 yıldır teslim alamadığı devrimci tutsakların da görkemli direnişi "fiili direniş" temelinde hala devam ediyor.

Dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, katliamın üstünü örtmek için "askerle çatışmaya girdiler", "kendi aralarında

çatıştılar" gibi yalanlar üretse de, faşist diktatörlüğün kendi atadığı "bilirkişi" raporlarında bile "silahlı bir direniş olmadığı, koşullarda silaha rastlanmadığı ve atışların tümünün dışarıdan içeriye doğru yapıldığı" belirtiliyordu. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit ise "IMF politikalarını hayata geçirirken sokağa, sokağa hakim olmak için ise cezaevlerine hakim olmalıyız" açıklamasıyla, 19 Aralık katliamının emperyalist efendilerinin emriyle yapıldığını itiraf etmişti.

19 Aralık hapishaneler katliamı adım adım örüldü

Türkiye'de hapishaneler her zaman devrimci direnişin kaleleri olmuştur. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi iş başına geldiğinde en fazla hapishanelere saldırmış ve hapishanelerin teslim alınmasını dışarının da teslim alınmasıyla eşit gören cuntta, Metris, Diyarbakır ve Mamak hapishanelerini pilot bölgeler olarak seçmiştir. Onlarca devrimci ve yurtsever tutsak hapishanelerde işkencede katledilmiş, yanı sıra 1981-1995 yılları arasında ölüm oruçları, açlık grevleri ve direnişlerde en az 150 devrimci tutsak hayatını kaybetmiştir.

Ocak 1995'e geldiğinde ise, dönemin Doğru Yol Partisi ve Sosyal Demokrat Halkçı Parti ortak koalisyonu (Murat Karayalçın-Tansu Çiller) hükümeti Milli Güvenlik Kurulu toplantısında "Cezaevlerinin tutukluların eğitim kampı olmaktan çıkarıl-

ması" kararı alınıp, bu karar doğrultusunda hapishanelere sistematik olarak yeni bir saldırı dönemi başlatılmıştır.

Karayalçın-Çiller hükümetinin ilk saldırısı 18 Eylül 1995'de İzmir Buca Hapishanesi'ne yapıldı. Buca Hapishanesi'ndeki devrimci tutsakların yaşam koşullarının düzeltilmesi için başlattıkları sayım verememe eyleminin 4. gününde özel hareket timleri ve asker bombalarla tutsaklara saldırmış, 3 tutsak katledilirken 47 tutsak ise yaralanmıştı.

Buca saldırısından 3 ay sonra 13 Aralık 1995 tarihinde de, Ümraniye Hapishanesi'ne saldıran faşist diktatörlük 4'ü ağır olmak üzere 70 tutsağı yaraladı. Bununla yetinmeyerek, 4 Ocak 1996'da aynı hapishaneye yapılan saldırıda 4 tutuklu katledilirken 40'dan fazla tutuklu ise ağır yaralandı.

1996 yılında kurulan Refahiyol koalisyon hükümetinin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın, 6 Mayıs 1996'da yayımlanan "Mayıs Genelgesi" ile F Tipi hücre hapishanelerine geçileceği açıklamasından sonra Eskişehir F Tipi Hapishanesi açıldı. Akabinde İstanbul hapishanelerindeki tutsakların Eskişehir F Tipi Hapishanesi'ne götürülmesi kararı alındı. Mehmet Ağar bu kararı "Cezaevlerini hizaya getireceğiz" şeklinde açıklayarak, yapacakları katliamların startını vermiş oldu.

Devrimci tutsaklar ise, F Tipi hücre hapishanelerini "tabutluk" olarak ilan edip

26 Mayıs 1996 tarihinde açlık grevine başladılar. 2.174 devrimci tutsağın katıldığı açlık grevi, genelgenin geri çekilmemesi üzerine ölüm orucuna dönüştürüldü ve dönemin Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın tüm anti-propagandalarına rağmen devrimci tutsaklar geri adım atmadı. Ölüm orucunda 12 devrimci tutsak hayatını kaybetti ve hükümet bu direniş karşısında "Mayıs Genelgesi"ni geri çekmek zorunda kaldı.

Genelgenin geri çekilmesinin ardından Refahiyol Hükümeti yeni saldırı planlarıyla katliamlarına devam etti. 24 Eylül 1996'da Amed Hapishanesi'ne saldıran faşist diktatörlük, 10 yurtsever tutsağı katletti, 24 tutsak ise ağır yaralandı.

1999 yılında ise Demokratik Sol Parti, Anavatan Partisi ve MHP ortak koalisyon hükümeti, 26 Eylül 1999'da, Ankara Ulucağlar Hapishanesi'ne saldırarak 10 devrimci tutsağı katletti.

İçerde artan baskı ve yıldırma operasyonlarına karşı direnişe geçen hapishanelerden biri de Burdur oldu. 5 Temmuz 2000'de direnişteki tutsaklara saldırıldı; Veli Saçılık'ın kolu hapishane duvarını kıran dozer tarafından koparıldı, onlarca tutuklu ise ağır yaralandı.

Devrimci tutsaklar giderek artan saldırılara karşı başlattıkları açlık grevi direnişini, 2000 yılının Ekim ayında ölüm orucu eylemine dönüştürdüler ve direniş tüm Türkiye hapishanelerini sardı. Faşizm direniş karşısında çaresiz kaldı ve 19 Aralık 2000 tarihinde saldırıya geçti.

Tutsakların fiili direnişi devam ediyor!

Türkiye yarı sömürge bir ülke olarak her zaman emperyalistlerin dümen suyunda gitmiş, 1923 yılından bu yana, hem ekonomik olarak hem de siyasi olarak emperyalizme bağımlı olmuştur. Hükümete hangi burjuva klik gelirse gelsin emperyalistlerin önlerine koyduğu programı uygulamak zorundadır. Yarı sömürge olmanın doğrudan sonucu olan bu durum, ülkemizde faşizmin sürekli olmasının da nedenidir. Hakim sınıflar yükselen her muhalefeti, devrimci

>>Devamı 22'de